

COLEGIUL NAȚIONAL "BARBU ȘIRBEI"

Număr aniversar

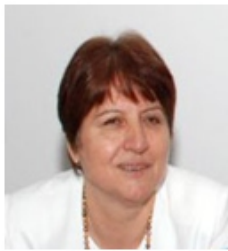
ELOHIM

*Nr. 10
2014*

*Calărași
Decembrie*

La ceas aniversar

Cinste lor...

“Focar de cultură”, “torță ce luminează”, “citadela valorilor și educației”, “crezul tinereții și al învățării”... Mângâi cu nostalgie paginile ninse de ani, paginile care suspină duios, păstrând povara atâtor amintiri și doruri negrăite, atâtor ode și povești fărăsfârșit, atâtor întrebări și răspunsuri care persistă să se împotrivescă timpului, săgetându-i curgerea ireversibilă și făcând să răsunе gloria unui edificiu care, ușor-ușor, își face loc printre lumini și îndrăznește să devină o emblemă a prestigiului și a palmaresului. Mângâi aceste pagini care se trezesc dintr-un somn profund, pagini brodate de cunoaștere, de idei, de speranțe... Și toate acestea, pentru că ziua de 5 decembrie se apropie vertiginos. Dacă ar fi o simplă zi, poate nu am răscoli anexe și comori de mult adormite, poate nu am porni în aventura deslușirii absolute, dar nu este o simplă zi... Este ziua în care se naște o altă stea sub bolta divină a culturii și educației, un alt ecou purtat de suflările reci ale iernii timpurii, dincolo de timp și spațiu, un alt lăcaș de cult își deschidea atunci porțile, pentru ca doar cei privilegiați, cu inimi curate și cu dorința de a elucida mistere, să poată pătrunde.

Da, dragii mei, vă gândiți cum nu se poate mai bine! 5 decembrie... Momentul unic în care colegiul nostru, colegiul ce avea să devină un reper la nivel regional și, mai apoi, național, își creiona primii pași într-un sistem deosebit de riguros și de complex, reușind să se ridice cu mândrie la nivelul așteptărilor și să lupte pentru tradiție, pentru principii, pentru calitatea oamenilor pe care urma să îi promoveze și pentru comemorarea celor care au transfigurat chipul plâpând al acestui liceu, convertindu-l în simbolul unei punți către cunoaștere.

5 decembrie 2014....Iată că astăzi suntem martorii unui eveniment care naște lacrimi arzătoare în sufletele noastre, lacrimi de bucurie, de mândrie, lacrimi care se împletesc cu suspinele atâtor spirite ce despletesc priviri din alte depărtări spre cununa celor 130 de ani pe care Colegiul Național “Barbu Știrbei” îi împlinește, spre cununa celor 130 de ani în care ne-am definitivat un scop, în care am făcut sacrificii pentru conservarea învățământului adevărat, învățământului care zămislește personalități. Îmi rătăcesc privirile asupra arhivelor, căutând în neștire răspunsuri la întrebările pe care mi le pune rațiunea, urme ale unui trecut ce nu îndrăznește să se stingă, și zăresc cu emoție acest pasaj care esențializează într-o manieră deosebit de sugestivă chipul transparent al liceului nostru:” Liceul Știrbei Vodă nu a luat naștere în mod întâmplător, nici din spirit de imitație, ci el a luat naștere dintr-o necesitate sufletească simțită în mod adânc în toate straturile sociale ale orașului și județului Ialomița.” Și această afirmație este cât se poate de adevărată, întrucât acest refugiu nu trăiește doar prin nume, doar prin sălile bătrâne care acum “găzduiesc” o altă generație desprinsă din iureșul vieții. Nu zidurile fac școala, ci spiritul ce pătrunde într-însa. NU! “Barbu Știrbei” este viu, vibrează, împrumută simțiri și freamăt deoarece, asemenea unei amfore cu vin vechi, încremenit într-o rubinie transparentă, păstrează neatînse urmele timpului și datoria devenită chintesența acestei instituții care ne îndeamnă să ne cultivăm spiritul și gândirea cât suntem tineri, cât încă avem harul curiozității și căutărilor, cât încă suntem animați de dorințe, cât încă suntem flămânzi de cunoaștere. Cu siguranță, vom afla în acea zi că n-am uitat să simțim, n-am uitat să ne înduioșăm, n-am uitat să vibrăm.

Așadar, 130 de ani nu reprezintă o vârstă, ci o măsură a sufletului, a sentimentelor care, an de an, s-au adăugat la arhiva sufletească a liceului și care, deși întâmpină an de an noi generații, noi tineri care se hrănesc cu idei și iluzii, cu fantezie și creativitate, nu uită de portretele celor care au implementat continuitatea și nevoia de idealuri, de performanță, de iluminare a minților încă neocapte, de dezmiardare a mugurilor timizi ce abia tânjesc la lumină. Ne amintim cu drag de creatori de destine, de dirijori ai imnurilor vieții, de cei care conturau caractere și susțineau visuri, de remarcabili oameni de cultură, de minunați parteneri educaționali precum: I. F. Buricescu, Calistrat Poparescu, Rigobert Pauly, C. Fierescu, Gheorghe Neagu, Zaharia Simion, Mihail Mihalcea, N. Buicliu, Ionel Constantin, Aurel Dinulescu, Ion Ștefănescu, Ion Guțulescu, Petre Rusu, Radu Cornățeanu, Florea Gheorghe, Maria Barlan, Dumitru Samareanu, Nicolae Tăut, Laurențiu Gh. Georgescu, Gheorghe Pantelimon, Mihai Păslaru, Ion Onuță, Vasile Zaim, Ion Vlad, Elena Rusu, Iordache Doina, Ioana Atanasiu, Nicolae Dragu, Marian Neagu, Ilie Olaru, Constanța Florescu, Ionela Alan, Iulia Rădulescu, Ilie-Ștefan Rădulescu, Teodora Stoian, Dumitru Iordache, Victor Cutuș Mureșan, Valeriu Georgescu, Reghina Georgescu, Fernanda Chelefa, Valentin Vasilache, Georgeta Vasilache, Ioana Coman, Aurelia Popescu, Gabriela Truică, Stelian Truică, Iolanda Vlad, Constantin Varghida, Carmen Damaș, Ioana David, Maria Voicila, Ioana Apostol, Floarea Marcu, Ionel Marin, echipa de astăzi a Colegiului Național “Barbu Știrbei”. Și, dacă aceștia sunt doar o parte din “patronii” spirituali ai liceului nostru, aflăm că sub aripa lor protectoare, sub sfaturile și îndemmurile lor, sub povețele și principiile lor, se modelează o nouă generație de valori, o nouă generație care pornește în lume cu mult curaj, cu dedicare, dar care își are rădăcinile în magistrala instituție a județului Călărași, instituție unică prin ceea ce promovează, prin ceea ce își propune, prin ceea ce realizează și materializează, prin ceea ce înseamnă ca tot unitar, ca lăcaș de cult, ca izvor de cunoaștere și cultură. Am datoria de a nominaliza câteva flori din grădina eternă a frumosului și a farmecului, din grădina luminilor și a spiritelor nobile, flori ce și-au deschis petalele către lume, iar lumea le-a îmbrățișat cu dragoste pentru roadele lor, pentru seva lor pură, pentru inimile de aur ce se înclină tremurător în fața lui “Barbu Știrbei”:

Ion Calonia, Ștefan Bănulescu, Alecu Vaida Poenaru, George Radu, Ion V. Strătescu, P.H. Hanes, Paul Tutungiu, George Alboiu, Teodor Parapiru, Ștefan Bratosin, Ion Vlad, Felix Țopescu, Aurel Elefterescu, Ștefan Teodorescu, Ion Teodorescu, Marin Giurcă, Nicolae Scăunaș, Dan Mateescu, Dimitrie Dunea, Constantin Dinulescu, Gabriela Bobeș, Dan Constantin, Rodica Simionescu, Luminița Velciu, Marcel Roșculeț, Marius Popescu, Constantin Brătianu, Gheorghe Florea, Dan Apostol, Cristian Florin Gheorghe, Petrus Octavian, Dan Mirescu, Bujorel Păvăloiu, Nicolae Balica, Nicoleta Ilie-Ieșeanu, Ion Bogdan, Dumitru Baltă, Petre Diaconu, Panait I. Panait, Adrian Rădulescu, Liviu Mihăilescu, Mircea Dima, Stere Farmache, Mircea Lupu, Marian Stoica, Liviu Mușat, Nicolae Ilinca, Bogdan Ioniță, Marian Ivan, Ion Anghel, Ion Teodorescu, Constantin Bogdan, Leon Dogaru, Mihai Cornățeanu, Romeci Virgil, Olaru Costel, Blebea Tanța, Mița Pompiliu, George Radu, Florența Albu, Brătianu Constantin, Vasile Eugen, Tudor Amza, Victor Purcărea, Filip Petru, Ion Marin, Cotineanu Georgeta, Rodica Zaverita (Paleologu), Mihail Oprițescu, Mihaela Vasilache (Negreanu), Florin Rădulescu, Cristina Pârvan, Mihaela Burcea, George Șerban, George Iacob, Irina Ravac, Botoșaru Făgărași, Vasile Victor Patevschi, Nicolae Teju, Cristel Velciu, Luxa Cristea, Marius Pomârleanu, Victor Beroniade, Petronel Dumitrescu, Claudia Năstăsescu, Dan Mărgărit, Eugen Pâslaru, Dan Lupoi, Nae Isbăsescu, Andreea Creangă, Sabin Deacu, Mihaela Georgescu, Diana Soare, Diana Nica, Mircea Negreanu, Daniel Florea, Rodica Bostan, Adina Bologan, Cristina Paris, Răducu Filipescu, Laurian Atanasoi, Mariana David, Tascu Toza, Gheorghe Parișcu, Viorel Ivanciu, Mari-Elena Belciu, Viorica Hagianu, Ion D. Valcea, Mihai Pahomeanu, Petre Negoită, Dănuț Vasile, Sorin Vasile, Silviana Sestacovschi, Dana Chivu, Veronica Asan, Constantin Jelescu, Dan Cristodor, Adrian Popescu, Gheorghe Stoian, Olimpiu Moisescu, Gheorghe Vasile, Ninel Petre, Ema Hreniuc, Claudia Pavălasc, Adriana Constantin, Ion Tudor, Gheorghe Lițu, Radu Vasilache, Teodor Stoiculescu, Roxana David, Florentina David, Mihaela Bucioveanu, Ioana Georgescu, Șerban Gabriela, Ioana Nicoleta, Gabriela Iscru, Camelia Croitoru, Irina Constantin, Ioana Răcman, Carmen-Elena Hergelegiu, Anișoara Pantelimon, Florina Ion, Monica Parapiru, Daniela Moisescu, Corina Ionescu, Dan Marinache, Grațielă Preda, Alina Vișan, Andreea Gheorghe, Mădălina Teodorescu, Mugurel Coman, Marilena Simion, Adriana Cristache, Daniela Stan etc. Mulți contemporani sunt alături de noi în aceste momente de sărbătoare.

Citind aceste nume, freamătul s-a înfiripat adânc în sufletul meu. Atâtea generații... atâtea personalități care s-au descoperit, atâtea somități care au pornit, iată, din liceul ce avea să înfrunte piedici și greutăți, ce avea să immortalizeze atâtea momente, atâtea schimbări, atâtea lupte și declinuri, pentru ca, în final, să atingă apogeul, să își facă un renume și să ajungă un etalon al culturii pentru județul Călărași, un simbol al performanței și al eficienței, al persoanelor cu un cuvânt greu de spus în acest domeniu. Și trebuie să știm, de altfel, că toate modificările la nivel de infrastructură, că toate performanțele, că toate sensibilitățile cu care acest colegiu s-a confruntat în încercarea sa de orientare, de redirecționare, au fost atent vegheate de privirile agere ale celor 33 de directori de seamă care au asigurat buna funcționare și coordonare a solemnei instituții: Constantin G. Protopopescu (1884-1887), Nicolae Dragomirescu (1887-1892), Ion Anusca (1892-1894), Vasile Stanciu (1894-1896; 1899-1901), Cristofor Stătescu (1896-1898), Grigore Nicolescu (1898-1899), Dumitru M. Popescu (1901-1902), M. Galbenu (1902), G.V. Constantinescu (1902, 1905, 1907, 1911, 1914, 1922, 1924, 1927), Tiberiu Chiril (1905-1907), Ion F. Buricescu (1911-1914), Virgil Marineanu (1922-1924), Ion M. Ștefănescu (1927-1929), Dimitrie I. Sofran (1929-1935), Ion N. Guțulescu (1935-1938; 1945-1948), Alexandru Z. Ionescu (1938-1943), Gheorghe C. Vasilescu (1943-1945), Stan V. Păun (1948-1949), Coriolan Gherman (1949-1950), Grigorescu Constantin (1950-1953), Petre Negru (1953-1955), Silvia Tăbăcaru (1955-1961), Aurelia Grigore (1961-1962), Ionel Constantin (1962-1975), Nițulescu Dumitrache (1975-1984), Ilie Olaru (1984-1989), Mihai Staub (1989-1991), Valentin Vasilache (1991-1998), Marinela Dincă (1998-2003), Corina Ionescu (2003-2009), Ion Dorobanțu (2009-2012), Dan Marinache (2012-2014), Eufrosina Amza (2014- prezent).

Și iată că mă aflu la final de drum în ceea ce privește aceste câteva file dedicate lor... profesorilor, absolvenților, directorilor, partenerilor, spiritului Colegiului, în deplinătatea sa. Spiritul acestei instituții ne-a impus să înțelegem sentimentele celorlalți, să fim reținuți, să găsim privirea, cuvântul și faptele care pot, în chipul cel mai ingenios, să facă plăcere, să trecem sub tăcere gânduri care i-ar putea mâhni pe ceilalți. Dar nu doresc să pun punct acestei povești frumoase până când nu le închin, într-o ultimă instanță, o strofă din fostul imn al liceului, scris de Laurențiu Georgescu în anul 1979, pe care îl regălesc, așteptând cuminte, într-una din revistele ce se tipăreau sub suflul acelei epoci: "Liceul nostru poartă nume scump/ De cărturar vestit și de erou/ De-a pururea în inimile noastre/ Mesajul lui își va găsi ecou!" Și mă opresc asupra acestor versuri, pentru că liceul nostru, în ciuda fluctuațiilor suferite la nivel social, politic sau economic, nu s-a schimbat, ci a rămas același: veșnic tânăr, veșnic dornic de performanță, veșnicul templu al caracterelor mari și al țelurilor înalte, așteptând ca discipolii săi să își facă loc în lume, fără însă a uita sălile de clasă de unde au pornit și mentorii care i-au sprijinit și care îi păstrează, pe fiecare în parte, într-un colț de suflet... Dragii mei, eșecurile voastre ne dor, izbânzile voastre ne înalță, dar niciodată nu vom renunța la voi, pentru că ați fost și rămâneți ai noștri, pentru că în voi sunt razele de lumină din sufletul nostru, pentru că în voi suntem și noi, cei care v-am purtat de grijă și v-am învățat alfabetul științei și culturii. Este în puterea noastră a rămâne tineri într-un chip de bunic, este triumful nostru asupra valurilor care ating tandru malurile, dar nu le cruță niciodată. Respect adânc, recunoștință la ceas aniversar și urări de sănătate și succes pentru contemporani.

Personal didactic

Anghel Stela, Mihai Simona-Oana, Mustăța Anca-Monica, Ioana Nicoleta, Ion Florina-Elena, Croitoru Camelia, Parapiru Monica, Pantelimon Anișoara, Preda Grațiela Ana, Barz Adela-Dumitra, Dumitru Lucia –Domnița, Vișinescu Alina-Carmen, Ion Veta, Gheorghe Andreea-Edvina, Isvoreanu Emil, Carabaș Maria, Marinache Dan, Tudor Constantin, Moisescu Ica-Daniela, Constantin Irina, Iscru Gabriela, Ionescu Corina-Mihaela, Vintilescu Daniela-Viorica, Vișan Elena, Găbreanu Mirela, Micescu Nicolae, Amza Eufrosina, Pițirigă Luiza, Iordache Lenuța, Dincă Marinela, Cristian Marioara, Dorobanțu Ion, Pascu Georgiana, Simion Marilena, Antonaru Iuliana, Marica Carmen Elena, Puișor Cristian, Oprea Mariana, Cristache Adriana, Coman Mugurel, Duță Valentina, Vasile Dumitru, Decu Marilena, Dinu Nicolae-Viorel, Ion Florinela-Magdalena, Hreniuc Toader, Hreniuc Augustina-Ema, Dumitrescu Gica, Șerban Gabriela Tincuța, Anghel Marian, Vișan Alina.

Personal didactic-auxiliar și nedidactic:

Răcman Ionica, Stan Daniela, Cuzeli Constantin-Ionuț, Dinu Georgeta, Stan Ionuț, Teodorescu Mădălina, Dumitru Tanta-Monica, Lăzăreanu Nicoleta, Mihai Gheorghe, Biro Nicolae, Mirică Ion, Cernea Aurel, Parloagă Ionica, Grigore Mia, Arsene Angela, Zechil Zamfirica, Albu Dumitru, Paraschiv Amelia, Costandache Daniel

Director,
Prof. Eufrosina Amza

Cine suntem...

Astăzi, 5 decembrie 2014, ne aflăm în fața unui eveniment memorabil, care comemorează 130 de ani de la înființarea prestigiosului nostru colegiu, 130 de ani de excelență, de disciplină și de educație la cel mai înalt nivel, datorat multiplelor și respectabilelor generații de cadre didactice și de elevi. Si dacă suntem conștienți de faptul că atingem o vârstă cât se poate de frumoasă, cât se poate de impresionantă pentru un Colegiu Național care se ridică la înălțimea standardelor impuse de colegii din centrele culturale, de referință ale țării, nu ar trebui oare să fim conștienți și de începuturile promițătoare ce au stat la baza acestui edificiu? De primele raze de soare ce păseau timid dincolo de ferestrele aburinde de răsuflările unor elevi și ale unor mentori excepționali? De primele bucurii și împliniri, de primele succese? De primele eșecuri care ne-au mobilizat și ne-au determinat să luptăm mai mult și mai mult, să ne autodepășim și să dovedim tuturor că suntem cei mai buni și că acest destin nu este deloc întâmplător, o festă a hazardului? Ei bine, consider că este una dintre datoriile noastre primordiale, aceea de a despleti priviri spre trecutul spumegând, fremătând de viață și ambiții ale liceului și să încercăm să deslușim tainele ce au pus fundamentele acestei instituții. Începuturile se scriu cu peste un secol în urmă, când în 1864 se alocase suma de 20 000 de lei pentru construcția unei școli, sumă alocată ani de-a rândul, primind mereu altă destinație. Piatra de temelie va fi pusă la 23 iunie 1881 în cadrul unei ceremonii, urmând ca această floare, abia sădită, să își deschidă petalele către lumina sfântă, să crească, zveltă și temerară, și apoi să înflorească și să rămână veșnic tânără și nemuritoare, deschisă către infinit.

- 16 August 1884 - în clădirea proaspăt terminată; se vor instala școlile primare de băieți nr. 1 și nr. 2;
- 20 septembrie 1884 - s-a admis înființarea unui gimnaziu real, ce își va dobândi rapid faima de prestigioasă instituție de învățământ;
- 19 februarie 1894 - profesorii au luat hotărârea "să facă un act de dreptate și recunoștință, perpetuându-se memoria intemeietorului orașului", prin adoptarea numelui "Gimnaziul Real Știrbei-Vodă", denumire aprobată de Ministerul Instrucției Publice și întărită prin înaltul regal nr.1989 din 4 mai 1894 și publicat în nr.33 al M.Of. din 13 mai 1894;

- 1 septembrie 1919- prin decretul regal nr.3864 publicat în M. Of. Nr. 114 din 9 IX 1919, se conținește transformarea fostului gimnaziu în liceu real de băieți;
- 1940- liceul va deschide un internat pentru 70 de elevi;
- 1956 - devine Liceu Mixt cu profil real-uman, iar în 1957 primește denumirea de "Nicolae Bălcescu";
- 1962- se inaugurează un nou local;
- 1977- devine Liceul de matematică-fizică „Nicolae Balcescu”;
- 1992- revine la denumirea tradițională de Liceul "Știrbei- Vodă", iar Barbu Știrbei va deveni patronul spiritual al școlii;
- 1999- prin adresa nr. 35092 din 23 iunie 1999 M.E.N. aprobă atribuirea denumirii de Colegiul Național "Barbu Știrbei", începând cu anul școlar 1999-2000.

Poate nu mulți dintre dumneavoastră știu că în primul an de funcționare au fost doar 23 de elevi. Sigur că numărul doritorilor de cultură și al persoanelor care și-au îmbogățit existența spirituală a crescut simțitor, începând cu anul 1974, și continuând să atingă proporții colosale până în prezent. În mod evident, educația a fost și va rămâne catalizatorul schimbării, generând cu fiecare generație de elevi un plus de valoare comportamentului moral și civic. Totodată, aducem la cunoștință faptul că biblioteca acestui colegiu a funcționat o perioadă ca bibliotecă publică. Astăzi numără peste 45 000 de volume, multe dintre ele constituind valori deosebite. Numai fondul documentar care însumează peste 600 de volume cuprinde lucrări rarissime, de exemplu: opera completă a lui Nicolae Iorga, A.D. Xenopol, Marea Enciclopedie Franceză, Istoria Universală și numeroase lucrări în limbi străine, editate de peste un secol. Și acestea nu sunt singurele noastre motive de mândrie, întrucât, în calitate de cel mai bun liceu al județului Călărași, ne aflăm în posesia a nenumărate astfel de temeuri, pe care urmează să vi le dezvăluim.

De exemplu, de ce credeți că acest minunat colegiu poartă numele lui “Barbu Știrbei”? Credeți că este o pură coincidență, o alegere întâmplătoare, o idee neașteptată care a fost îmbrățișată cu drag imediat ce a fost făcută cunoscută? Ei bine, așa cum performanța și calitatea educației nu sunt pure jocuri ale destinului, nici numele acestui patron spiritual nu se identifică în această sferă. Aveți acum oportunitatea de a afla că Barbu Știrbei a intrat în conștiința călărășenilor odata cu emanciparea orașului, petrecută în anul 1852. Acesta a fost un domnitor din Stirpea Bibeștilor, absolvent al Colegiului Sfântul Sava și apoi al Facultății de Drept din Paris și căsătorit cu Elisabeta Cantacuzino, din familia Brâncovenilor. În același timp, a ocupat următoarele funcții:

- Ispravnic al județului Ilfov în 1826
- Clucer în anul 1827
- Sames al visteriei în 1828
- Ministru de Interne în 1830
- Ministru de Externe în 1832
- Logofăt al treburilor bisericesti
- Ministrul cultelor și instrucțiunii publice
- Membru în comisia de înfrumusețare a Bucureștilor
- Candidat la funcția de domn în 1834
- Ministrul Justiției în 1836
- Conduce guvernul între 28 august și 28 octombrie 1843
- Ministru de Interne 1843-1846
- Domnitor luminat 1849-1856:
- Vizitează Călărașii în 1851 și apoi în 1852
- A desființat robia
- A reorganizat învățământul, armata, poliția și justiția
- Diplomat abil, adept al echilibrului și neamestecului în treburile interne.

Având în vedere toate acestea, suntem conștienți de datoria pe care o purtăm pe umeri în momentul intrării în inima acestui liceu, iar elevii noștri, supravegheați și atent coordonați și susținuți de colectivul didactic, și-au luat în serios rolul, calitatea de elev ai CNBS și ne-au împrumutat înfinitive motive de satisfacție și momente magice, cunună a eforturilor și muncii colective.

De aceea, dorim să vă împărtășim și vouă câteva din reușitele cele mai de seamă ale Colegiului Național “Barbu Știrbei”, începând cu rezultatele de la examenul de Bacalaureat, rezultate ce a propulsat și menținut de-a lungul anilor liceul nostru pe primul loc la nivel județean, atât din punctul de vedere al absolvirii, cât și al rezultatelor minunate și al mediilor perfecte și “omogene”.

Așadar, din 196 de elevi înscriși în cursul anului trecut, 193 dintre ei au fost prezenți, numărul celor reușiți fiind impresionant: 189. Au existat 3 medii de 10 și 49 de medii cuprinse între 9 și 9,99; 54 de medii între 8-8,99 și 43 între 7 și 7,99. Au existat 40 de medii între 6-6,99 și doar o medie între 5 și 5,99, nemaivorbind de cei doar 3 elevi care nu au reușit să promoveze acest examen.

Nu trebuie să uităm nici de olimpiade și alte concursuri șolare, dar nici de performanțele pe plan sportiv sau de ineditele proiecte pe care le organizează colegiul nostru. Vom începe cu începutul și ne vom opri asupra anului 2013-2014, un an de-a dreptul fermecător din toate punctele de vedere, deoarece a îmbogățit considerabil palmaresul liceului. S-a remarcat o dominare clară a tuturor competițiilor la nivel județean, reușind să anihilăm competiția, chiar și în cadrul disciplinelor la care, în mod paradoxal, eram considerați inferiori. Așadar, trecem în revistă 21 de premii I, 25 de premii II și 20 de premii III la Olimpiadele Județene, la absolut toate materiile, reușind să devenim lideri incontestabili la nivel județean din acest punct de vedere, iar la Olimpiadele Naționale au fost obținute două Mențiuni Speciale, în cadrul Olimpiadelor Naționale de Limba Franceză și Limba și Literatura Română (Tuță Alexandra, actualul X D; Ghenu Mirela, actualul X C) și o Mențiune de Onoare, în cadrul Olimpiadei Naționale de Fizica (Niculescu Mihai, actualul XI D). Cei trei au fost coordonați de prof. Parapiru Monica, Vișan Elena și Mihai Simona.

Însă fiecare membru al colectivului didactic a contribuit la pregătirea participanților la etapa județeană, obținând aceste frumoase și meritorii rezultate.

Am reușit, de asemenea, să obținem 2 premii I la Tenis de masă și 2 premii I la Sah, elevii fiind pregătiți de prof. Dinu Nicolae- Viorel și Ion Florinela-Magdalena, aceștia a coordonat și echipele de volei-feminin, baschet-masculin, handbal, atât feminin cât și masculin, care au obținut un loc III pe județ, 2 locuri I pe județ și locul II pe zonă.

Amintim în această categorie concursuri precum:

- CONCURSUL INTERNAȚIONAL DE PROIECTE DE STAȚII SPAȚIALE-NASA "Space Settlement Contest", în cadrul caruia eleva Maria Ghețu (actualul XI C), coordonata de prof. Corina Ionescu a obținut Mențiune;
- CONCURSUL ION BARBU - DAN BARBILIAN, SECȚIUNEA CĂLĂRAȘI – SILISTRA-LOCUL I (Diplomă de excelență): 2 premii II și un premiu I;
- THE 2014 NATIONAL PUBLIC SPEAKING COMPETITION, 20TH EDITION : 2 premii I, 7 premii II și 3 premii III la faza regională, urmate de un premiu II la semifinala-faza națională, obținut de elevul Murray Andrew- David, pregătit de prof. GrațIELA Preda;
- CONCURSUL CANGURUL LINGVIST: 4 elevi se califică la baraj, iar elevele Alexandra Tuță și Andreea Chiriac obțin premiul II la nivel național;
- CONCURSUL INTERNAȚIONAL „LECTII CU NICHITA” –Secțiunea Traduceri, Ediția a III-a, martie 2014: se obțin 2 premii II și 4 Mețiuini;
- CONCURSUL NAȚIONAL DE MATEMATICĂ „GHEORGHE MIHOC” Ediția a XX-a, martie 2014: singurele eleve participante se întorc triumfătoare, Andreea Chiriac obținând premiul II, iar Ana Țutuianu -Mențiune;
- CONCURSUL DE MATEMATICĂ “EUCLID”: 11 premii I, 12 premii II și 16 premii III;

Concursurile școlare sunt oglinda unor rezultate de necontestat prin care profesorul cu vocație și elevul cu har devin câștigători, ce cunosc sunetul victoriei la urcarea pe podiumul celor ce nu renunță, ci își urmează visul până când acesta se împlinește. De ani în șir, elevii Colegiului Național „Barbu Știrbei” sunt imbatabili la olimpiadele de limbă și literatură română, limba engleză, chimie, astronomie, informatică și multe altele, reușind să acapareze atenția și admirația întregului județ pentru rezultatele lor strălucite.

Participările la alte concursuri și simpozioane evidențiază energia creativă a tinerilor care au calități de lider: la Seminarul Internațional de la Washington FUTURE WORLD LEADERS SVMMIT, concursul PUBLIC SPEAKING, relevând calitatea învățării și a dorinței de afirmare reală a personalității elevilor. Matematica își păstrează statutul de regină a științelor prin numărul considerabil de elevi care obțin anual rezultate onorabile la concursul Euclid, Cangurul Matematic, iar informaticienii liceului au avut șansa unei medalii de aur la Concursul Internațional Infomatrix. Cunoșcătorii de limba franceză au bucuria succesului final prin intermediul Concursului Cangurul Lingvist, dar se pare că reușesc să își facă loc printre cei mai buni, inclusiv la Olimpiada Națională de Limbă Franceză.

Readucem în atenția dumneavoastră faptul că elevii liceului susțin anual examenul CAMBRIDGE, nivelul ADVANCED, și faptul că revista de literatură, artă și știință ELOHIM este editată de elevi care simt promisiunea de noutate a lumii în care trăiesc. Emblematic, elevii acestui colegiu transmit prin fiecare număr o percepție a noutăților viitoare, o versiune a omului care s-ar dori etern, demonstrând că un destin real se împlinește nu numai cu școli distinse, cu profesori buni, ci și cu vrednicia și dedicarea proprii anilor tineri. Suntem invincibili în privința activităților extrașcolare și a proiectelor, nominalizând:

- Proiectul Comenius având ca parteneri cinci școli europene: Anglia, Belgia, Germania, Spania, Ungaria, și începând de anul acesta Turcia;

- Proiectul ENO online;
- Programul ACES (Academy of European Schools);
- Proiectul EXPANDING BOUNDARIES;

- Proiectele MY EUROPE, BLUE DANUBE RIVER PROJECT BRIDGES FOR EDUCATION - CONVERSATIONAL ENGLISH CAMP;
- Proiectul de Mobilitate „Leonardo da Vinci”;
- Debating Europe;
- Concursul Național pentru tineri „EUROSCOLA”;
- Proiectul „International Village”;
- Activitatea trupei de teatru „Pirandello”.

Numărul proiectelor este crescut, având în vedere faptul că fiecare cadru didactic consideră includerea în proiect o problemă de actualitate europeană în care tehnologia informației și a comunicării s-a internaționalizat, asigurând șansa viitorului tinerei generații. Cadrele didactice participă anual la seminarii Socrates Grundtving, Arion, Kultur Kontakt, I Learn, Content and Language integrated learning- CLEAR, EDGATE. La acestea se adaugă proiectele UNESCO, SEMEP, proiecte internaționale experiment-teatral.

De altfel, ambiția și dorința de performanță a acestei mândre și impunătoare instituții nu își află sfârșitul aici. Colegiul Național ”Barbu Știrbei” este puternic implicat în viața comunității călărășene, colaborând în permanență la proiectele și la evenimentele importante inițiate de primăria orașului, ISJ, Consiliul Județean etc.

Iată câteva elemente forte ale liceului:

- studierea aprofundată a informaticii, matematicii, științelor și a limbilor moderne;
- existența unui colectiv profesoral de mare valoare care utilizează metode interactive de predare-învățare pentru a stimula creativitatea elevilor;

- stimularea elevilor capabili de performanță prin participarea acestora la orele de pregătire și instruire teoretică din cadrul Centrului de Excelență al colegiului;

- rezultatele excelente obținute de elevii pregătiți de cadrele didactice ale colegiului la concursurile interjudețene, naționale, internaționale și la olimpiadele școlare;

- obținerea certificării ORACLE și CISCO (la specializarea matematică informatică, intensiv informatică) și a certificatului ECDL;

- comunicarea eficientă cu părinții, ca urmare a implementării în anul școlar 2012-2013 a aplicației ”Catalog virtual”;

- statutul de Școală Asociată UNESCO este onorat prin participări la proiecte, seminarii și simpozioane naționale și internaționale în rețeaua ASP-net;

- școală membră a Academiei Școlilor Central Europene (ACES);

- participarea la proiecte și programe europene;

- parteneriatul colegiului cu Asociația Părinților Colegiului;

- școală acreditată IBO (Bacalaureat Internațional).

Dacă până acum, am elogiast nestingheritele sute de ore de muncă ale elevilor noștri, dar și a profesorilor care au fost alături de ei pe parcursul acestei aventuri în lumea valorilor și a culturii, dorim să conservăm cât se poate de adecvat caracterul omogen, complet, total sugerat anterior și aducem în fața dumneavoastră câteva detalii legate de managementul ce stă la baza bunei funcționări și coordonari a lui “Barbu Știrbei”.

În această ordine de idei, dotările spațiului școlar urmează periodic un program managerial de supremație aplicativă, ce asigură activităților legate de învățare șansa de a evolua constant, progresiv, real, ea fiind o condiție “sine qua non” de succes și împlinire. Echipa managerială a instituției școlare a reușit să realizeze centre de influență asupra factorilor de decizie, economici, și să atragă Asociația părinților în acțiunea de dotare a spațiilor școlare. Laboratoarele de biologie, fizică, astrofizică, chimie, informatică dispun de dotări eficiente, standardizate europene.

Modernizarea cabinetelor de limbi moderne este de natură să conducă la gestionarea maximă a activităților de învățare. În astfel de spații școlare, cadrele didactice au curajul de a diagnostica variantele calității cunoașterii, absolutizând interesul practic-aplicativ al studiului.

Nu în ultimul rand, Colegiul Național “Barbu Știrbei” a creat de-a lungul anilor un nucleu cultural roman prin absolvenții săi. Aceștia reprezintă în țară și în lume o ecuație a afirmării, o strategie științifică, un centru de putere în cercetarea mondială în diverse domenii: turism, geografie/ istorie, arheologie, fizică și matematică. Având în vedere toate acestea, încercăm să culminăm acest inedit exercițiu de cunoaștere a sinelui și a rădăcinilor noastre culturale, în calitate de viitori absolvenți ai acestui sălaș de cult, printr-o nostalgică rememorare a șefilor de promoție din perioada 2000-2013:

- 2000: Pantelimon Daniela;
- 2001: Calmac Diana Maria, Petre Liviu Dincă, Alexandra Florina Gabriela, Costache Adrian Claudiu;
- 2002: Amza Antoaneta, Tudose Iulia Tamara, Condurachi Carmen Costinela;
- 2003: Costache Oana Andreea, Simile Daniela, Robescu Bianca Simina, Brașoveanu Carmen Narcisa, Coste Andrei George, Neagu Georgeta;
- 2004: Cristian Gabriel Nicusor, Paul Alexandru Mihai, Oprea Marilena;

- 2005: Preda Mariana, Roșu Alina;
- 2006: Amza Cristina, Dincă Octavian, Rogoz Mirela, Tatu Raluca Georgiana, Ifriu Ana-Maria;
- 2007: Cîmpeanu Diana Madalina;
- 2008: Manoliu Ioana Alexandra, Toader Alexandra Florentina, Radu Ana-Maria Mădălina;
- 2009: Oancea Laura Elisabeta, Penciu Cristina Magdalena, Dinu Arina Maria;
- 2010: Cristea Marius Alexandru, Mihai Mădălina Cristina, Pârâială Lavinia Georgeta, Orisu Alexandru Marian;
- 2011: Corban Mihaela Alexandra, Druncea Georgiana, Valcu Cristina Georgiana, Ivanciu Florentina Melania, Popia Marilena Andreea, Scarlat Adriana Denisa, Tincu Maria Alexandra, Brătușcu Gabriela;
- 2012: Zainea Ionela Cristina, Rîpa Ioan Alexandru;
- 2013: Dumitrescu Daniela Mihaela, Ceon Anca Georgiana, Constantin Nicoleta Eugenia, Bărzulea Amalia Maria, Ciobanu Brândușa Renata, Gogu Andreea Luiza, Pârloagă Gabriela.

Sperăm din tot sufletul ca aceste persoane ce și-au modelat personalitatea aici, atunci, care au învățat să privească dincolo de aparențe, să aibă încredere în destinul lor, în imnurile sfinte ale legilor firii, în șoaptele misterioase ale lumii care îi îndemnă să se avânte în al său ocean tremurător de idei și iluzii, nu au uitat de unde au pornit, cine le-a vegheat primii pași, cine le-a presărat călătoria cu petale de lumină, cine le-a surâs atunci când au întâmpinat primele suferințe și declinuri, ci i-a înălțat și i-a ajutat să privească viața sub o amplă paleta de culori.

Sperăm, cu toată puterea inimii ce suspină cu fiecare moment de aur petrecut aici, că se vor reîntoarce, frământați de acele emoții nemuritoare, de acea chemare divină și impenetrabilă, pe care nu o poți în explica în vorbe ale căror ecou se pierde în neant, ci care dăinuie în noi asemenea unor flăcări vii, ce valsează mocnind, mistuindu-ne ființa.

Sperăm să îi revedem, să auzim povestea lor, să împrumutăm simțirilor lor, poate cu ocazia unui alt număr al revistei ce renaște sub metafora celor 130 de ani de bravă existență și, nu în ultimul rând, avem încredere că acum aveți la dispoziție toate instrumentele necesare descoperirii Colegiului Național “Barbu Știrbei”, așa cum este el...veșnic tânăr, atemporal și aspațial, transparent și omogen, total în deplinătatea simbolurilor înfiripate dintr-o simplă piatră de temelie, ce revine în tenebre la 23 iunie 1884, spre a creiona primele raze ale luminii...Lumina educației, a culturii și a pasiunii pentru frumos!

La mulți ani, “Barbu Știrbei” !

Alexandra Tuță ,

clasa a X-a D

La 130 ani - prinos de mulțumire

„Regatul meu e satul din câmpie
Și nimeni nu mi-l poate lua
Aicea m-am născut, scăldată-n roua
Începutului de toamnă la câmpie
Am înțeles de când visam aieva
Că fără școală calea va fi grea,
Că viața ți-o faci singur bună, rea
Să știi s-alegi, să lupți pentru a avea
Liceul mi-a fost, sigur, prima treaptă...
Sunt mulți cărora le port recunoștință
Profesori și colegi, prieteni de-o credință
În drumul către șansa nesperată
Plecată până la pământ ca-n rugăciune
Cu Borcea-n gând și Călărașii tinereții mele,
Văd vechea școală muiată-n praf de stele
Și azi i-aduc prinos de-nchinăciune.”

**Poeta Magda Bădoiu, fosta Nica Magda,
eleva Liceului „Nicolae Bălcescu”, azi Colegiul Național „Barbu Știrbei”, promoția 1961**

La ceas aniversar

Aniversarea unei școli este un moment încărcat de emoții și speranțe, împlinindu-se un eveniment unic, întâlnirea trecutului cu prezentul și aducerea viitorului mai aproape. De 130 de ani, clopoțelul a chemat, într-un mereu început, miile de elevi, deschizându-le porțile spre cunoaștere și știință, dar și spre viață.

Timpul adunat în cununa celei de-a 130 -a aniversări a Colegiului Național „*Barbu Știrbei*” confirmă tradiția instituției și a învățământului liceal călărășean.

Orice aniversare reprezintă un moment de bilanț, un moment în care putem să privim în urmă cu nostalgie și în față cu mândrie. Rezultatele obținute în cei 130 de ani de activitate neîntreruptă reprezintă rodul unui management de excepție, o dovadă a priceperii și zelului celor care au educat aici numeroase generații de elevi.

Absolvenții noștri au devenit specialiști în diferite domenii de activitate și foarte mulți dintre ei au revenit în școală, cu diferite ocazii, exprimându-și bucuria și mândria de a fi învățat și de a se fi format aici.

Generația de astăzi dispune de un colectiv didactic în stare să împărtășească idealuri și visuri pentru a construi, împreună cu familia și comunitatea locală, viitorul întruchipat în privirile senine ale bobocilor care bat aici la porțile adolescenței și părăsesc școala ca tineri pregătiți să înceapă lupta cu viața.

La ceas aniversar, urez Colegiului Național „*Barbu Știrbei*”, Călărași, viață lungă și cât mai mulți absolvenți erudiți, vibranți și luminoși!

Prof. dr. Constantin TUDOR,
Inspector școlar general adjunct

Gânduri către ei...

După cum bine cunoașteți, Colegiul Național “Barbu Știrbei” se mândrește cu personalități de excepție, cu adevărate valori care și-au modelat personalitatea sub atenta supraveghere a colectivului didactic care a avut șansa de a activa în inima acestei prestigioase instituții. Iar acești oameni de valoare, aceste chipuri remarcabile în domeniile în care se manifestă, nu au uitat porțile grele pe care păseau cândva, de sălile mari, impregnate de miresmele adormite ale timpului ce valsează neîncetat, făptura tainică a liceului care le-a deschis aripile și care le-a creionat o frântură din orizonturile îndepărtate ale lumii, oferindu-le totuși alternativa de a explora, de a căuta, de a-și stabili idealuri și de a ajunge mai sus, tot mai sus, dincolo de stele și de bolta divină.

Și dacă aceștia nu ezită să rememoreze cu dor flăcările tinereții, izurile magice ale lumii ce se ascund dincolo de aparențele unui simplu și amortit edificiu, nici noi nu uităm să le dăruim noilor generații posibilitatea de a cunoaște mai bine câțiva dintre foștii absolvenți, care și-au făcut un adevărat renume și o carieră de succes, pornind din inima acestui liceu și care au trimis câteva mesaje, învăluite în nostalgii și căldură, în cinstea celor 130 de ani pe care îi împlinește “Barbu Știrbei”.

În această ordine de idei, pornim această frumoasă călătorie printre memorii, alături de **Gabriela Bobeș**, absolventă a Facultății de Teatru specializarea Arta Actorului, care se poate mândri datorită colaborărilor aparte cu regizori precum Horea Popescu, V. I Frunză, Beatrice Bleonț, Dan Pița, dar și cu măreți actori: Maia Morgenstern, Adrian Pintea, Rodica Popescu-Bitănescu, Gheorghe Visu. Dacă a avut parte de multiple realizări, datorită cărora se declară “norocoasă și împlinită”, Gabriela Bobeș a devenit o VOCE importantă, în adevăratul sens al cuvântului, împrumutând vocea unor branduri, campanii sau documentare TV de seamă din România (“Nova Brasilia - Cafeaua de care m-am îndrăgostit”) și fiind declarată de către revista “Flacăra” drept “Actrița cu 100 de voci”. La ora actuală, actrița este și vocea Postului Național “Radio Romania Actualități” și realizatoarea emisiunilor “Matinal de weekend”,

“Aventuri cu viteza sunetului” și “Radioul de Sâmbătă Seara”, dar s-a remarcat și ca profesor de educație prin Actorie și Dezvoltare Personală, la Școala Europeană București, Trupa de Teatru “Okaua” și Clubul Pink Art. Deviza sa este “Oamenii ar trebui să fie ceea ce par, iar cei care nu sunt nici n-ar trebui să pară!” (William Shakespeare). Aceasta afirmă cu sinceritate că “Viața nu înseamnă Timp - dar Timpul înseamnă Viață [...] Anii petrecuți în liceu au fost un timp al întrebărilor. Acum a venit vremea răspunsurilor.

Da, îmi pare rău după timpul trăit atunci, dar nu regret nimic, absolut nimic. Fiindcă timpul acela încă există. Timpul suntem noi.” Povestea ei este povestea unui vis împlinit. Și-a dorit să fie actriță. Dar, mai ales, a visat să fie o voce. Și a reușit.

Următorul fost absolvent asupra căruia ne oprim este Vasile Dănuț, născut la 4 noiembrie 1963, căsătorit și tată a doi copii, care și-a început activitatea în urma absolvirii Institutului Politehnic București- Facultatea Tehnologia Construcțiilor de Mașini. În perioada 1993-1997, debutează ca jurnalist și realizator de emisiuni. Din 2004 este director executiv la cotidianul “Observator de Călărași”, iar în perioada 2005-2008 se remarcă în postura de Director Radio Bărăgan și de corespondent de presă, fiind foarte atras de domeniul mass-media, urmând să se ocupe de campanii de promovare, de implementare de strategii și proiecte și de realizarea unei reviste electronice. Din 2010, acesta se reorientează, implicându-se în realizarea unor campanii de promovare, unor conferințe de presă, avizate de “JENNINGS D'ONOVAN AND PARTNERS” –Irlanda, urmând să devină consultant, asistent manager, director și proiectant. În prezent, este consilier principal- manager de proiect la Consiliul Județean Călărași.

Totodată, este membru fondator al Fundației Radiourilor Independente din România, Centrului de Inițiative Locale și Dezvoltarea Afacerilor, Consiliului Local al IMM-urilor, Asociației de Karate-do Tradițional din România și Asociației SABI, Călărași. Datorită numeroaselor cursuri și proiecte la care a participat în perioada 2003-2014, se poate mândri cu aptitudini de manager, de coordonator de proiecte și programe, cu aptitudini informatice și tehnice avansate, dar și cu o implicare activă în problemele de mediu și infrastructura cu care se confruntă regiunea noastră.

Continuând aniversarea foștilor studenți ai CNBS, nu-l putem uita pe **Dumitru Baltă**, născut la 19 februarie 1947 în comuna Alexandru Odobescu și absolvent al Facultății de Geologie și Geografie, secția Geografie a Universității din București, promoția 1977. Imediat după terminarea studiilor, este repartizat la Școala Generală din comuna Fundulea, obținând la un an transferul în interes de serviciu la Institutul de Meteorologie și Hidrologie din București, unde activează și în prezent. Din anul 1990 este Cercetător Principal III. Acesta posedă gradul I de specialitate “Meteorolog Previzionist Principal I”. Una dintre sarcinile de mare responsabilitate ale colectivului unde se desfășoară este constituită de elaborarea de prognoze speciale atât pentru președintele țării, dar și către diferite ministere, privind avertizări de fenomene meteorologice periculoase. În anul 1987, participă la Conferința Internațională de Meteorologie a Carpaților, cu lucrarea “Analysis of a quite uncommon meteorological situation which determined the occurrence of the Foehnal processes in the areas outside the Carpathian chain in Romania.”

În 1988, participă la pregătirea Conferinței Conducătorilor Serviciilor Meteorologice și la lucrările simpozionului “Dezvoltarea geografiei în Republica Moldova”, unde a prezentat lucrarea “Recorduri de temperatură maxime și minime lunare în perioada 1961-1990”. În 1985 elaborează și susține un curs de pregătire și perfecționare a tehnicienilor din secția sinoptică, iar în 1993 devine lector-colaborator al Facultății de Geografie din Universitatea București, unde predă cursuri și lucrări practice de Meteorologie Generală, Fenomene Meteo de Risc, Poluarea atmosferei și Protecția mediului.

Din 1997 până în 2002, devine lector-colaborator al Facultății din Universitatea Tiraspol, cu sediul la Chișinău și organizează activități practice pentru studenții din Chișinău în cadrul Institutului Național de Meteorologie, Hidrologie și Gospodărie a Apelor- București. În perioada anilor 1992-1998 a fost membru al Comisiei mixte de hidrometeorologie din cadrul Convenției Guvernamentale privind Schimbul de Date și Informații Hidro-Meteo între România și Ungaria.

Pentru comunicarea buletinelor meteo prin mass-media a fost colaborator al TVR din anul 1982 până în anul 1991 și a contribuit la elaborarea lucrării “Clima României”.

Pe parcursul acestei culminante cariere, a redactat 8 lucrări, și anume:

- “Aurora polară din 17 noiembrie 1985”;
- “Analysis of a quite uncommon meteorological situation which determined the occurrence of the Foehnal processes in the areas outside the Carpathian chain in Romania”;
- “Recorduri de temperaturi maxime și minime lunare în perioada 1961-1990”;
- “Fenomenul meteo de la Făcăeni din 12 august 2002”;
- “Modificări în structura troposferei deasupra Europei în perioada 1961-2000”;
- “Seceta din vara anului 2003”;
- “Manifestări deosebite de vreme din ultima perioadă de timp și efectele asupra României”;
- “Clima României- cap III: Circulația generală a atmosferei deasupra României”.

Ultimul, dar nu cel din urmă fost elev pe care dorim să îl aducem în atenția dumneavoastră, este **Sorin Vasile**, al cărui CV impresionant debutează prin evidențierea studiilor absolvite. Astfel, în perioada 1982-1995, termină studiile din cadrul Liceului de matematică-fizică “Nicolae Bălcescu”, Călărași (actualul Colegiu Național “Barbu Știrbei”), Facultății de Geografie –Universitatea București, Facultății de Relații Internaționale (Moscova), obținând un Master în Științe Politice- Relații Internaționale, dar și PhD/abd- Geografie-geopolitică, Universitatea București. În cadrul M.A.E, obține titlurile de Referent relații, atașat diplomatic, seccar I, II, III, consilier diplomatic și Ministru-consilier. Își desfășoară activitatea în țări precum Bosnia- Hertegovina, Republica Croația, Polonia, Rusia sau Armenia, activând de cele mai multe ori în cadrul Ambasadelor Române.

Carierea dumnealui este completată de numeroase cursuri și studii de formare precum “Studii de relații economice internaționale”, “Curs de drept internațional” sau “Curs de limbă flamandă”, care l-au purtat pe dl. Sorin Vasile peste tot în lume, în nenumărate destinații ce i-au permis dobândirea și amplificarea competențelor lingvistice. Acesta cunoaște bine sau foarte bine limbile: engleză, rusă, croată, sârbă, polonă, macedoneană, olandeză, franceză, ucraineană și bulgară, fapt ce impregnează amprente profunde în sufletul și în rațiunea noastră, cu atât mai mult cu cât conștientizăm că este un fost elev al minunatului liceu în cadrul căruia avem și noi oportunitatea de a ne petrece cei 4 ani esențiali ai tinereții.

În încheiere, aducem în vedere faptul că în cursul anilor 1990-2011 a publicat mai multe lucrări, în diverse domenii, dintre care amintim câteva titluri:

- HKBU- “ Romania- RAS Hong Kong Relations- Investement Opportunities in Romania”
- The Consular- “Relațiile Romania- RP Chineză- RAS Hong Kong”
- “România în sistemul Uniunii Europene”
- Prezentarea “Path to Europe”
- “Poluarea apelor din sudul țării și implicații asupra mediului înconjurător”

Având în vedere toate acestea, nu consider că mai sunt multe de spus... Vorbele nu sunt suficiente pentru a le dovedi acestor oameni minunați toată admirația și recunoștința pe care le simțim adânc înfiripate în inimile noastre. Vorbele sunt în zadar când vine vorba de mulțumiri și elogii, când vine vorba de cinstiri și mulțumiri. În aceste circumstanțe, doar faptele contează, iar ei i-au mulțumit colegiului nostru prin fapte mărețe, care nu se vor rătăci în negura clipelor, ci vor rămâne vii, pure, intacte, păstrându-le neatinsă amintirea.

Iar noi, în ipostaza de generație curentă, trebuie să înțelegem că și noi avem parte de aceleași șanse, că și noi avem idealuri, speranțe și dorințe și că tot ceea ce avem de făcut este să credem și să luptăm pentru noi înșine și pentru o societate mai bună, pentru a deveni un ecou și pentru a reuși în viață. Cred cu tărie că, asemenea lor, și noi putem să ajungem atât de sus, iar de acolo, să privim cu candoare spațiul sacru al culturii și educației care ne-a coordonat încet, dar sigur, și să revenim, măcar pe aripile gândului, aici, la “Barbu Știrbei”...

Alexandra Tuță,
clasa a X a-D

Dacă vorbele ar fi de ajuns...

Prestigiu, valoare, impozanță...Istorie, glorie, performanță...Excelență, profesionalism, dedicare. Cred că acestea sunt primele vorbe care îmi săgetează rațiunea și spiritul în momentul în care mă gândesc la acest măreț edificiu al culturii și educației, în fața căruia mă înclin cu stimă, promițând să îmi ofer pe de-a-ntregul energia, dedicarea și motivația, cred că acestea sunt câteva dintre emblemele acestui templu al valorilor și performanței, care, înfruntând scurgerea implacabilă a clipelor, reușește nu numai să se mențină la standardele impuse, dar să își depășească condiția, demonstrând că esențele tari se păstrează în sticlute mici și că adevăratele talente se discern, astfel, și într-un cadru spațial restrâns și umbrit de prejudecăți, așa cum se înfățișează orașul nostru. Și iată, totuși, că, într-un oraș mic, aparent lipsit de perspectivă, căci trebuie să lasăm orice notă de orgoliu și mândrie la o parte și să acceptăm veridicitatea acestei constatări, reușește să se înalțe triumfal un colegiu care își propune să schimbe, să transfigureze și să se situeze pe aceleași culmi alături de marile monumente istorice și culturale din centrele universitare ale țării noastre; iată că “Barbu Știrbei” devine un simbol al performanței, al eforturilor susținute și al iubirii de cunoaștere și deslușire a tainelor învățării “sănătoase”, care contribuie semnificativ la individualizarea și la definitivarea individului în cadrul societății.

Rememorez cu nostalgie un eveniment ce s-a petrecut acum câțiva ani și pe care am de gând să îl schițez subtil și succint, surprinzând esențialul în totalitatea semnificațiilor sale. Îmi amintesc că acum ceva timp, copilul din mine afirma, cu mâna pe inimă, că își va petrece cei patru ani memorabili de liceu în inima acestui colegiu și, totodată, opiniile care vuiiau în jurul meu, spunându-mi-se că este posibil să mă răzgândesc. Dar se pare că acest copil a crescut, și acum este clasa a X-a, în cadrul acestei instituții, fără să prezinte vreodată o alternativă, fără să se gândească, nici măcar pentru o clipă, că își va redirecționa itinerariul cultural și definitoriu spre alte orizonturi. Pentru mine, niciodată nu a existat, în acest județ, deoarece doresc să amplific și să clarific indiscutabil această idee, un alt liceu, o altă posibilitate, un alt drum. Am știut că, dacă doresc să mă formez ca om, dacă doresc să îmi educ spiritul civic și să pun stăpânire pe frâiele destinului și viitorului meu, nu trebuie să renunț la concepția universală care se zămislea în mine, și anume: integrarea în acest colegiu. Sunt conștientă de faptul că, oricât ar încerca propaganda liceelor concurente – dacă se pot numi concurente, având în vedere caracterul net inferior - să recontureze trasee, decizii, gânduri, adevăratul refugiu al valorilor, al învățării eficiente și de calitate, al oportunităților care reconfigurează, care restructurează și care te pregătesc din toate punctele de vedere pentru a înfrunța viața și pentru a fi sigur de o carieră strălucită, este “Barbu Știrbei”. Și afirm toate acestea pur conștient și obiectiv. Niciun alt liceu nu poate ajunge la nivelul pe care colegiul nostru a reușit să-l atingă în decursul a 130 de ani și nici nu va fi capabil să spere la o astfel de poziție la nivel național, pentru că ceea ce ne diferențiază pe noi de alte licee, de alte unități de învățământ, este seriozitatea și pasiunea cu care sunt înzestrați atât elevii, cât și mentorii.

Avem un colectiv profesoral de elită, de care ar trebui să fim mai mult decât mândri și cărora ar trebui să le fim cât se poate de recunoscători și îndatorați pentru toată atenția și toată emoția investite, pentru că își propun să ne ajute în devenirea noastră profesională și socială și care nu renunță niciun moment la țelurile propuse, din contră, le urmează cu tărie și dedicare. În societatea orei actuale, timpul înseamnă bani, dar personalitățile cu care se afișează liceul nostru nu se raportează la un clișeu atât de mărunț și de mediocru, redefinind această sintagmă astfel: timpul înseamnă investirea în cultură, în copii, iar copiii sunt viitorul, generațiile tinere având datoria de a se ridica la nivelul celor anterioare sau chiar de a-l depăși, de a stabili noi criterii și standarde ale excelenței și de a demonstra că traseul nostru nu a depins și nici nu va depinde de hazard, ci de atitudinea pe care acest nucleu o înfățișează în raport cu studiul și profesionalismul. Relația dintre studenți și domnii profesori poate fi definită ca excepțională, fiind bazată pe respect, comunicare și o bună concordanță din toate punctele de vedere, fără a fi necesare intervenții artificiale, sub ipostaza stimulilor. Există o conștiință universală și irevocabilă care îi îndeamnă atât pe tinerii adolescenți, cât și pe formatorii lor, să își dorească mai mult, să aspire la mai mult și să lupte pentru ideile și speranțele lor, iar colegiul nostru are capacitatea de a susține talentele și de a le facilita drumul și inițiativele. Una dintre condițiile sine qua non a acestei bune funcționări, a acestui echilibru, este reprezentată de compatibilitatea dintre ambele părți implicate în procesul cunoașterii și sunt mândră că viziunea mea despre lume s-a schimbat radical, în bine, de când am pășit în Colegiul Național “Barbu Știrbei”. Personal, am evoluat semnificativ, am acumulat nenumărate informații care contribuie la progresul meu individual și cred cu tărie că toate acestea nu ar fi fost posibile dacă nu eram îndrumată ireproșabil de cei care ne veghează pe parcursul acestor patru ani care, oricât de anevoioși ar părea, sunt totuși anii cei mai frumoși ai ființei umane.

Simt că, peste ani, când mă voi întoarce aici, voi avea același freamăt, același tremur care mă cuprinde ori de câte ori îmi analizez decizia de la finele gimnaziului și îmi dau seama că a fost cea mai bună alegere pe care o puteam face la momentul respectiv.

Așadar, ce-ți mai pot spune, drag liceu? Pot, oare, să îți acord mai multe elogii, mai multe clipe de glorie decât ți-au fost oferite deja? Îmi ajung, oare, vorbele pentru a transpune în cuvinte ceea ce doar sufletul poate cunoaște atunci când pătrunde în misterul tău? Îmi va îngădui, oare, timpul să mă bucur cu adevărat de oportunitățile pe care mi le dăruiește acest liceu, de numeroasele prilejuri de afirmare și avansare? Ce îți pot spune, “Barbu Știrbei”, mai mult decât că îți sunt veșnic recunoscătoare pentru ceea ce reprezinți, pentru istoria care răsună dincolo de pereții marcați de amprentele anilor ce s-au abandonat lor, dincolo de vremurile grele și controversate ale epocilor prin care ai înaintat cu fruntea sus, pentru ecoul amintirilor și odelor pe care chipul tău bătrân, dar brav, le poartă pe umeri fără a le resimți greutatea? Au trecut 130 de ani de când ai luat ființă și poate va trece o eternitate până să apui, întrucât în inima noastră vei rămâne mereu același: sălașul maiestuos al culturii și educației.

LAMULȚIANI, BARBU ȘTIRBEI! Îmi vor ajunge, oare, clipe pentru a-ți mulțumi?...

**Alexandra Tuță,
clasa a X-a D**

Dan Apostol obtained a Diploma degree in physics from the University of Bucharest, Romania in 1969. In 1981, he obtained his PhD in physics from the Institute of Atomic Physics, Măgurele, Romania, with the thesis "Contribution to holographic interferometry: holographic photoelasticity." Since 1969, he was a researcher with the Laser Department of the National Institute for Laser, Plasma and Radiation Physics, Măgurele, Romania. Since 1982, he has been the head of the Laser Interferometry and Applications group. His research interests and area of expertise comprise laser physics and technology, diffractive optics, interferometry, holography, nondestructive testing, nanometrology, laser alignment for machine building industry, laser interferometry for length measurement, laser-produced plasma diagnosis using visible and IR laser interferometry, holographic photoelasticity, nondestructive testing—triangulation, and phase shift interferometry. He authored one book and over 130 scientific papers. During 2002 to 2004, he was the president of the SPIE chapter in Romania.

Cu ochii înlăcrimați

Distinși colegi de cancelarie, doamnelor și domnilor profesori, iubiți, foști și actuali elevi, onorată asistență,

Vi se adresează un fost profesor, care a slujit mai bine de 50 de ani acest renumit colegiu, renumit prin absolvenții pe care i-a pregătit, mulți înălțați pe cele mai înalte trepte ale societății, prin rezultatele strălucite cucerite la diferite olimpiade și concursuri, prin calda recunoștință pe care i-o închină la mult așteptatele revederi, mândri, cu ochii înlăcrimați de emoția îmbrățișării cu foștii dascăli, care la cursuri nu predau, ci oficiau, parte constitutivă a noțiunii de colegiu.

Profunzimea sentimentelor am exteriorizat-o la fiecare despărțire, rostind, glasul nemaiajutându-mă, scriind pe tablă cu un geamăt de durere: „niciodată n-o să știți cât de mult v-am iubit”. O fac și acum - emoția e evidentă - către toți cu care mă simt legat, datorită activității didactice în acest locaș de cultură.

Laurentiu Georgescu. Cuvânt pregătit pentru aniversarea de acum trei ani, pe care n-a mai ajuns să-l rostească.

Profesor univ. dr. Florin Cristian Gheorghe – o carieră de succes

Activitate didactică. Mi-am început activitatea didactică în anul 1974, ca asistent universitar la Facultatea de Transporturi a Institutului Politehnic București., unde am activat până în 1982. Am condus seminarii la anul I de studii, am coordonat activitatea de cercetare a studenților. Concomitent, am continuat să desfășor activitatea de cercetare științifică în cadrul Centrului de Statistică Matematică al Academiei Române, între 1971-1996. Între 1991-1992 am fost șef de lucrări la Facultatea de Transporturi București. În octombrie 1996, am ocupat prin concurs postul de conferențiar la catedra de matematică a Universității din Pitești. Am predat cursurile de calculul probabilităților și statistică matematică, am coordonat lucrări de diploma și activitatea științifică a studenților. În acea perioadă (1997) am redactat un *Curs de calculul probabilităților*, publicat la Editura Universității din Pitești. Am coordonat lucrări de gradul 1 și 2 ale cadrelor didactice din învățământul preuniversitar. Am condus comisia de bacalaureat de la Liceul Costești în anul 1996. Între 1999-2011 am fost profesor universitar la Facultatea de Științe a Universității Valahia, Târgoviște, post ocupat prin concurs. Am ținut cursul de teoria probabilităților, am condus seminarii. Am publicat 6 cărți de specialitate.

Activitatea științifică. Am fost încadrat ca cercetător la Institutul de Mecanică a fluidelor și Construcții Aeronautice, între 1969 și 1971. Între 1971-1974 am fost doctorand bursier al Academiei Române la Centrul de Statistică Matematică. Am redactat lucrarea de doctorat în teoria matematică a riscurilor competitive (asigurări) : *Lanțuri Markov în demografie* și am susținut-o în 1977. Întârzierea în susținerea lucrării a fost provocată de dificultatea de a obține aprobarea, în condiția în care nu am fost membru de partid.

Între 1974-1996 am fost încadrat cercetător la Centrul de Statistică Matematică din cadrul Institutului de Matematică al Academiei Române. În 1980, am promovat, prin concurs, cercetător principal 3. Am fost implicat în studii de actuariat și teoria probabilităților..

Am participat la peste 20 granturi de cercetare, majoritatea cu aplicații în economie. Am elaborat standarde de control statistic, inclusiv standardul cu număr de acceptare zero, larg folosite în industrie pentru evaluarea calității produselor.

Am redactat peste 110 lucrări științifice de specialitate pe care le-am prezentat la congrese din țară și din străinătate (Grecia, Bania Luka, Oslo, Londra, Honolulu etc).

Sunt membru al Societății Internaționale de Calcul al Probabilităților și Statistică Matematică Bernoulli și al Societății Internaționale de Biometrie

Distincții. Lucrarea “ *Generalized Control Limits of George Obreja Type,*”, prezentată la IAENG Conferences-WCE, Londra, iulie 2008, a fost propusă pentru premiere.

Carti publicate

1. Gheorghe F.C *Curs de calculul probabilităților*, Universitatea din Pitești, 1997;
2. Gheorghe F.C. *Curs de statistică matematică*, Universitatea din Pitești, 1998;
3. Gheorghe F.C., Mihai Doina *Curs de matematici actuariale*, vol 1 Editura Daniel (ISBN 973-98725-6-5), 2000;
4. Gheorghe F.C *Curs de Matematici aplicate în economie*, Editura Daniel, 2002;
5. Florin Cristian Gheorghe, Georgiana Velicu *Culegere de probleme de matematici superioare*, Ed. RORA, Târgoviște, 2010, ISBN 978-606-92682-1-6
6. Gheorghe Florin, Obreja George *Teste statistice pentru selecții de volum mic (n<50)* Ed Univ Pitești,

ȘCOALA ȘI EU

Viața între școală și sentimentul constant, de iubire și admirație pentru profesorii și colegii mei, este refugiul în care trăiesc la vedere, de când mă știu. Aparțin cu toată ființa acestui spațiu select și tandru pe care îl apăr, despre care vorbesc neîncetat, oricând și oriunde, cu mândria pe care, bănuiesc, o au doar deținătorii oficiali ai premiului NOBEL.

Exaltarea voită din aceste rânduri este justificată doar de convingerea că dascălii și elevii de astăzi ai LICEULUI MEU, mă vor privi cu încredere și îngăduință.

Am avut timp și am avut nenumărate ocazii să aleg întâmplările care mi-au îmbogățit viața, m-au făcut fericită. Acum, în cel de al șaizecilea an - pe care tocmai l-am împlinit luna trecută - știu care sunt acestea.

Viața are momentele ei de grație când te răsplătește pentru statornicia principiilor, a idealurilor și chiar a viselor! Faptul că astăzi am primit invitația să particip la Aniversarea a 130 de ani a Liceului mi-a trezit inima, m-a reconectat la timpul bucuriei, al candorii, la fel de percutant și de spontan ca în prima zi de școală.

Amintirile nu sunt amintiri, sunt secvențe pe care praful nu s-a așezat niciodată. Legătura cu viața, trăită în școală și pentru școală, are ritmul ei, sincron cu tot ce se întâmplă acum, la vârsta deplinei maturității. Ce magie, ce forță subtilă fac posibilă această trăire? O explicație ar fi că generația mea are o sensibilitate aparte, determinată de lecturi, de educația desăvârșită a dascălilor noștri, absolvenți ai unor școli ilustre. Nu ne-au făcut egalii lor, așa cum se poartă în ziua de azi, am avut parte de priviri exigente, secondate de zâmbete care ne-au încălzit sufletul. Am fost egalii copiilor lor, pe care i-am cunoscut și ne-au devenit prieteni. Prieteni suntem și astăzi! Acest fapt mă emoționează enorm! Cum aș putea să explic această moștenire spirituală? Cum să numesc sentimentul pe care îl am față de ei, altfel decât așa: atâta timp cât suntem împreună, dascălii noștri vor trăi întotdeauna într-un spațiu vital de o neasemuită limpezime... Cum să numesc îmbrățișarea profesorilor pe care îi întâlnesc deseori în oraș, altfel decât o fermecătoare complicitate, convingerea că facem parte din aceeași familie spirituală, pe care vântul uscat, pârjolitor al acestor vremuri nu ne-a atins-o, nu ne-a distrus onoarea. Și totul a pornit de la școală! Am fost învățați să avem încredere în noi, să trăim cu capul sus. Timpul a dovedit că aceste valori se regăsesc și astăzi aici.

La "Știrbei", elevii primesc zilnic o porție zdravănă de valoare și adevăr. Inima mea bate liniștit și sunt mândră, de parca am primit premiul Nobel pentru teaurizarea Speranței.

RODICA SIMIONESCU

O CHESTIUNE DE BLAZON

Dacă împlinirea în viață înseamnă cumulumul unor decizii inspirate, atunci alegerea liceului pentru tânărul aflat la vârsta marilor întrebări este cu atât mai importantă.

Pentru noi, ca familie, opțiunea a fost fermă de la început: Colegiul Național "Barbu Știrbei". Desigur - încercau unii să argumenteze - școala (în actuala ei amplasare, într-un decor anost) nu inspiră, iar spațiile sunt insuficiente!

Colegiul Național "Barbu Știrbei" este, însă, mai mult decât o clădire, este o stare de spirit ce derivă dintr-o istorie de 130 de ani, fiind continuatorul Gimnaziului "Știrbei Vodă", primul așezământ de învățământ pentru comunitatea Călărașilor de la începuturile modernizării sale; stare de spirit ce derivă din semnificația inscripției de pe frontispiciul Gimnaziului "Știrbei Vodă" pe care Nicolae Iorga, aflat în vizită la Călărași în 1910, nu a putut să nu o remarce: "Educațiunea - basa civilizațiunii"; pentru că, sub această deviză, ȘCOALA nu ostoiește în a-și urma destinul, acela de a forma noi și noi generații, singurele ce validează trecerea timpului și anunță izbânda unor noi vremuri.

Herghelie Maricica,

Președinta Comitetului de părinți

MILITARI - FOȘTI ABSOLVENȚI AI GIMNAZIULUI ȘI LICEULUI ”ȘTIRBEI VODĂ” ÎN PERIOADA 1884 - 1934

În monografia întocmită de către directorul Ion Guțulescu, cu prilejul aniversării a 50 de ani de la înființarea gimnaziului și a primului liceu de stat din Călărași în anul 1934, sunt prezentate mai multe anexe care cuprind numele și prenumele absolvenților fiecărei promoții din perioada menționată, specificându-se profesiile acestora după absolvirea ciclului gimnazial și liceal.

Printre aceștia, am constatat că între 4 până la 10 absolvenți și-au continuat studiile la școli militare și la unele facultăți de învățământ superior. Se poate afirma că un număr de 96 dintre aceștia vor ajunge ofițeri cu grade inferioare și superioare și o bună parte din ei au deținut funcții importante în structurile militare ale timpului.

Ierarhic, putem spune că un număr de 5 dintre aceștia au ajuns generali, 20 au ajuns colonei, 26 locotenenți-colonei, 15 maiori, iar restul erau în anul 1934 locotenenți și căpitani care activau în mai multe categorii de arme, începând de la infanterie, până la marină și medicină militară.

Primii generali mai importanți care au făcut parte din promoțiile de început ale gimnaziului au fost frații Constantin și Sebastian Ionescu Munte. Primul dintre ei a participat la solemnitățile organizate în toamna anului 1934, cu prilejul aniversării unui sfert de secol de la înființarea gimnaziului din Călărași. Constantin își amintea atunci că a avut mereu premiul I cu cunună la Școala Primară de Băieți nr. 1, cât și la gimnaziul pe care l-a absolvit în anul 1897. La festivitate, profesorul Alexandru Bădulescu de la Liceul “Știrbei Vodă” i-a oferit cadou o carte de geografie și își aducea aminte de mama lor care rămăsese văduvă, cu 6 copii minori, și care a făcut multe eforturi materiale pentru ca aceștia să ajungă și să răzbată în viață. Rezultatul s-a văzut, din moment ce cei doi băieți mai mari și-au continuat studiile liceale la Brăila pentru a ajunge ofițeri de elită ai armatei române. Al treilea băiat, Eugen, a rămas pe lângă casa părintească și ajunge mai întâi consilier și, mai apoi, primar al primăriei Călărași, în perioada 1908 - 1912. În ceea ce-l privește pe Constantin, acesta a absolvit Liceul Real din Brăila, după care a urmat cursurile Școlii Militare din București pe care a absolvit-o în anul 1905. A activat apoi ca ofițer în mai multe garnizoane din Moldova, unde a condus mai multe regimente și divizii, iar în timpul dictaturii regale, a fost primar al municipiului Iași. Fratele său, Sebastian, a devenit în anul 1910 sublocotenent. Va promova treptat până la gradul de general de corp de armată și va conduce mai multe regimente și divizii din Basarabia. În intervalul 1938 - 1948 a fost locțiitorul Diviziei a 8-a Infanterie cu sediul în municipiul Chișinău. După retragerea autorităților române din Basarabi, a în iunie 1940, acesta a solicitat să fie trecut în rezervă, lucru care, de altfel, s-a întâmplat prin Decretul regal nr. 178, din 19 iulie 1940, când au fost puși în cadru disponibili mai mulți generali și ofițeri superiori.

Coleg de clasă cu Constantin Ionescu Munte a fost și viitorul general, Virgil Bădulescu. Viața și activitatea acestuia sunt prezentate parțial și în monografia publicată în anul 2004 și redactată de către Constantin Tudor și Nicolae Țiripan, dedicată omagierii a 120 de ani de la înființarea Gimnaziului din Călărași.

Eu aduc numai unele completări privind viața și activitatea acestui general al armatei române din perioada 1933 - 1939. Astfel, după ce a absolvit Liceul Militar din Iași, în anul 1900, tânărul elev de școală militară a fost trimis să frecventeze cursurile Școlii de ofițeri din Engen - Germania și, după terminarea studiilor, a fost încadrat ca sublocotenent la regimentul 34 din Divizia a IV-a germană care avea reședința în orașul Stuttgart. După întoarcerea în țară, a devenit ofițer instructor la Batalionul 3 Vânători, apoi a funcționat în aceeași calitate la Școala Militară de infanterie și cavalerie București.

Între anii 1910 - 1913 a fost trimis la studii în Suedia, unde s-a specializat în instrucția și organizarea antrenamentului sportiv, după care a devenit instructor cu pregătirea fizică la Liceul Militar de la Mănăstirea Dealu.

La 3 noiembrie 1916, prin ordinul 294 al Marelui Cartier General a fost numit comandant al Corpului Vânătorilor de Munte, cu sediul la Piatra Neamț. În calitate de comandant al acestui batalion, a participat în vara anului 1917 la luptele de la Cireșoaia, Tg. Ocna și Mărășești, unde a reușit să împiedice o puternică ofensivă germană. Pentru abnegația, curajul și devotamentul demonstrat, a fost decorat cu Ordinul Mihai Viteazul clasa a III-a. Tot atunci a fost înaintat la excepțional la gradele de maior și locotenent colonel, foile de notare fiind semnate de generalii Eremia Grigorescu și Constantin Prezan.

Din vara anului 1919, a fost detașat la Inspectoratul Învățământului Militar, iar de la 1 aprilie 1920 a fost avansat la gradul de colonel. A fost numit atunci șef al Biroului de Educație Națională din Marele Stat Major. A condus acest birou timp de 9 ani, perioadă în care a elaborat primele regulamente și dispoziții de organizare a antrenamentului sportiv în garnizoanele și unitățile militare din România. În perioada când a activat în conducerea armatei, sub directa sa îndrumare, au fost adoptate mai multe regulamente și dispoziții pentru perfecționarea pregătirii fizice a militarilor, s-au înființat în toate garnizoanele terenuri de sport. În anul 1922, a luat ființă Oficiul Național de Educație Fizică și Sport al cărui prim președinte a fost până în anul 1935.

În cadrul Institutului Național de Educație Fizică și Sport a parcurs toate treptele ierarhiei specifice învățământului superior ajungând de la cea de asistent până la cea mai înaltă funcție, rector al acestei prestigioase instituții de învățământ superior românesc. De asemenea, în timpul mandatului său, a fost editat primul buletin trimestrial privind educația fizică din România. La 9 mai 1926 a fost inaugurat stadionul ANEF care a fost construit cu fonduri financiare alocate de Ministerul Apărării Naționale, dar și cu sprijinul voluntarilor din armată. De asemenea, a fost o perioadă și președinte al Federației Române de Fotbal, perioadă în care au fost modernizate regulamentele privind jocul de fotbal și au fost luate primele măsuri de perfecționare a arbitrilor.

La 15 aprilie 1933, a fost promovat la gradul de general de brigadă, cu toate că era rector al Academiei de educație fizică și sport din București. Poate fi considerat părintele educației fizice și sportului din țara noastră, iar pentru întreaga sa activitate a primit peste 40 de ordine și medalii românești, franceze, suedeze, cehoslovace și poloneze.

La muzeul celor căzuți în timpul Primului Război Mondial, ridicat în orașul Târgu – Ocna, se păstrează și acum fotografia ofițerului îmbrăcat în mantia albă a celor care au fost decorați cu Ordinul „Mihai Viteazul”, iar din anul 1994, Brigada 61 de Vânători de Munte din orașul Miercurea-Ciuc îi poartă numele.

Din promoția care a terminat gimnaziul în anul 1893, a făcut parte și generalul Dionisie Chibuchi care, în timpul Primului Război Mondial, a făcut parte din cadrele de comandă ale Regimentului 40 Infanterie din Medgidia. Această unitate militară va lua parte la luptele din Dobrogea, Moldova și Transilvania din timpul Primului Război Mondial. După terminarea conflagrației, ofițerul a fost numit șef de Stat Major al Diviziei a 9- a Infanterie, cu sediul la Constanța. Ajuns general, în anul 1932, ofițerul a fost promovat șef de Stat Major la Comandamentul Infanteriei și Cavaleriei București.

Printre cei care au făcut parte din promoția 1893 - 1897 s-a numărat și generalul Petre Georgescu. Acesta va promova în ierarhia militară de la gradul de instructor-locotenent până la cea de general, comandant al Centrului de instrucție al cavaleriei și infanteriei. A fost considerat unul dintre cei mai reprezentativi șefi ai centrului, cu toate că acesta a fost mutat de la București la Târgoviște, în anul 1934. Ajuns general de brigadă în 1938, a fost transferat la Comandamentul cavaleriei din București, unde a avut printre atribuții și controlul și îndrumarea școlilor militare din România, funcție pe care a deținut-o până în anul 1945.

Alături de acești cinci generali, printre absolvenții liceului s-au numărat coloneii Dumitru Ionescu și Ion Flotilă (mult timp medic militar în garnizoana București). Au urmat apoi coloneii Ulisse Gherman și Teodor Nicolescu, Nisipeanu Romeo, Ciaușescu Gheorghe, precum și locotenent-coloneii Tudor Borșaru (care a activat multă vreme la Regimentul 23 Infanterie din Călărași, Vosnescu Mandache, Stefan Caracaș, Augustin Săndulescu, Țiței Romulus Mircea Boboc, maiorul de aviație Ștefan Brătianu, maiorul Gheorghe Gheorghiu, care a activat la Regimentul de Gardă regală, maiorul Mihai Ion care va ajunge comandantul Legiunii de Jandarmi din Tulcea.

La Regimentul 23 Infanterie, din Călărași, a activat o bună perioadă de timp maiorul Ion Parotă, iar locotenentul Ion Pusan va parcurge în Călărași toate treptele ierarhiei militare, ajungând în anul 1934 comandant al acestui regiment. După ce a fost trecut în rezervă, în anul 1936, el a fost timp de doi ani și consilier local la primăria orașului Călărași. Din promoțiile care au terminat după anul 1900 menționăm pe maiorul Aurelian Georgescu, instructor la Centrul de perfecționare a artileriei, dar și pe maiorul medic, Valeriu Roșculeț, care a activat o bună perioadă de timp la Spitalul Militar Carol Davila din București.

Profesor dr. Mihai Cotenescu

MOMENT ANIVERSAR

Ne aflăm într-un moment de mare încărcătură istorică.

Conștientizăm că încrederea în dezvoltarea științei a fost mereu un indiciu de luciditate. Autentic și integral istorismul rămâne oricum aliatul firesc al progresului iar recunoașterea și cunoașterea sedimentărilor valorice o condiție a înnoirilor de substanță, o învățătură folositoare fiecărei noi generații datorare să se recunoască, o treaptă în nesfârșitul urcuș, verigă fără de care lanțul nu s-ar putea păstra întreg.

Apreciind contribuția pe care înaintașii au dat-o la dezvoltarea culturii noastre și exemplificând cinstirea unor iluștrii cărturari, cu convingerea că fără acest trecut n-ar exista nici prezentul și n-am putea făuri nici viitorul, considerăm că generațiile următoare trebuie să fie reprezentate de specialiști nepărtinitori și obiectivi care să contribuie prin condeiul lor un nivel deosebit de înalt.

Colegiul „Barbu Știrbei” se înscrie în galeria instituțiilor de învățământ de elită și generații întregi de elevi și profesori au contribuit la menținerea unor standarde de invidiat.

Acum, la moment aniversar, ne angajăm să ducem mai departe prestigiul său prin rezultate deosebite ale celor ce vor asigura deschiderea spre o Românie prosperă.

Prof. Maria Cărăbaș

Vin spre voi!

„O alegere care mă va schimba pentru totdeauna se va petrece atunci când voi pași pentru prima dată în clasa unui liceu. O școală ce mă va pregăti pentru viitor, mă va învăța să aleg cu mintea, dar și cu inima. O clădire care, pentru câțiva ani, îmi va fi a doua casă, profesori ce știu dacă ești trist sau fericit dintr-o singură privire, profesori care nu au nevoie de fluier ca să fie urmați, nici nu trebuie să împingă de la spate pe nimeni. Ei merg în rând cu tine, în timp ce explorezi, inventezi, crezi, mereu pregătiți să te sprijine când treci prin clipe grele.”

Închid jurnalul. Trebuie să aleg școala... De această alegere va depinde viitorul meu... Am vrut să aflu mai multe lucruri despre liceele pentru care aș putea opta. Am descoperit că ce-mi doresc eu voi găsi, cu siguranță, la Colegiul Național „Barbu Știrbei”, Călărași, școală emblematică din județul nostru, în care se îmbină utilul cu plăcutul, iar calitatea și excelența sunt puse în slujba educării oamenilor de mâine. Voi merge să studiez la acest colegiu, deoarece m-au impresionat atât rezultatele elevilor la concursurile interjudețene și naționale la care au participat, cât și cadrele didactice excepționale care fac din școală un loc unde să vii cu drag în fiecare dimineață...

Drum luminos de împliniri vă urez, dragi profesori și elevi ai acestui liceu, acum, la ceas aniversar! Vin spre voi!

Decu Alexandra, clasa a VIII-a,

Școala Gimnazială nr. 1 Nana, Județul Călărași,

în acord de parteneriat cu Colegiul Național „Barbu Știrbei”, Călărași

La aniversare

La cea de a 130-a aniversare a Colegiului Național „Barbu Știrbei”, Călărași, mă bucur că am posibilitatea de a transmite felicitările mele elevilor și profesorilor acestei unități de prestigiu a învățământului călărășean. Mii de elevi s-au bucurat de condiții bune de studii și de îndrumarea unei pleiade de profesori cu înaltă calificare și dăruieți învățământului. Părinții și profesorii se mândresc că absolvenți au ajuns specialiști în toate domeniile de activitate.

Doresc școlii să nu-și uite menirea și să-și facă mereu datoria !

Dimitrie Bolintineanu spunea cândva „ cum este școala, așa este și țara. “

Petronel Dumitrescu,

promoția 1951

PRAGUL PSIHOLAGIC

E ușor a spune astăzi: "Veniți să ne întâlnim!",

Unor absolvenți de școală ce-au parcurs un lung destin.

Greu însă-i s-ajuți pe unii să pășească cu curaj,

Un prag psihologic care pare-a fi dezavantaj.

Este prag declanșator de dileme, întrebări:

Oare-mi voi șoca colegii cu frizura cu doi peri?

Câte riduri am pe față? Câte kilograme-n plus?

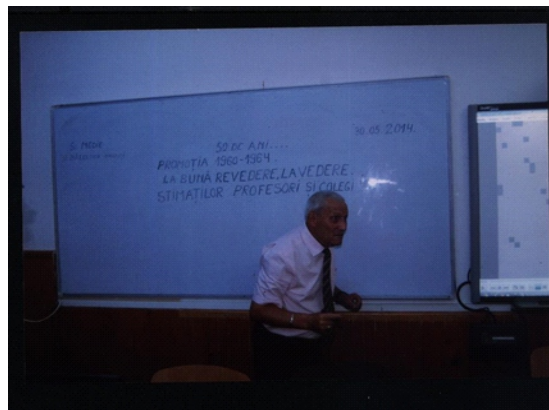
La vederea mea, aceștia, oare ce-or avea de spus?

Câți din ei m-ar recunoaște, în postura actuală?

Dar colegul X, de clasă, o fi ca odinioară?

Ce ținută să aleg și coloana sa-mi îndrept?

Scoliozei sau artrozei voi reuși să-i țin piept?

Cu cinci ani în urmă, unii au avut curaj, putere

Să treacă peste neliniști și să vină cu plăcere

La reuniunea noastră, într-o notă amicală

Să depene amintiri din frumoșii ani de școală,...

Am venit și am aflat că niciunul dintre noi

N-a fost ocolit în viață nici de griji, nici de nevoi.

Ceea ce-am trăit în vreme și pe chip s-a încrustat

Ne-a călit, cu siguranță, nu ne-a demoralizat.

Iar acum, când arcul vieții însumează cinci decenii,

Să manifestăm plener bucuria revederii...

Ar fi bine, totodată, să năzuim cu ardoare,

Viața să ne dăruiască și-alte-ntruniri viitoare.

Prof. Alexandra Adam (Badea)
30 mai 2014

AMINTIRI

Sunt Nестea Cristina, eleva Liceului „Nicolae Bălcescu”, promoția 1986, căsătorită Paris.

Au fost cei mai frumoși ani din viața mea de elevă.
Am fost îndrumați în cunoașterea tainelor științei de profesori care au știut să ne împărtășească din imensul bagaj de cunoștințe al dâșilor.
Au trecut atâția ani și îmi face și acum o deosebită plăcere să o întâlnesc pe doamna profesoară Atanasiu, care între timp mi-a devenit și pacientă.

Matematica în toată profunzimea ei ne-a fost deslușită de dl. profesor Onuță Ion, care ne-a părăsit de ceva timp. Dumnezeu să-l odihnească! Eu am urmat Facultatea de Medicină „Carol Davila”, din București, fiind îndrumată și susținută de d-na profesoară de chimie David, care a știut să mă facă să înțeleg și să îndrăgesc chimia.

Toți profesorii au contribuit la pregătirea și formarea noastră, eu amintindu-i pe cei care mi-au rămas în inima mea.

**Mulțumesc pentru ceea ce sunt și familiei mele și colectivului de profesori ai acestui liceu.
Felicitări pentru această inițiativă a colectivului actual al Colegiului Național „Barbu Știrbei”!**

**Dr. Paris Cristina,
Medic primar oftalmolog**

Viața omului este prețioasă când urmărește un ideal!

Liceul reprezenta o școală obligatorie pentru un adolescent din anii 70, iar Liceul „Nicolae Bălcescu” din Călărași a fost școala unde ne-am regăsit cel puțin 90% din absolvenții Școlii Generale nr. 1, Călărași.

Frumoase timpuri, minunate clipe care s-au scurs timp de patru ani!

Fiecare profesor ne-a marcat destinul prin exemplul personal, pasiunea pentru disciplina predată, atitudine, cultură, într-o perioadă când doar pregătirea serioasă și temeinică erau garanția succesului școlar.

Imaginea complexă și complementară a timpului petrecut în liceu nu este estompată de vreme, din contră, înnoită de faptul că trecerea prin această școală de elită a fost temelul viitorului nostru, iar această sărbătoare ne reamintește că suntem ceea ce suntem în primul rând datorită EDUCAȚIEI.

Felicitări și cele bune pentru VIITOR!

Mari-Elena Olăeru Belciu

MESAJ adresat Colegiului Național „Barbu Știrbei”, Călărași

Desigur că evenimentul privind împlinirea a 130 de ani de la înființarea colegiului este, în primul rând, o întoarcere în timp și o reflecție asupra anilor care s-au scurs în incinta spațiului călărășean. Mai mult decât atât, pentru mine, cel puțin, "de câte ori mă poartă gândul peste vremuri înapoi", mă "izbesc" și de anii petrecuți în Casa de Copii școlari, ca asistat, în paralel cu calitatea de elev, la fostul Liceu "Nicolae Bălcescu", din Călărași. Așa se face că păstrez încă în memorie imaginile atât de variate, care m-au ghidat în evoluția mea, ca elev, copil, cu aspirațiile și resursele mele, îngrădite, nu de puține ori, de opreliști și limite impuse. Se spune deseori că "omul este măsura tuturor lucrurilor", ceea ce înseamnă, în sens direct, că "omul sfințește locul". Este posibil ca și eu, nevinovat fiind, în limite rezonabile, să fi fost prin alura și comportamentul specific, un efect al popasului făcut în spațiul de cultură și de educație primite la Liceul "Nicolae Bălcescu", din Călărași, ani care și-au pus, sigur, amprenta asupra formării mele în plan educațional / formativ, diferențiat însă, de la o disciplină la alta, amprentă care s-a reluat la alte dimensiuni în ultimii doi ani de liceu la Liceul "Dimitrie Cantemir", din Breaza, apoi în cei 5 ani de facultate. Afirm, fără teama de a greși, că imaginile și convingerile formate s-au axat pe adaosul variat consistent al școlii, în funcție de statutul pe care-l aveam, cu pierderile inerente, dar cu un consum sporit al resurselor proprii, dinspre care impactul asupra sensului vieții a fost unul variat benefic, pe ansamblu, cu zig-zaguri incomode și greu de ocultat.

Port permanent în memorie clădirea liceului din Călărași, sălile de clasă cu efective mari de elevi, pe care-i reproduc în ordine alfabetică și acum, băncile clasice, reacțiile colegilor implicați în procesul de învățare, năzdrăvăniile inerente ale unora dintre colegi, care vin și iar vin în valuri, dinspre timpul apus și care se sting brusc într-un van care se pierde într-un orizont atipic. Luptător și alergător de cursă lungă, în anii de școală cu mai puține bucurii, dar cu multe insuficiențe materiale, independente de voința mea, care m-au marcat pentru tot restul zilelor, m-am înscris în limitele exigențelor vremurilor de atunci, în limitele așteptărilor liceului călărășean, exprimate prin atitudine, comportament, relaționare, înțelegere și voință de acces spre viitor și pe care, poate și astăzi, le ascund în sinea mea. Pe acest fond al aprecierilor generale despre mine - persoană temporar instruită la fostul liceu din Călărași - mă bucur că am prilejul să menționez că dătez, instituției călărășene o parte din existența mea profesională, începând, în primul rând, cu fostul profesor de geografie, Victor Panait. **Și pentru că este vorba de un bilanț festiv, mă simt onorat să adresez cadrelor didactice din Colegiul Național "Barbu Știrbei" viață lungă, prestație profesională de excepție și performanță continuă în activitatea de formare a elevilor.** De asemenea, salutul meu, adresat cu prilejul împlinirii a 130 de ani de la înființare a CNBS, instituție marcată prin tradiții frumoase, rezultate școlare deosebite, poartă amprenta spiritualității românești, a armoniei și identității proprii, exprimată prin valori care vor dăinui în timp.

prof. univ. Dr. Nicolae ILINCA,
expert, IRP, Ministerul Afacerilor Externe

Vă îmbrățișez cu drag de departe!

Nume : Domnița-Liliana Barbu (Danciu)
Anul absolvirii: 1984 (generația Centenarului).
Profesie: Medic, *Natural Health and Beauty Clinic*,
Edmonton, Alberta, Canada.
E-mail: liliana.barbu@nhabclinic.com

Absolventă a UMF "Carol Davila" București în 1991. Din 2001- stabilită în Canada, împreună cu familia, primii 8 ani în Toronto/ Ontario, următorii 5 ani în Edmonton/ Alberta. Sunt membru al Medical Council of Canada, al American Society of Laser Surgery and Medicine și, de asemenea, al Canadian College of Natural Medicine Practitioners. Din vara anului 2014, am fondat propria clinică de medicină anti-îmbătrânire și cosmetologie medicală, în care practic tratamente cu laser și medicină clasică, împletite cu alte metode tradiționale de reechilibrare energetică, emoțională și detoxifiere generală, ca de exemplu: medicina bioregulatorie, homeopatie complexă, acupunctura, reflexologie, detoxifiere, drenaj limfatic și psihoterapie.

Îmi place enorm ceea ce fac, cu toate că în urmă cu 30 de ani mă vedeam profesoară de limba română și nicidecum medic. Dătez enorm și profesorilor din Școala Generală (în special doamnei profesor Dodoiu Elena, fie-i țărâna ușoară). **Acum, la ceas aniversar, spun cu inima plină de emoție, că formarea mea ca om s-a desăvârșit la liceul ce își sărbătorește astăzi vârsta rotunda de 130 de ani.** Salut din inimă și îmi înclin fruntea cu respect în fața înaintașilor, în fața profesorilor de ieri și de azi, fără de care succesele învățăceilor nu ar fi fost posibile. Îmi salut profesorii cu emoție, în special pe doamna dirigintă, Iulia Rădulescu, ce a fost și a rămas un model de demnitate și echilibru pentru totdeauna.

Elevilor de astăzi le urez drum lin înainte, în marea oportunităților ce se deschid în fața lor. Pe lângă gramul de noroc și ajutorul divin fără de care nu se poate înfăptui nimic, le doresc tuturor înfăptuirea viselor personale și profesionale, în sănătate deplină și pace sufletească. Și, mai ales acum, la ceas aniversar, să nu își uite nicicând maeștrii și școala de unde au plecat, pe oriunde îi va purta viața.

La ceas aniversar, sănătate și împliniri din partea domnului Botoșaru Făgăraș, inginer

GÂNDURI PENTRU COLEGIUL NAȚIONAL "BARBU ȘTIRBEI", CĂLĂRAȘI

Profesia de dascăl are numeroase privilegii. Este un privilegiu a-ți desfășura activitatea într-o singură școală și a-ți identifica viața cu existența acesteia. Dar, dintr-un anumit punct de vedere, tot un privilegiu este și faptul de a cunoaște atmosfera mai multor școli, oameni și lucruri care, peste ani, se adună în amintiri de neuitat.

Privind lucrurile din această perspectivă, gândul îmi zboară cu mult timp în urmă, la toamna anului 1985. Fusesem detașată pentru un an școlar să predau limba franceză și limba engleză la Colegiul Național "Barbu Știrbei", Călărași (pe atunci Liceul de matematică – fizică : „Nicolae Bălcescu”, Călărași).

Pășeam în cea mai renumită unitate de învățământ a județului și emoția mă cuprindea, deși eram un cadru didactic cu o experiență de cinci ani. Am fost primită cu bunăvoință și, treptat, temerile mele s-au spulberat. Am întâlnit un colectiv de profesori care m-au impresionat cu profesionalismul lor și cu o înaltă ținută morală. Pe unii i-am admirat de la distanță (orarul făcea să nu ne întâlnim decât rareori), dar pe alții i-am văzut aproape zilnic și purtam discuții pe diverse teme. Au rămas pentru totdeauna în memoria mea afectivă domnul profesor de matematică, Onuță, doamna profesoară de limba română, Iulia Rădulescu, și domnul profesor Ilie Rădulescu, domnul profesor de limba franceză, Nicolae Tăut, doamna profesoară de limba franceză, Anișoara Pantelimon, domnișoara profesoară de limba engleză, Fernanda Chelefa, domnii profesori de matematică, Gheorghe Pantelimon și Ilie Olaru, domnișoara profesoară de științe sociale, Ioana Apostol, domnul profesor de limba română, Victor Cutuș-Mureșan, doamnele profesoare de limba rusă, Constanța Sicoe și Rusu, doamna profesoară de chimie, Stoica, și, bineînțeles, domnul profesor de istorie și director al liceului, Vasile Zaim.

Acum, după trecerea atâtor ani, sunt convinsă că personalitatea puternică a acestor dascăli m-a marcat profund. Exemplul lor m-a stimulat și m-a făcut să-mi doresc mereu să fiu un cadru didactic mai bun.

Le mulțumesc și voi păstra totdeauna în suflet un gând de prețuire și recunoștință.

Dorina Jelescu,

Profesor de limba engleză

Școala Gimnazială „Constantin Brâncoveanu”, Călărași

“Îngeri în construcție”

“Adevărata vârstă a omului se socotește în anii pe care nu i-a trăit degeaba.” (Gavriil STIHARUL). Se spune că cei mai frumoși ani ai unei persoane sunt cei de liceu, iar aceștia trebuie trăiți din plin, o perioadă cu care fiecare dintre noi se întâlnește o singură dată.

Eu sunt Andra, elevă în clasa a XI-a, și îmi aduc aminte cu plăcere de prima mea zi de liceu. Nu-mi cunoșteam bine noii colegi și nici sala în care trebuia să merg. Eram dezorientată total și copleșită de emoții. Probabil, ca orice viitor licean, mi-am propus anumite standarde care sunt în continuă dezvoltare și, de asemenea, mi-am făcut o promisiune, aceea de a mă bucura de orice moment petrecut în liceu.

Adolescența este considerată vârsta de aur, vârsta marilor realizări, a integrării sociale, dar și vârsta crizelor, a nesiguranței, a insatisfacției. Eu cred că reprezintă aventura care începe cu prima dragoste, prima dezamăgire, chiulul, dar și lucrul în echipă, cel mai mult folosit când trebuia să ne apărăm în fața profesorilor la năzbâtii. Astfel, într-un mod magic, la liceu se formează personalitatea care ne determină gesturile și faptele. Am convingerea că aici am învățat să visez și să lupt pentru pasiunile mele, implicându-mă în mai toate activitățile extracurriculare și încercând să ofer și celorlalti din ceea ce am descoperit eu la diferite cursuri de leadership și comunicare. Este important să participăm atât la ore, cât și la alte evenimente care nu se derulează neapărat în incinta școlii, pentru că ajungem, cu timpul, să ne cunoaștem mai bine, să știm ce vrem de la viață, către ce drum să ne îndreptăm sau ce noi talente mai ascundem. Îi sfătuiesc pe toți colegii mei, mai mici sau mai mari, să fie în competiție cu ei înșiși și să caute să își exprime sincer și argumentat opiniile, indiferent de situație. Sunt de părere că orice șansă este o invitație la evoluție și nu trebuie ratată! Cu încredere în propriile forțe și cu optimism și muncă susținută se poate, dragii mei! Eu așa am reușit! Și sunt convinsă că și viitorul mi se va dezvălui extraordinar, pentru că vreau și pentru că învăț să devin mai bună decât am fost ieri!

Gânduri bune și vouă, colegi minunați! Sperați și iubiți viața! Luați tot ce-i mai frumos din jur și scrieți-vă poveștile cu entuziasm și pasiune! Vă-mbrățișez,

Andra Macovei,

președintele elevilor de la C.N. “Barbu Știrbei”, Călărași

Au mai trecut 30 de ani!

1984-anul centenarului!

A fost anul despărțirii de o promoție dragă sufletului meu, pe care o consider o promoție emblemă a liceului. De ce?

Pentru că, înfruntând rigorile examenului de admitere (foarte dur la acea vreme), 90% dintre absolvenții acestei promoții au reușit în învățământul superior, devenind apoi ingineri, economiști, medici, profesori, actori, reporteri, moderatori de emisiuni radio și de televiziune ...

Peste 11 dintre ei, port și eu o vină, au devenit profesori de matematică.

Când m-am despărțit de ei m-a încercat regretul că nu le-am dat cât aș fi vrut. Acum, mă încercă un sentiment contradictoriu de mulțumire ca le-am dăruit suficient pentru a-și croi drum în viață.

2014-anul revederii după 30 de ani!

Este anul în care am obținut confirmarea că am investit cu folos în ei.

S-au prezentat atât la raport cu realizări profesionale remarcabile, dar și frumoase realizări în plan familial.

La cei aproape 50 de ani ai lor, i-am simțit modești, cinstiți inclusiv cu ei înșiși, încă entuziaști și increzatori în viitor.

Valorile morale, sădite în anii de liceu, au prins rădăcini în sufletele lor și i-a însoțit mereu așa încât chiar după 30 de ani de la absolvire au rămas cu sufletele tot ai noștrii, ai liceului, ai Călărașului, ai României, chiar dacă mulți muncesc și trăiesc dincolo de granițe.

ILIE OLARU,

**Profesorul lor de matematica
Directorul liceului la centenar**

EXCELSIOR

Primii mei 6 ani (1958 - 1964) de profesorat sunt strâns legați de existența unei cancelarii cu personalități autentice, dascăli cu școli și universități absolvite în perioada interbelică sau în primii ani de până la intrarea școlii în zona comunistă.

Cu puțina practică pedagogică din timpul studiilor universitare, eu mă simțeam în clară inferioritate, așa încât - o spun cu mâna pe inimă - adevărata ucenicie în activitatea didactică am făcut-o aici, în orașelul de provincie de pe malul Borcei, Călărași.

Cu respectul cuvenit unor corifei, cu sfială și modestie, le ceream voie să asist la lecțiile domniilor lor: Laurențiu Georgescu, Georgeta Culică și Jeni Atanasiu - toți predând limba și literatura română.

Așa am pus și eu gură pânzei în specialitate. Din dragoste pentru țara în care m-am născut și pentru limba noastră, am ținut să mă perfecționez permanent.

Dar, pentru a stăpâni mai bine metodică predării, în general, am cerut permisiunea să asist și la doamna profesoară, Monica Ionescu (istorie), la domnul profesor Al. Z. Ionescu (matematică) sau la doamna profesoară Maria Bârlan (fizică).

Între 1962 - 1964 am devenit, după luarea examenului de definitivat în învățământ, director adjunct al Liceului „Nicolae Bălcescu” - funcție în care m-a promovat și m-a susținut, cu căldură părintească, „Nea Ionel”, cum i se spunea în particular, ca expresie respectului și simpatiei de care se bucura.

În această situație, am asistat în continuare la orele colegilor mei (aveam obligația de a vedea 6 ore de curs pe săptămână). Ucenicia a continuat.

Deși erau vremuri dominate de o politică socialistă, directorul nostru, Ionel Constantin, - om cu o aleasă cultură; pedagog și psiholog, ținea întregul colectiv profesoral într-un spirit de activitate susținută, de colaborare și evidentă disponibilitate pentru mai mult și mai bine, într-o atmosferă relaxată. Nu-mi amintesc să fi dojenit pe cineva, chiar dacă uneori situația o impunea. După asistențele făcute regulat și permanent la toate disciplinele, invita pe cel vizitat în biroul său atât de primitor, luminos și încărcat de plante ornamentale, unde, ca un părinte, te lăuda pentru cele bune și te muștra pentru eventualele minusuri. În Consiliu, la analizele trimestriale sau anuale, evidenția mai ales meritele colegilor.

În clipele de răgaz, domnul director picta, citea sau stimula activitățile cercurilor pe discipline ori pe cele extrașcolare.

Holul liceului, cam îngust, ce-i drept, devenea un spațiu generos în fiecare sâmbătă seara pentru concursul „Cine știe câștigă”, urmat de muzică folk și de dans. Aveam formații muzicale, sportive, concursuri literare, toate promovând aptitudinile și dorințele elevilor.

Nu-mi amintesc să fi fost cazuri ieșite din comun în relațiile dintre director și profesori, între profesori sau în relațiile acestora cu elevii.

Deși Călărașiul era un oraș de provincie, avea teatru popular, al cărui conducător, regizor și autor de opere dramatice, era domnul avocat Culică, soțul doamnei Georgeta Culică. Aici au fost actori amatori și câțiva profesori de la Liceul „Nicolae Bălcescu”, printre care și subsemnata.

La stația locală de radio, îmi amintesc cu plăcere, eram și eu din când în când reporter pentru diferite activități culturale - artistice din județ.

Cu mulți dintre foștii elevi am rămas într-o legătură firească, participând la întâlnirile organizate la intervale de 5 - 10 ani sau, pur și simplu, am comunicat direct telefonic.

Când, prin căsătorie, a trebuit să plec la Sighișoara, mi-a părut rău multă vreme; așteptam parcă să intru în liceul de lângă gară, să mă întâlnesc cu colegii de cancelarie sau cu elevii de aici. Și azi, după mai mult de 5 decenii, când revin la diverse aniversări, retrăiesc acea vreme. Din păcate, la fiecare reîntâlnire, constatăm cu mâhnire că rândurile noastre se răresc!... Dar rămâne peste ani acel halou spiritual, clădit de atâtea generații de profesori și de elevi în acest loc, aproape sacru.

Le doresc celor de acum și celor ce vor veni: Excelsior!

Profesor Doina Eliza Pop

P.S. După plecarea din Călărași în 1964, am dus acest spirit la liceul din Sighișoara și apoi la Liceul „Mircea cel Bătrân”, din Constanța, unde mi-am încheiat activitatea.

Sunt încântată că am prilejul să urez Colegiului Național „Barbu Știrbei” noi și depline succese în nobila misiune de a da societății cetățeni de valoare

Momente încărcate de emoții trăite de o unitate de învățământ - fanion în județul nostru, care își aniversează 130 de ani de existență... O școală de tradiție, recunoscută pentru valorile umane pe care le-a produs de-a lungul vremii.

Elevi din prezent și promoții anterioare, foști și actuali dascăli își dau întâlnire la ceas aniversar – prilej de retro-incursiuni nostalgice și reflecții prelungite anticipativ în proiecții optimiste. Sunt clipe de binemeritată recunoaștere a efortului tuturor dascălilor care au picurat câte un strop de cunoaștere și de simțire în mințile și sufletele celor care au trecut prin această prestigioasă instituție, contribuind la modelarea lor sub aspect profesional și caracterial, dându-le plusul de valoare umană pe care numai actul educativ îl poate genera.

Am privilegiul de a mă număra printre cei care s-au șlefuit profesional în acest spațiu de învățatură și spiritualitate. Curgerea anilor a făcut ca instituția în sine și oamenii care au populat-o să se primenească, dar a rămas viu spiritul în care s-a format și dezvoltat, în diferite etape de carieră, personalul care s-a pregătit aici. Port în suflet icoana vie a dascălilor mei, spre care mă întorc mereu cu o boare de nostalgie... Locul întâlnirii cu imaginea lor e plasat într-un tărâm interior, unde regăsesc câteva lacrimi încă neplânse pentru cei plecați dintre noi (unii, chiar cu mare grabă) și câteva vorbe nespuse (din sfială) pentru cei contemporani. Slujind zeci de ani altarul sacru al școlii, ei au fost mesagerii limbii și literaturii române, istoriei noastre, ai științelor exacte sau ai atâtor discipline cu utilitate probată atunci când vorbim de cultura generală. (Reținerea în a-i nominaliza vine din teama de a nu comite erori, pe fond emoțional, realizând ierarhii subiective. Și apoi, nu mi-am propus acest lucru). Mă înclin cu respect și considerație în fața tuturor, pentru că au reușit, ca prin cuvintele lor calde și frumos meșteșugite, să facă să vibreze în inimile elevilor de atunci dragostea de viață și idealul scump de omenie. Buchete de recunoștință pentru toți cei care au risipit îndoielile și neliniștile atâtor generații!

Privesc de la înălțimea lui 2014 cu o boare de nostalgie, constatând că fiecare zi amplifică volumul „tic-tac”-ului, dinamizând trăirea clipei sub presiunea timpului. Experiențele pe care le trăiesc acum reprezintă efectul gândurilor pe care le-am pus în mișcare cu mulți ani în urmă, în băncile acestui liceu. Într-un timp suficient de trecut pentru a așeza amintirile ce le-a născut în sertare ale prețuirii, s-a conturat dorința mea secretă de a fi dascăl. Totul s-a născut din uimirea cu care am înțeles, la un moment dat rostul celor care ne modelau, care acționau transformator asupra noastră, simțind că descopăr un sens pentru ceea ce pot deveni. Am fost unul dintre acei elevi care și-a iubit mult dascălii și care le-a simțit aprecierea, încurajarea și bucuria pe care le-au trimis, la rândul lor, către mine. Înțeleg că nu-i cu puțință repetarea clipelor, dar, prin răscoliri de memorie, mă liniștesc cu gândul că eu însămi sunt acum întruchiparea sfințelor lor povește.

Liceul avea să urmeze curgerea timpului, să străbată, în evoluția sa, calea firească a adaptării la comandamentele educaționale ale momentelor care s-au succedat; a suferit, astfel, numeroase reorganizări, restructurări de fond și, mai ales, redenumiri, dar a rămas pe același palier de onorabilitate și prestigiu.

Sunt omul de lângă fiecare dintre cei care s-au născut, trăiesc sau muncesc în Călărași. Astăzi pot spune că am ales bine atunci când am urmat cursurile actualului colegiu „Barbu Știrbei” (pe atunci Liceul Nr.1), absolvind apoi, Facultatea de Filologie a Universității București. Temelia nobilei profesii de dascăl am realizat-o cu dăruire și trudă, nu am amânat și anulat etape, pentru că din fiecare am avut ceva de învățat și am rămas fidelă vocației mele (deși aș fi avut oportunități în alte domenii). Nu am părăsit domeniul educației nici o secundă. Acum vorbesc despre 40 de ani de activitate în învățământ, fiind azi colegă cu foști elevi, deveniți între timp cadre didactice în învățământul preuniversitar.

Jumătate din anii de activitate i-am dedicat îndrumării și controlului procesului instructiv-educativ în calitate de inspector școlar și de inspector general adjunct, funcții ce au reprezentat, fără îndoială, o încununare a prestației mele didactice. Perioada în care am manageriat învățământul călărășean a fost, pe cât de grea și tumultuoasă, pe atât de interesantă, lăsându-și amprenta în maturizarea mea ca om al școlii, împlinindu-mă profesional.

Pentru mine, ca dascăl, emoțiile acestui eveniment sunt minunate, pentru că profesiunea din care mi-am făcut un crez m-a apropiat de sufletul copilului, pe care, aidoma magiștrilor mei, l-am explorat îndelung, cu pasiune și răbdare.

Astăzi, Colegiul Național „Barbu Știrbei” se bucură de un prezent în care procesul educațional rodește durabil, evoluează și se amplifică, urmând aceeași traiectorie caracteristică unei unități emblematice. Doresc, așadar, ca evenimentul marcat să reprezinte unul din neprețuitele momente ce vor eterniza reușitele profesionale ale confrăților mei de la catedra acestei prestigioase instituții școlare.

prof. Mariana David

Mircea Lupu - personalitatea zilelor noastre

Profesor universitar doctor Mircea Lupu, om de știință și cercetător, s-a născut la 30 octombrie 1942 în Cernăuți - Bucovina, România, dintr-o familie de intelectuali.

Este absolvent al Colegiului „Știrbei Vodă” din Călărași. În anii copilăriei și ai adolescenței suferă cu familia îngrădiri și neajunsuri nemotivate, ireparabile din partea regimului comunist.

În perioada 1951-1954 este deportat cu familia în Bărăgan, lângă orașul Călărași. În ciuda acestor condiții, prin educația primită, studiază în anii de liceu având ca mentori profesori iluștri precum Laurențiu Georgescu, de limba și literatura română și latină, precum și pe strălucitul om de știință, profesor universitar doctor Constantin Meghea.

Este absolvent al Facultății de Matematică - Mecanică, secția Mecanica Fluidelor, la Universitatea din București. Aici beneficiază de cursurile importante ale unei pleiade de academicieni sau profesori cu ajutorul cărora publică prima lucrare la Studii și Cercetări Matematice (1968) „Contribuții matematice privind mișcarea fluidelor prin medii poroase”.

După absolvirea facultății, a obținut doctoratul în matematică la Universitatea București în anul 1982 cu teza „Contribuții matematice la studiul mișcării fluidelor cu suprafețe libere”. Urmează apoi o activitate susținută de-a lungul a patru decenii. Este profesor la Colegiul Național „Barbu Știrbei” din Călărași, unde predă între anii 1968-1974 la primele clase speciale de matematică cu regim performant.

Își începe cariera universitară la Universitatea “Transilvania” din Brașov, apoi o continuă la Facultatea de Matematică - Informatică, ocupând succesiv posturile de: asistent universitar, lector universitar, conferențiar universitar, devenind profesor universitar începând cu anul 1997.

Disciplinele matematice predate în toți acești ani acoperă un domeniu vast, motiv pentru care a fost numit „profesorul complet”. Participă la peste douăzeci de contracte de cercetare în calitate de coordonator sau colaborator atât cu Ministerul Educației, Cercetării și Inovației, cât și cu diferite întreprinderi și instituții.

Activitatea sa științifică este recunoscută în peste 60 de recenzii cu aprecieri deosebite în jurnalele internaționale, consacrară științifice ce îl evidențiază pe Mircea Lupu ca „vrednic continuator al operei lui Caius Iacob”, fiind apreciat drept cel mai bun specialist român în domeniu.

La ceas aniversar

Vă mărturisesc că pentru mine reprezintă o onoare și un motiv de mândrie să mă adresez pe această cale dumneavoastră, cu ocazia aniversării a 130 de ani de existență a unei instituții emblematice pentru învățământul liceal românesc, Colegiul Național “Barbu Știrbei”.

Datorită setei de cunoaștere pe care a insuflat-o an de an adolescenților urbei, colegiul a devenit în timp un adevărat simbol, o carte de vizită cu puternic impact emoțional, atât pentru cetățenii de toate vârstele ai orașului Călărași, cât și pentru cei care au ales să ducă dincolo de granițele „cetății” spiritul locurilor în care au crescut și și-au dezvoltat personalitatea.

Generația actuală de profesori și elevi are privilegiul de a organiza un eveniment de anvergură, de a promova realizările tuturor celor care au contribuit cu mintea și sufletul pentru a transforma o instituție de învățământ într-o busolă care să indice celor ce o consultă calea deloc ușoară, dar cea mai sigură spre succes, respectiv calea educației.

În existența unei instituții de învățământ de tradiție, 130 de ani valorează cât toate promoțiile de elevi care s-au format aici, s-au bucurat de succese ori s-au îndârjit să treacă peste greutăți, al căror entuziasm a fost canalizat astfel încât să-și descopere posibilitățile, spiritul inventiv și competitiv pe care le-au pus apoi în slujba societății. O vârstă frumoasă, celebrată la ceas aniversar de toți cei care și-au împlinit destinele cu această instituție.

Se spune că cei mai frumoși ani din viața unui om sunt cei petrecuți în liceu. Privind retrospectiv, pot să afirm, ca fost absolvent al acestei instituții, că anii de studiu în acest liceu au reprezentat perioada în care mi-am dezvoltat personalitatea și am pus bazele proiectelor mele de viitor. Sunt convins că la fel simt și gândesc toți colegii mei care au dezvoltat cariere de succes în diverse domenii de activitate, contribuind activ la evoluția societății românești. Cu toții suntem conștienți că educația reprezintă cea mai de preț și cea mai rentabilă investiție pe care o națiune o poate face atunci când se gândește la viitor. Educația și formarea profesională înseamnă o datorie nu doar pentru sistemul de învățământ, ci pentru întreaga societate.

Onorat corp didactic,

Este meritul fiecăruia dintre dumneavoastră că școala în care v-ați desfășurat sau vă desfășurați activitatea de dascăl se prezintă astăzi ca o structură de pregătire modernă, prestigioasă și respectată, capabilă să ofere un înalt nivel de pregătire elevilor care îi trec pragul.

Am avut, în timpul petrecut pe băncile acestui liceu, ocazia de a cunoaște o bună parte dintre profesorii care au asigurat formarea a zeci de promoții de elevi, grație talentului, pasiunii și dăruirii cu care le-au îndrumat activitatea în calitate de instructori, de dascăli, de educatori. Pentru efortul depus și pentru răbdarea cu care ați vegheat la devenirea generațiilor de astăzi, vă mulțumim și vă asigurăm de toată considerația și prețuirea noastră.

Moto-ul “Calitate și excelență puse în slujba educării viitorilor intelectuali ai societății de mâine”, devenit emblemă a colegiului, vă definește activitatea, accentuând valorile pe care le promovați prin educația pe care o oferiți an de an fiecărei generații.

Stimați elevi,

Sunt încrezător că inteligența, dinamismul, creativitatea și inventivitatea voastră vă vor asigura puterea să depășiți obstacolele inerente, așa cum s-a întâmplat cu atâtea generații. Aveți profesori de mare valoare, aveți o bază de pregătire în continuă dezvoltare, proiectată să vă ofere condiții optime de studiu și aveți sprijinul structurilor locale autorizate. Sunt convins că toți cei dragi vouă au așteptări mari de la dumneavoastră, așteptări pe care le puteți atinge doar prin seriozitate și studiu aprofundat. Mai mult decât atât, sunteți o generație care are, practic, privilegiul accesului la informație fără limite. Ar fi bine să încercați permanent să folosiți această oportunitate și să exploatați cu inteligență acest avantaj, pentru că volumul nu este direct proporțional cu calitatea, nici măcar în ceea ce privește cunoașterea.

În încheiere, doresc să adresez tuturor celor care au reprezentat sau reprezintă Colegiul Național “Barbu Știrbei”, fost „Nicolae Bălcescu”, respectiv conducerii, personalului didactic și elevilor sincere felicitări! De asemenea, vă urez să obțineți noi succese în activitatea viitoare, rezultate remarcabile care să ducă mai departe faima acestei școli cu o istorie de 130 de ani!

La mulți ani!

Cu aleasă considerație

ȘEFUL STATULUI MAJOR AL FORTELOR AERIENE

General-maior

Mesaj din partea d-nei prof. Carmen Damaș - Stoian

Gândurile mi se îndreaptă spre voi, dragi colegi și foști elevi, și simt și eu sărbătoarea aniversării.

Cu toată considerația, afirm prin noblețea profesională, ambiția și munca dăruite întregii organizări pe care le confirmă pe deplin d-na director prof. Eufrosina Amza și cei apropiați care au sprijinit-o.

Vă îmbrățișez pe toți, dorindu-vă ca prin prezența voastră entuziastă să cinstiți așa cum se cuvine aniversarea celor 130 de ani de la înființarea acestui locaș demn de numele celui care a fost „Barbu Știrbei”.

La bună revedere!

Ani de neuitat!

ÎNTOARCERE ÎN TIMP

Nu e neapărat nostalgie să-ți reamintești vremea adolescenței și a tinereții! E o formă de respect față de cei care au avut un rol important în devenirea ta ca om! E și o formă de mândrie că ai fost învățacel într-o școală călărășeană de prestigiu, cu o tradiție atât de veche! De două ori mândrie, o dată pentru că ai putut fi elev în cea mai prestigioasă și mai veche școală călărășeană, ce își are începuturile în vremea regilor României, și a doua oară pentru că ai mers pe urmele părinților tăi, care au absolvit la rândul lor acest liceu, și care ți-au umplut copilăria cu povești din care răzbea respectul față de dascăli și de profesionalismul lor, recunoștința pentru exigența dovedită de aceștia, fapte care i-au ajutat să răzbească prin viață și să-mi dea încrederea că și eu pot urma același drum cu succes!

Bineînțeles că te încercă și un soi de bucurie reimaginându-te elev, rememorând anii în care încercai să înțelegi lumea în care trăiești, în care încercai să convingi că trebuie să fii luat în seamă pentru ceea ce ești, pentru ceea ce știi, pentru ceea ce poți, în care aveai ambiții, pasiuni, reușite, eșecuri, momente în care erai ascultat, momente în care nu erai înțeles, în care te revoltai, în care te simțeai nedreptățit, în care erai certat, în care erai felicitat, sau premiat; cât orgoliu rănit, cât orgoliu satisfăcut, și toate acestea în spațiul școlii! Câte sentimente, câtă energie consumată, câtă tristețe, câtă bucurie! Câtă viață! Căci asta înseamnă educație, trăire la maxim, încercări pe care trebuie să le treci, nereușite uneori, acceptarea greșelii, a ști să o iei de la capăt, bucuria succesului și recunoștința pentru cei care te ajută să treci peste momentele grele, profesori, colegi, prieteni!

A fi elev acum 25 de ani, în mod paradoxal, nu diferă cu mult față de vremurile actuale! Contextul e altul și aparența unor mentalități diferite! Dar povestea este tot despre tineri și aspirațiile lor, nebunia lor, frumusețea lor!

Eram individualități și personalități diferite, ca atare nu iubeam în aceeași măsură tot ce se studia la școală, dar ne făceam datoria de elevi față de toate materiile studiate! Fiecare avea o înclinație față de o știință sau alta, și de cele mai multe ori o transforma în pasiune. Ne respectam toți profesorii, căci ei erau oamenii cultivați de la care trebuia să luăm exemplu, cei care ne luminau mințile, și care ne ajutau să înțelegem lumea în care trăim, chiar dacă nu conștientizăm în mare măsură acest lucru, dar respectul venea și din educația de acasă, de la părinții noștri, pentru care profesorii erau un etalon în societate! Nu eram întotdeauna de acord cu profesorii noștri, apăreau conflicte, nemulțumiri și de o parte și de alta, ne revoltam, eram pedepsiți și primeam câte o lecție din care învățam ceva atunci sau mai târziu, peste ani, când aveam să înțelegem sensul exigenței lor! Ne împăcam și mergeam mai departe, beneficiind de înțelepciunea profesorilor, care ne cunoșteau atât de bine! Eram prinși de multe ori pe picior greșit, neînvățând vreă lecție la cutare sau cutare materie, fie pentru că nu ne plăcea, fie pentru că ne ocupasem timpul cu alte activități specifice vârstei. Încercam să dăm vina pe profesor, să ne scuzăm în fața propriei persoane, dar trebuia apoi să dovedim de ceea ce suntem în stare, și să convingem dascălul de contrariu. Profesorul te certa, te pedepsea, dar tot el te încuraja să găsești resurse, să te mobilizezi.

Profesorii erau și cei de pe pedestalul pe care îi ridică știința la care noi doar aspirăm, dar erau și părinții care ne însoțeau în tabere, în expediții montane sau la muncile agricole de toamnă, specifice acelor vremuri. Dirigintele clasei noastre, domnul profesor Pâslaru, predând matematică a știut să ne atragă pe mulți dintre noi să mergem în tabere de matematică, măcar și pentru faptul că ele se desfășurau la mare, și deci implicau și multă distracție, pe lângă logaritmi și teoreme. Matematica era un pretext de a ne cunoaște mai bine între noi, de a crea o modalitate prin care dirigintele nostru ne putea cunoaște pasiunile, aspirațiile și dorințele. Colegii mei își amintesc și azi cu plăcere de întâmplările din tabără, de prietenii consolidate acolo, de lecțiile de pe malul mării, care făceau matematica mai plăcută și mai ușoară; își amintesc și de serile dansante, și de poveștile spuse la ceas de seară, eventual la un foc de tabără. Doamna profesoară de limba română, Iulia Rădulescu, ne fascina prin erudiția domniei sale, ne impresiona prin felul în care ne introducea în lumea scriitorilor din toate epocile, predându-ne și o lecție de istorie totodată, încurajându-ne să citim și stârnindu-ne curiozitatea prin felul în care ne prezenta opera.

Din perioada liceului am păstrat și pasiunea pentru teatru, căci în lipsa emisiunilor de televiziune și a internetului, ascultam cu bucurie piesele de teatru radiofonic.

Un mijloc de a ne testa tăria de caracter, dar și de a consolida prietenii erau și expedițiile din Munții Făgăraș organizate de profesorii de educație fizică. Încercările la care te supune muntele, pot forma caractere, te obligă să găsești soluții, și te ajută să înveți să fii învingător.

Concursurile și olimpiadele constituie un capitol important din viața mea de elev. Pasiunile din școală pot alimenta dorința de a te confrunța cu alți colegi în concursuri, pot alimenta dorința de a câștiga, de a dovedi că ești cel mai bun, pentru că nimic nu se compară cu bucuria victoriei. Victoriile fac și ele parte din viața de elev, și ambiția de a reuși în viață se formează în școală.

Olimpiadele nu însemnau numai niște concursuri seci, erau, și sunt și azi, o ocazie de a cunoaște tineri din toată țara, de a împărtăși idei, de a vedea locuri noi, de a dobândi pasiunea de explorator, de a te deschide către lume, de a dobândi noi experiențe.

Chiar și săptămânile de practică agricolă erau dominate de un spirit de tabără la mare, căci semănau cu ceea ce sunt astăzi activitățile de voluntariat în care elevii merg la ecologizat parcuri, păduri, ape sau la plantări de arbori. Căci eram împreună, tineri, puternici și credeam că putem să schimbăm lumea, și păstram doar aspectele pozitive ale fiecărei experiențe, iar profesorii erau solidari cu noi. Știam să ne bucurăm de viața de elev, de fiecare clipă petrecută împreună, la ora de sport la un meci mixt de fotbal, la orele de practică unde pe lângă cunoștințele de lăcătușerie, pe care le deprindeam mai greu, glumele și poveștile spuse lângă strung erau sarea și piperul acelor săptămâni, la sărbătorirea zilelor de naștere ale colegilor, la majoratele care erau o ocazie de a dansa pe melodiile moderne care pătrundeau greu în țară, dar care prezentau, tocmai de aceea un mare interes, la vizionările de filme de la cinematograful la care mergeam cu colegii de clasă.

Banchetul de la finalul clasei a XII-a a fost o nouă ocazie de a ne întâlni și de a ne bucura împreună, elevi și profesori, și de a rememora întâmplări de pe parcursul anilor de liceu, cu nostalgia absolventului care se pregătește pentru o nouă etapă din viața sa. Un moment emoționant a fost și ultimul clopoțel, când în curtea școlii toți elevii claselor a XII a au trăit la maxim clipa ce anunța un final de etapă, dar și începutul alteia. Am fost din nou copii la acel ultim clinchet de clopoțel, am cântat, am recitat din propriile creații, stângace, dar spuse din inimă, am simțit nevoia să ne deschidem sufletul în fața colegilor și profesorilor, să lăcrimăm cu gândul la ceea ce a fost frumos în acei ani și să ne despărțim cu gânduri bune pentru toți și pentru școala noastră, căreia îi doream o activitate cât mai îndelungată. Elevii erau ca și cei de azi, doritori de a profita de vârsta tinereții, de a uita de grija examenelor, de a trăi clipa și de a se bucura de fiecare întâlnire cu colegii.

Venea însă și momentul când trebuia să luptăm pentru țelurile și idealurile noastre, și trebuia să dovedim seriozitate și ambiție. De reușita la examene depindea viitorul nostru, și poziționarea pe o cale care să ne aducă satisfacții în viață. Tinerețea nu excludea spiritul responsabil, așa cum în același timp implica mult entuziasm, atât în activitățile distractive pe care le puneam la cale cât și în cele ce priveau cariera.

Sunt mândră că sunt absolventa acestei școli de prestigiu, mândră că am avut profesori deosebiți cărora vreau să le mulțumesc pentru ceea ce sunt astăzi, mândră că prin alegerea acestui liceu am continuat o tradiție în familia mea și mândră că astăzi Colegiul „Barbu Știrbei” duce mai departe cu și mai mult succes ceea ce se începea în 1884!

În final, am o dorință specială: vreau să mă închin și să mă înclin în fața memoriei profesorului meu de istorie, domnul Vasile Zaim, fără de care traiectoria carierei mele profesionale ar fi putut fi alta!

Prof. Veronica Asan
Absolventă în anul 1989

LIMBA ROMÂNĂ (LITERARĂ) - LIMBĂ STRĂINĂ?

Interogația din titlu poate părea bizară, suprarealistă chiar ... Și totuși, din experiența ultimelor decenii de activitate publicistică (de după pensionare), am ajuns la concluzia paradoxală că, pe zi ce trece, limba română (literară) tinde să devină, pentru foarte mulți oameni cultivați, o limbă străină... Argumente? Sutele de agramatism pe care le întâlnesc la tot pasul, zilnic, în presa scrisă și audiovizuală, talk-show-uri, în amfiteatre și săli de curs, în birouri și săli de ședințe, în magazine și pe stradă, oriunde... Pentru curiozitatea celor ce mă citesc, voi spicui mai jos, spre exemplificare, agramatism strict autentice:

1. Accentuarea, greșită, pe „-i-” (nu pe „-a-” / „-e-”), a unor patronime (nume de familie) derivate din vechi denumiri ale unor vechi meserii, ranguri etc.: Adrian Boariu (corect: ...Boariu), Tudor Chiuariu (corect: ... Chiuariu), Daniel Funeriu (corect: ... Funeriu), Octavian Morariu (corect: ... Morariu), Liviu Olariu (corect: ... Olariu), Dinu Pescariu (corect: ... Pescariu), Cătălin Prisăcariu (corect: ...Prisăcariu), Dima Rotariu (corect: ... Rotariu), Dumitru Sechelariu (corect: ...Sechelariu), Mihail Trăistariu (corect: ... Trăistariu) etc.

2. Acordul, greșit, în gen al unor numere cardinale/ordinale compuse cu „doi” sau „doisprezece”: „Vă aștept la ora doi și-un sfert” (corect: “...la ora două...”), “Costă doisprezece mii” (corect: “...douăsprezece mii”), „Este ora șapte și treizeci și doi de minute” (corect: “...treizeci și două de minute”), “Codul galben a intrat în vigoare, astăzi, de la ora doisprezece” (corect: “...de la ora douăsprezece”), “Sunt elevă în clasa a doisprezecea” (corect: “... a douăsprezecea”) etc.

3. Utilizarea, greșită, prin clișeizare, a masculinului în locul femininului, în diverse apelative (nume de profesioni, demnități și calități politice): [Doamna] „asistent” (corect: asistentă), „avocat” (corect: avocată), „coordonator” (corect: coordonatoare), „consultant” (corect: consultantă), „deputat” (corect: deputată), „director” (corect: directoare), „europarlamentar” (corect: europarlamentară), „expert” (corect: expertă), „inspector” (corect: inspectoare), „judecător” (corect: judecătoare), „inginer” (corect: ingineră), „lingvist” (corect: lingvistă), „membru” (corect: membră), „președinte” (corect: președintă), „profesor” (corect: profesoară), „regizor” (corect: regizoare), „vicepreședinte” (corect: vicepreședintă), „senator” (corect: senatoare), „specialist” (corect: specialistă), „ziarist” (corect: ziaristă) etc.

4. Utilizarea, improprie, la feminin (cu “-ă” / “-easă”) a unor apelative epicene cu formă unică de masculin/neutru: “arbitră” (corect: arbitru), “cancelară” (corect: cancelar), “comisară” / “comisăreasă” (corect: comisar), “doctoră” (corect: doctor), “fană” (corect: fan), “fotomodelă” (corect: fotomodel), “grefieră” (corect: grefier), “librăreasă” (corect: librar), “lideră” (corect: lider), “maistră” (corect: maistru), “măcelară” (corect: măcelar), “medică” (corect: medic), “ministră” (corect: ministru) etc.

5. Confuzia dintre diferitele conjugări cu infinitivul în “-ea” și “-e”: “Ce ți-ar place?” (corect: “Ce ți-ar plăcea?”), “Mi-ar pare rău” (corect: “Mi-ar părea rău”), “Taceți, mă, odată!” (corect: “Tăceți, mă, odată!”), “E sensibil la tot ce se poate vede” (corect: “E sensibil la tot ce se poate vedea”), “Noile aparate nu vor mai zace prin cabinete” (corect: “...nu vor mai zăcea prin cabinete”), “Ne bătem în arhitect” (corect: “Ne batem...”), “Cred că ne făcem prea multe iluzii” (corect: “Cred că ne facem...”), “Nu se știe cum va rămânea cu aceste influențe” (corect: “Nu se știe cum va rămâne...”), “Vei ținea minte tot ce ți-au spus?” (corect: “Vei ține minte...”), “Cu ajutorul vostru va umplea remorca” (corect: “... Va umple remorca”), “Eu aș zicea altceva...” (corect: “Eu aș zice altceva...”) etc.

6. Utilizarea, aberantă, a pronomului reflexiv în cazul unor verbe nereflexive: “(nu) se merită”, “(nu) se există”, “(nu) se rentează”, “să ne râdem”, “să te conversezi”, “m-am răcit”, (corect: “(nu) merită”, “(nu) există”, “(nu) rentează”, “să râdem”, “să conversezi”, “am răcit”) etc.

7. Întrebuintarea greșită, ca adjective (variabile), a unor adverbe de mod cvasiomonime: „În fața prefecturii, nu se adunaseră atâți de mulți greviști” (corect: „... atât de mulți greviști”). „Vreau... pentru cât mai mulți dintre dumneavoastră” „Unii au fost destui de buni” (corect: „Unii au fost destul de buni”); „...sunt doisprezece infractori urmăriți generali” (corect: „...infractori urmăriți general”); „Are o echipă extrem de grea de făcut” (corect: „...extrem de greu de făcut”); „Datoriile Oltchim sunt absolut imposibile de plătit” (corect: „...absolut imposibil de plătit”); „Pedofilii sunt niște declassați mentali” (corect: „...niște declassați mental”); „Este maximă de ieftină” (corect: „...este maximum de ieftină”), „...o zi nemaipomenită de frumoasă” (corect: „...o zi nemaipomenit de frumoasă”), „Cum să gătești cartofi prăjiți perfecti” (corect: „...cartofi prăjiți perfect”), „Incendiul a fost provocat de o persoană bolnavă psihic”, „Mâncarea este foarte simplă de făcut” (corect: „...foarte simplu de făcut”); „Brazilia și Germania sunt reprezentante a două continente veșnice în rivalitate” (corect: „... a două continente veșnic în rivalitate”) etc.

8. Utilizarea, superfluă, ca un clișeu, a grupării „ca și” pentru evitarea unei reale/false cacofonii: a) „Ca și cetățean”, „Ca și cauză”, „Mai bine ca și comicii” (recomandabil: fie prin înlocuirea cu o perifrază: „Fiind cetățean”, „Drept cauză”, „Mai bine decât comicii”; fie printr-o pauză mai lungă: „Ca [] cauză”; „Ca [] cetățean”; „Mai bine ca [] comicii”) etc.; b) „Ca și actor”; „Ca și amploare”; „Ca și buget”; „Ca și desert”; „Ca și experiență”; „Ca și europarlamentar”; „Ca și femeie”; „Ca și organizatori”; „Ca și grup”; „Ca și lider”; „Ca și prim-ministru”; „Ca și profesor”; „Ca și perspectivă”; „Ca și regizor”; „Ca și suprafață”; „Ca și tânăr”; „Ca și țară”; „Ca și ziarist” (corect: „Ca actor”; „Ca amploare”; „Ca buget”; „Ca desert”; „Ca experiență” ... „Ca ziarist”) etc.

9. Omiterea cratimei din structura unor substantive proprii compuse (nume topice): „gara București Obor”, „Călărași Sud”, „bulevardul Cuza Vodă”, orașul „Lehliu Gară”, comuna „Ștefan Vodă”, „strada Știrbei Vodă” (corect: „...București-Obor”, „Călărași-Sud”, „...Cuza-Vodă”, „...Lehliu-Gară”, „...Ștefan-Vodă”, „...Știrbei-Vodă”) etc.

10. Omiterea cratimei înăuntrul componentei adjectivale binare din structura unor substantive proprii compuse (nume de organizații politice, administrative sau religioase): „Alianța Creștin Liberală”, „Partidul Democrat Liberal”, „Partidul Național Liberal”, „Episcopia Romano Catolică”, „Direcția Sanitar Veterinară”, „Uniunea Social Liberală” (corect: „...Creștin-Liberală”, „...Democrat-Liberală”, „...Național-Liberal”, „...Romano-Catolică”, „...Sanitar-Veterinară”, „...Social-Liberală”) etc.

11. Introducerea, greșită, a cratimei în structura abreviată, discontinuă, a unor termeni simpli substantivali de politețe: „d-l”, „d-lui” (=domnului), „d-na”, „d-nei”, „d-rei”, „d-lor” (=domnilor) (corect: „dl”, „dlui”, „dna”, „dnei”, „drei”, „dlor”) etc.

12. Introducerea aberantă a virgulei între subiectul (subiectivă) și predicatul (regentă) propoziției (frazei): „Gesturile, revin la cuvânt”, „Această pasăre, este închipuirea sufletului”, „Cine poate, oase roade”, „Ce a fost mai greu, a trecut” (corect: „Gesturile revin ...”, „Această pasăre este închipuirea...”, „Cine poate oase roade”, „Ce a fost mai greu, a trecut”) etc.

13. Confuzii paronimice (între cuvinte asemănătoare formal, dar diferite ca sens): „antecameră” = „anticameră”? „artrită” = „arterită”? „blăni” = „blănuri”? „contoar = contor”? „(a)convoca = (a)invoca”? „(a)corobora = (a)colabora”? „complexe” = „complexuri”? „audiență” = „auditoriu”? „grefe” = „grefruturi”? „incident” = „accident”? „cartele = carteluri”? „insolubil” = „insolvabil”? „(a)investi” = „(a)învesti”? „(a)însera” = „(a)insera”? „maxim” = „maximum”? „motivație” = „motiv”? „oportunist” = „oportun”? „ori” = „or”? „pateu” = „pate”? „(a) servi” = „(a) (se) servi”? „(a) staționa” = „(a) sta”? „tentă” = „tendință”? „timbre” = „timbruri”? „vise” = „visuri”? etc.

14. False sinonime [cuvinte cu (aproape) același înțeles]: „(a adjuceca” = „(a) câștiga”? „alternativă” = „o soluție”? „(a) comite” = „(a) scrie”? „(a) consulta” = „(a) examina” (un pacient)? „demnitar” = „parlamentar”? „datorită” = „din cauza”? „inclusiv” = „și”, „chiar”, „în plus”, „pe deasupra”? etc.

15. Contaminări (modificări formale sub influența, reciprocă, a două cuvinte): „plancardă”/„pancardă”(<„placardă”+„pancartă” corecte)„,președinție”(<„președinție”+<înv.>„prezidenție”- corecte), „(a)vroi”(<„(a) vrea”+„(a) voi”- corecte), „la momentul actual”/„la acest moment”(<„la ora actuală”+„în acest moment”- corecte) etc.

16. Exprimări eliptice aberante: „Am un principiu * care l-am învățat”(corect:„... pe care l-am învățat”), „Plouă * în Capitală, dar și în Moldova”(corect:„ ...nu numai în Capitală, dar și în Moldova”), „În * 12-lea ceas” (corect:„În al 12-lea ceas”), „A reduce ritmul cardiac și * elimina cauza durerii...”(corect:„ A reduce ritmul cardiac și a elimina cauza durerii...”), „Liderii * care ne-am confruntat”(corect: „Liderii cu care ne-am confruntat”), „240 * milioane * euro”(corect:„ 240 de milioane de euro”), „Ziaristul * România liberă...”(corect: „Ziaristul de la România liberă...”), „Jurnalist * Evenimentul zilei”(corect: „Jurnalist la Evenimentul zilei”), „Membru * Consiliul Național al Audiovizualului”(corect: „Membru în Consiliul ...”), „Cantitățile de apă * vor diminua”(corect:„...se vor diminua”), „Candidatul * este nimeni altul decât...”(corect:„ ...nu este nimeni altul decât...”), „ * Funcție de stadiul bolii...”(corect: „În funcție de stadiul bolii...”), „ * Urmare a deciziei Curții Constituționale...”(corect: „Ca urmare a deciziei...”), „La solicitarea * Realitatea Tv...”(corect: „La solicitarea canalului de știri Realitatea Tv...”), „Conform * Libertatea...”(corect: „Conform ziarului Libertatea...”) etc.

17. Rostiri și scrieri neglijente: agheazmă, astroloagă, balastru, bijniță, circonscripție, cotârlă, desconspirare, genoflexiune, ghișeft, grije, hamsiu, intrasingență, mileu, oftalmoloagă, oțozbir, paleativ, parteneriat, patrioată, pizzărie, psiholoagă, repercursiune, reșeu, sandviș, servicii, testicol, trăznet, vehicul; aeroporte, chitări, coșmare, cotidiane, cremwurști, feși, hangarale, hăini, inceste, itinerarii, pârauri, profile, streășine, transplante etc.; unșpe, unsprece, doișpe, doisprece, treișpe, treisprece, paișpe, paisprece, cinșpe, cincisprece, șaispe, șaisprece, șaptișpe, șaptisprezece, optișpe, optisprezece, nouășpe, nouășprece, douășiunu, douăjdoi etc; să aibe, așează, să se cațere, să crap, ei crează, să creem, înșeală,(a) înștila,(a) transcede,(a) trăzni etc; așșderea; dă, pă, dâ, pâ, dântre, pântre etc.

18. Variante neliterare: delicvență, dizidentă, duminecă, foarfece, islaz, maieu, ostatec, pălincă, premiză, sarmală, aleator, contrariu, maron, sanguin; (a) prooroci, (a) trimete; aicea etc.

19. Tautologii (repetări inutile ale aceluiași idei, formulate cu alte cuvinte): „Str. Aleea Centralei”, „Str. Prelungirea Sloboziei”, „Str. Șoseaua Fetești”, „Str. Varianta Nord”; „hrană și mâncare”, „concret și palpabil”, „ca de exemplu/ de pildă”, „încă mai” etc.

20. Expresii pleonastice (constând în folosirea alăturată a unor cuvinte etc. care repetă inutil aceleași idei): compot de fructe, ciorbă de potroace, fleică de vită, jambon de porc, miere de albine, mujdei de usturoi, șpriț de vin, ceaslov bisericesc, criptă funerară, coroană/jerbă de flori, cununie religioasă, funeralii de înmormântare, parastas de pomenire, prinos de recunoștință, samaritean bun, sobor de preoți; alegeri electorale, altercație verbală, carnaval (proverb) popular, concluzie finală, costum taioar, dispensar medical, eveniment important, festival artistic, horă țărănească, incident neplăcut, medic pediatru, notar public, panaceu universal, aversă (scurtă) de ploaie, barou de avocați, cocină de porci, librărie de carte, limuzină de lux, ruj de buze, sumă de bani, buget de venituri și cheltuieli; cel mai complet/perfect/principal etc.

La împlinirea a 130 de ani de la înființare, urez Colegiului Național „Barbu Știrbei” să ducă mai departe, cu tot mai multă strălucire, tradițiile unui liceu al cărui elev și profesor am fost...

Eu sunt Raluca - Leontina Neagu!

**O elevă cu care mă mândresc!
Prof. Simona Mihai**

Și am doar 22 de ani. Mă voi prezenta într-un singur an, 2013-2014.
Încântată!...

Anul 2013 a însemnat pentru mine Tabăra de poezie, pictură și teatru „Satul Postmodern”, din localitatea Agrieș, Bistrița. Poemele pe care le-am trimis juriului prezidat de poetul Adrian Suciu mi-au oferit o săptămână minunată într-un loc deosebit, departe de haosul capitalei.

Vreme de câteva luni am avut o emisiune literară pe un post de radio online, afiliat site-ului „Bocancul Literar”. Emisiunea mea, „De pe altă planetă”, era un amestec între poezie contemporană, psihologie și filosofie.

De asemenea, Claudia Minela a publicat în numerele 25, 26, în: „Flacăra” lui Adrian Păunescu, un interviu despre mine și activitatea mea literară.

Anul acesta, în vară, am fost invitată în Tabăra de poezie „Argotica”, Sibiu, acolo unde au avut loc mai multe recitaluri poetice și dezbateri.

Luna aceasta am fost anunțată de juriul Concursului „Traian T. Coșovei” că manuscrisul meu a fost al doilea selectat pentru debut. În ianuarie, cel mai probabil, volumul meu va vedea lumina tiparului la Editura Tracus Arte.

Pe 22 noiembrie am fost invitată la o întâlnire-concurs numită „Apa vie”, cu participarea mai multor poeți din Rusia și din România.

În anii trecuți, am participat la concursuri literare și am obținut următoarele premii:

- Premiul special la Concursul Național de Creație Literară „Marin Preda”, ediția a III-a, faza națională (2010)
- Mențiune la Concursul „Lecții cu Nichita Stănescu”, secțiunea Traducere- limba franceză, desfășurat în cadrul Festivalului Internațional de Poezie „Nichita Stănescu”, Ediția XXIII (2011)
- Mențiune la Concursul Național „Anton Holban”, Galați (2012)
- Premiul I la concursul județean „Metafore Călărășene”, secțiunea Poezie (2012)
- Premiul III, secțiunea poezie, în cadrul concursului național „Agatha Grigorescu Bacovia”, desfășurat la Mizil. (2012)
- Mențiune la concursul „Leoaică tânără, iubirea...” de la Pitești (2012)
- Locul II, Concursul de poezie „Echos Francophones”, Iași (2014)
- Locul I, Festivalul Toamna Bacoviană, secțiunea poezie (2014)

am crescut, ce bucurie

sunt Alice
în fiecare zi mă ciupesc să mă trezesc dintr-un vis
care mă visează
în jur creaturi au câte-o durere în brațe
și eu învărtindu-mă în rochia neagră cu stele
titirez cosmic
să trăiești cu gândurile prinse de sfori
să fii ghidat de alte planete
nu-i treabă ușoară

construiesc un turn de la fereastra căruia să privesc
cu capul în jos
voi uda oamenii ca pe flori și vor crește ei
fără să mă ajungă
degetele mele sunt spini
pot să te ating până la sânge

am crescut, ce bucurie
unde va exista o fântână care îmi poartă numele
un cuțit cu mânerul de lemn
o sticlă din care să beau și să devin iepure

vorbește-mi
te ascult cu frica încolțită în sân
ca un mărăcine.

cresc tot cresc și rădăcinile îmi tremură

mama avem o pasăre la geam o strig dimineața
„singurătate, vino să-ți dau pâine!”
și ea se gudură de gratii
nimeni nu știe. doar ție îți spun mama
când vin proprietarii o ascund în dulap
îmi e teamă că o va auzi cineva cum cântă moliilor
și ele deșiră hainele cu drag
o acopăr cu perna și nu se sufocă

vin acasa
pasărea mă așteaptă are ciocul deschis larg
este bine hrănită. în burta ei de luna plină
zac toate cuvintele spuse pe jumătate

privesc înăuntru și scriu

stau strânsă cât un picior de ciupercă
dacă vreau ceva trebuie să aștept așa m-a învățat mama
ne trimeea la joacă și ne punea răbdarea de gât.
pe ulițele satului mă ascundeam numai în urzici
strângeam durerea sub unghiile pe care le rodeam înainte de culcare

merit tot ceea ce mi se întâmplă
țelurile mele sunt șurubelnițe roșii sub paturi
am mereu patru ani. le strâng în pumnii copilului fără canini
în timp ce întind brațul neatins de noapte
și aștept să mă scoată cineva
și nu vine nimeni
nici măcar nu am putere să strig

mă lovesc de lucruri. ele ripostează
da-mi mâna ta să ies din întunericul care îmi sărută pielea.
o să te aștept

1. back to black

-să tragem storurile-

dormim dormim
niciun sunet care să tragă cu pușca
mergem undeva
prin ceva care seamănă a plasă de pescar
nu ne putem zbate
avem în inimă un ciocan care bate doar pedepse cu
moartea
zâmbește
mâine va fi un nimic mai mare
din care să înveți punerea unui braț peste celălalt
teoria ridicatului din umeri

îmi place să cred că sângele din venele mele e vin
că pot șterge luna ca pe-o aluniță enervantă pe sân
îmi place să cred că pot să fiu blândă
când iarna îmi locuiește încheieturile
întunericul meu nu-l împart nimănui
nici măcar poeziei.

sunt ca o pasăre care își face mereu același cuib
deși i-l tot strică o mătură
în somn mă iartă Dumnezeu meu de toate greșelile
și trag de pleoape ca de storuri
și trag de viață ca de fusta mamei
și mai ales când tac
e o problemă

eu sunt noi suntem
copiii fricii
întotdeauna există însă un pat în care să ni se șteargă
memoria
și asta e bine.

2. I don't wanna be alone/when these bones decay

din inima zăpezii cresc trandafiri morți
din trupul ei ne facem case și prieteni
translucizi
ar trebui să fim fericiți. ar trebui să fim
stele căzătoare în părul unui uriaș.
trăim dragostea mai înfrigurați ca
niciodată

sunt o mie de liniști despre care nu ți-am spus

asta e lupta pe care trebuie să o duc
singură
să caut doar pe întuneric
să scriu poezii cu unghiile înfipite în carne.
cine știe cât mai am de urcat până la
soarele crud
și din cer curg întruna râuri de cretă...

sunt o mie de gânduri pe care le reneg

ochii mei văd doar ce le ordon să vadă
îmi asum tremurul umbrei și pasul strâmb
sunt desprinsă din cercul polar
dragostea mea
învață-mă tu cum să îmi fie bine.

3. the end's not near

o pereche de teniși ruți și multe drumuri
de făcut

Doamne unde mi-e lanterna și de ce se
tărăște noaptea după mine ca un șarpe
oriunde încerc să fug
ajung la aceeași rădăcină de copac
numai bună pentru plâns
măcar să înflorească
măcar din durerea asta să crească flori de
cireș

nici versurile nu mai sunt ce au fost
printre gratiile care mă îmbrățișează se vad
doar apăsătoare nuanțe
dacă te întorci mereu în același punct
atunci de ce atâta luptă?

Doamne lipsesc multe și tu știi asta
eu fac tot ce poate face un muritor
nu reușesc să lipesc golurile din fundație și
totul se clatină

cutremur.
mă cutremur.

Cercul literar **La Garage** este un proiect pe care l-am inițiat din dorința de a oferi ceva orașului și oamenilor talentați de aici. Deoarece scriu poezie în vers alb de 4 ani și am participat de-a lungul timpului la multe evenimente, cene literare, știam cum mi-ar plăcea să arate un astfel de proiect și ce ar trebui să aducă în sprijinul călărășenilor debutanți. Ideea mea a pornit de la garajul pe care prietenul Andrei Iordache l-a transformat într-un spațiu elegant, destinat activităților culturale (muzică, poezie, teatru, artă). Așa că având locul, având planul, mi-am găsit și doritorii. Există mulți scriitori în devenire talentați în orașul nostru și ei au acceptat invitația mea.

Principalul scop al cercului nostru literar este promovarea, susținerea și dezvoltarea talentelor călărășene, prin urmare, de el beneficiază orice elev sau orice debutant, indiferent de vârstă. Împreună dezbatem în fiecare întâlnire evoluția prozei/poeziei pe care o creează participanții, avem provocări literare spontane și lecturăm propriile texte. Din punctul meu de vedere, este esențial momentul în care, după lectura poeziei sau fragmentului de proză, se primesc feedback-uri oneste. Fiecare persoană poate astfel afla o părere sinceră, prietenească, de la o parte sau chiar din partea tuturor membrilor grupului, în funcție de dorința fiecăruia. Provocările vin sub forma unor exerciții sau teme și au menirea de a ne scoate din zona de confort și de a ne ajuta să dăm frâu liber imaginației. Exemple de provocări: *scrieți un poem pe tema fricilor, alegeți un bilețel cu un vers dintr-un poem și folosiți-l ca motto sau extrageți un bilețel pe care scrie o emoție și încercați să o redați într-un text*. Toate acestea sunt exerciții făcute de noi și, din punctul meu de vedere, ne destind, ne lărgesc aria creativității și ne fac să renunțăm la acea autosuficiență, la acea frână pe care uneori o folosim în dauna propriei creații.

Debutanții sunt sprijiniți de mine pentru participarea la diverse concursuri și, sper din suflet, ca într-un final, să ajungem și la etapa în care își vor dori apariția în cene literare sau alte evenimente literare. În acest moment ne pregătim pentru un concurs de slam-poetry și discutăm foarte mult despre performința poeziei sau „cum să facem ca mesajul unui poem să se sădească în sufletul cititorului”.

Cred în acest proiect și îmi doresc ca timpul pe care îl petrecem împreună să vă ajute să creșteți și să vă deschidă noi drumuri spre lumea cuvintelor frumos potrivite! Dacă doriți să participați la acest cerc literar, lăsați-mi un e-mail (raluk.neagu93@yahoo.com) și vă adaug grupului de facebook. Acolo comunicăm foarte bine și veți afla data următoarei întâlniri. Vă garantez că veți ajunge într-un mediu prietenos cu „omuleți” (așa cum îmi place mie să le spun) care se sprijină, unde primează suportul și nu competiția!

În încheiere, las câteva gânduri ale celor care participă la cercul literar:

„Am fost încântată de ideea de "cerc literar" de când m-a anunțat Raluca. A avea o astfel de... "șezătoare", dacă pot să spun așa, la noi în oraș, este un mare pas pentru cei ce scriu și vor să își promoveze cuvintele sau să-și dezvolte acest talent. M-am obișnuit ca, de fiecare dată când intru în Garage-ul lui Andrei, să fie mereu cald. Și la propriu, și la figurat. Deși am participat la două întâlniri din cele trei susținute până acum, progresul pe care unii dintre noi îl fac este vizibil. Raluca vine de fiecare dată cu o propunere care să stimuleze imaginația, un răvaș, o temă, ne pune la curent cu scriitorii actuali ș.a.m.d., ceea ce îi face pe cei mai puțin cunoscători să aibă acel impuls de a scrie. Cel puțin știu că asta s-a întâmplat în cazul meu. Îmi ascult colegii "de canapea" când își citesc noile creații și începe să mă uimească din ce în ce mai mult amprenta pe care toată „chestiuța” și-o lasă asupra noastră.”

Adelina Clondir, LTME

„Literatura pentru mine înseamnă un mod prin care îmi este stimulată sensibilitatea, dar și un mod prin care pot analiza cine sunt și împărtăși bucați din mine altora. Pot realiza aceste lucruri la cercul literar.”-

Mihai Alexandru Dumitrescu, CNBS

„Deși am participat de câteva ori, cercul de lectură m-a ajutat și mi-a dat ideea de comunitate. Când cunoști oameni din aceeași sferă progresezi în plan personal, dar și grupul progresează în sine.”

Dragoș Chivulescu, LTME

„Această inițiativă este o chemare pentru tinerii scriitori care nu ies în față, crezând că literatura s-a demodat.”

Trepăduș Ștefan Bogdan, fost absolvent

„Cercul de lectură, această gura de aer curat în cultura orașului este locul potrivit pentru tinerii talentați și cu o imaginație bogată.”

Marius Dinu, proiect manager Călărășeanu.ro

**Vă aștept cu drag,
Raluca Neagu.**

Acte

Repaus total. Repaus în care totul e de-un negru murdar.
Ieșire\scăpare\salvare în nicăieri.
Țipătul unui duh blestemat se sugrumă
În liniștea solemnă brodată de-o omidă
Ce se preocupă de actul final.

Oameni de sticlă nepăsători trec pe lângă,
Asemeni unor șerpi în deșertul înăbușitor de abanos se preumblă
Căci ei doar văd, nu simt lumina din interiorul lor ce vibrează
În fața fenomenului pătrunzător ce se înfățișează.

Actul doi: omida se învâluie în fire de mătase
Simțind căldura și protecția ce nu o poate avea din partea oamenilor,
Mai grabiți acum, în umbrele înserării
Ce coboară treptele turnului de marmură
Spunând vorbe ca niște pietre colțuroase care zgârie
Crisalida metalizată ce se zgâlțâie în bătaia vântului.

Și și-a făcut reprezentarea toată,
Acum un fluture iese deodată
Din omida transformată în crisalidă,
Dându-și naștere într-un frumos exemplar - "Greta oto".
Finețe, puritate, eleganță, solemnitate.
Ce oameni asemeni sidefaterelor zburătoare,
Pot avea aceste însușiri la un loc cuprinzătoare?

A fost doar un vis...

Raluca Deftu,
cls a XII-a G

CONDAMNĂRI

nu crezi că a trecut cam mult?
prea mult fum
care mă înneacă în trecut
respir greu
cred că am murit de mult în drumul spre prezent
amuțesc
corpul meu se dezmembrează încetul cu încetul
și pierd controlul asupra timpului
nu-și mai găsește ecoul în mine
m-a luat sub aripa lui
dar nu mă lasă să zbor singură peste ocean
spune că aș putea pieri
sub talazurile răstignite de apus
ale unei dimineți.

ANDREEA DOBRE,
cls a XI-a D

Biete crisalide

Prin cristalul de sticlă al geamului spart se uită
Cu ochiul care îmbrățișează nestânjenit spațiul ce frământă
Cantitatea unei mulțimi confuze, unde se preumblă
Prin păienjeniișul de aluzii fine.

Casele captușite cu artă și tăcere
Stau în răceala de vâsc de iarnă
Și la ferestre sunt oamenii cu plete sure
Ce sunt mărturia trecutului
Cu ochii lor cenușii plini de tainele viitorului.

Tăcere. Tăcere. Se întinde Valea Umbrei în depărtare.
Se văd oameni pierduți în întrebări confuze
Oameni învăsmântați mereu în probleme
Stau sub labirintul criptic.

Acum, negrele aripi ale nopții de-un parfum într-aripat s-aștern

O enormă lună dă nopții contur de marmură funebră.
Își reia firul gândirii.

Cu ochii pe caiet vede cântărețul tăcerii zgribulit pe foaia dalbă...

Ce oameni!... se aseamănă cu această biată ființă...

Raluca Deftu,
cls a XII-a G

Carpe diem

Înainte
de a te avânta în ocean
uită-te la valurile lui,

Înainte
de a te urca în corabie
uită-te de unde bate vântul.

Înainte
de a muri în lauri
Să lași valorile să crească-n urmă.

Plângând ai cunoscut acest pământ
Și-n veselii te-au așteptat părinții...
Tu să nu uiți să lași un legământ
Ca cel ce pleacă-mbrățișa-va sfinții!

Cezar Ispir,
clasa a XI-a G

Continuă-mă tu

Lasă-mă să pierd
să plâng
să țip
lumea mea-i o ruină
de mult sfârșimată
au mai rămas doar
zâmbete contrastate mediocru pe tavane infinite
și totuși te uiți la mine
mi-am luat scenariul
între lobi parentali
scoate-mă din sevraj
nu mai suport
loviturile nocive de baros
menite să-mi ciopărțească ființa

lasă-mă
nu vezi că ai în fața ta
doar o fantasmă buimăcită
de narcotice ieftine?

știu
că nu mai crezi în mine
nici măcar eu n-o mai fac
cred doar în aceste boabe amare
de iubire
înfășurate pe diafragmă

nu-mi e dor
decât de cafeaua amară
din nopțile târzii.

Andreea Dobre

Lady Lovibond

Lângă secunda de ieri
Praful se pierde pe fețele noastre curgând;
Ceașca se umple în șoaptă cu sec
muribund
Peste dulapul cu seri.

Între mireasă și voal
Negrul se frânge oglindă și cioburi se
sparg.
Bolta saloanelor verzi se preface-n catarg.
Oamenii țipă nazal.

Puneți pișcotul la loc
Lângă paharul cu apă și mirele mort:
Vom vizita fundul mării cu domnul
Consort
Până la Cercul de Foc!

Crina Cristache, a XII-a C

Spațiu închis

Zilele se scurg ca nisipul fin într-o clepsidră
Aripile de corb ale întunericului învăluie străzile
Mă plimb în matca orașului
Trecând pe lângă casele încremenite sub răsuflarea de gheață
a gerului
Și îți pot spune anii caselor șubrede după vechimea de
păianjen fluturânde.

Văd chipuri de o paloare spectrală în a nopții vibrații
Ce, cu corpurile lor pictate cu o pensulă înmuiață în catran
Le e frică să deseneze eșuări
Se simt într-un labirint estompat al Universului.

Mă simt trasă înapoi de pulberile de plumb ale trecutului,
Îmi răsună doar vorbe ce, acum pictează amintiri.
Mă opresc. Mă apasă. Mă învăluie
Ca niște stavile de gheață în inima prefirată în fulg de amintiri.

Un dangăt de clopot funebru se aude
Doar nuferii mai suspină unul către altul în solemnitatea
dezolării lor.
Spațiul parcă-i închis în enigma lui ca o China între zidurile
ei...
Dincolo de toate acestea, ce or fi oare?

Raluca Deftu

De azi renunț...

Imaginea ta-mi vine uneori în minte,
Simplă-n abis și câteodată mai clară...
Eu nu o pot cuprinde în cuvinte,
Dar nici n-o pot lăsa ca să dispară...

Alegi să te strecoari în clipa grea,
Ce chin mă-ncearcă și ce dor cumplit,
Căci inima-mi o caută pe-a ta,
Iar ochii-mi plâng năvalnic și rănit...

Aș vrea să-ajung din tine să-nțeleg
Și sufăr, mă avânt, mă-ntorc mereu...
De ce de tot m-ai pus să mă dezleg
Și-acum mă lași în friguri? De ce eu?!

Ți-am fost povară sau calvar, ceva?
Deși mi-ai spune, n-aș găsi vreun sens;
Doar să te-aud și-ncet eu voi pleca...
Să te câștig știu că n-ar avea sens.

Mirela Ghenu, a X-a C

În trecut, fără internet

Cum își petreceau oamenii timpul înaintea apariției internetului? Mă gândesc de foarte mult timp la această întrebare, chiar aș vrea să trăiesc și eu acum 50 de ani pentru a vedea cât de "plictisitoare" era lumea. Internetul a apărut între anii 1950 și 1960. Potrivit unui comunicat de presă al fundației ECDL, în 2008 aproximativ 83% din populația globală NU utiliza internetul. Înainte de apariția internetului oamenii foloseau tot felul de metode prin care alungau plictiseala, principalele lor preocupări erau: joaca, meditația, privitul norilor, privitul focului, holbarea la pietre.

Joaca îi ajuta pe oameni să creeze relații și prietenii pe termen lung. În prezent nu prea mai avem timp să ne cunoaștem, suntem atrași din ce în ce mai mult de jocurile pe internet și începem să uităm ce este cu adevărat frumos și atractiv. **Meditația** ajută la o capacitate de concentrare mai bună, o memorie mai bună, scăderea nivelului de anxietate și îmbunătățește empatia și compasiunea. **Privitul norilor** este și acum un lucru bun, dar oamenii nu prea mai au timp pentru că internetul și-a făcut apariția. Strămoșii noștri aveau și dezavantaje pentru că erau dependenți de vreme și foarte ocupați noaptea. **Privitul focului** îți poate aduce o stare de "ochi pierduți în neant". Cel mai mare dezavantaj al acestei preocupări era că necesita prea mult efort fizic. Cineva trebuia să adune tot timpul lemne, să aprindă focul și apoi să mai arunce din când în când cu ceva în flăcări pentru întreținere. **Holbarea la pietre** era o activitate aproape la fel de antrenată ca și Instagramul.

Un studiu din Marea Britanie a arătat că renunțarea la **IT** a fost considerată de unii a fi la fel de dificilă precum "lăsatul" de fumat, iar peste 1.000 de oameni au descris posibila deconectare "ca și cum mi s-ar tăia o mână". Oare acest **INTERNET** creează dependență? Nu ne mai putem bucura de natură sau o lectură bună din cauza internetului? Voi ce părere aveți?

Dacă vrei să citești mai multe, recomand Blogul Dianei (www.diane.ro). Secțiunea **PSIHLOGIE** pare a fi cea mai atractivă, dar mai aveți și altele în listă. Sfatul meu este să citiți și câteva cărți în acest domeniu ("Puterea extraordinară a subconștientului tău" de Joseph Murphy, "De ce greșim?" de Joseph Hallinan, etc.).

Autocontrolul

Am avut posibilitatea să aud de oameni care au murit din cauza lipsei de autocontrol. Este o situație tragică și din păcate destul de frecventă. Mă refer la oamenii bolnavi care nu sunt capabili să urmeze un regim alimentar sau să renunțe la fumat și alcool pentru a face posibilă însănătoșirea. Acest fenomen are mai multe cauze. Printre cele mai importante se află scăderea eficienței educației în școli, lipsa de disciplină și autodisciplină în societate, familie și mass-media. În special televiziunea, datorită sugestiilor pe care le induce.

Acțiunea inconștientă a mass-mediei asupra minții umane tinde să pătrundă tot mai adânc în subconștient, perturbând viața. Uneori acest lucru este realizat atât de bine încât am senzația că cineva acționează asupra noastră pentru a deveni niște marionete.

Nu-i așa că aveți senzația că sunteți perfect liberi, că sentimentele și gândurile vă aparțin total? FALS! Citiți câteva lucrări de psihologia maselor și vă veți convinge. Gândurile voastre sunt gândurile lor, sentimentele voastre sunt înșelate fără nici o muștrare de conștiință din partea nimănui. Există foarte puțini oameni care gândesc cu adevărat!

Recomand cu plăcere un site, unde puteți citi mai multe despre autocontrol și alte lucruri legate de **PSIHLOGIE**. (www.artadeatrai.ro)

Iancu George-Catalin,
cls. a XI-a D

I. L. Caragiale - trecut, prezent, eternitate

Dramaturg, pamfletar, nuvelist, poet, scriitor, comentator politic, director de teatru și ziarist, Ion Luca Caragiale este considerat a fi unul dintre cei mai importanți scriitori români, opera sa reflectând realitățile, limbajul și comportamentul națiunii.

Din punctul meu de vedere, nu poate fi negată existența unei puternice asemănări între societatea pe care a descris-o Caragiale și cea actuală. Desigur, anul electoral 2014 este abia la început, dar este ușor de prezis ce se va întâmpla pe parcurs: nimic; nimic notabil, cel puțin pentru noi, tinerii, din cauză că vârful piramidei este compus din oameni ale căror caractere au fost deja satirizate. Nu fac această afirmație în calitate de expert; nici măcar în calitate de om matur; însă, asocierea dintre personajele lui I. L. Caragiale și cele contemporane poate fi făcută de orice persoană capabilă să le observe și să le înțeleagă: încă se pierd „scrisori” compromițătoare, se joacă la loterie și există nopți furtunoase. În ceea ce privește conducerea, „Administrația e compusă din două mari armate. Una stă la putere și se hrănește; alta așteaptă flămânzind în opoziție. Când cei hrăniți au devenit impotenți prin nutriție excesivă, (...) încep tulburările de stradă... Plebea, clienții, cu studenții universitari, cer numaidecât răsturnarea guvernului. Facțiunea la putere, supranutrită, este incapabilă a mai ține piept curentului popular, adică facțiunii răsbite de foame”. Deși poate să pară o referire la modul în care decurg lucrurile în România, în prezent, acesta este un fragment extras din „1907, din primăvară până în toamnă”, eseu semnat de Caragiale, pe care Ion Vianu îl consideră „genial”, deoarece pune în valoare o „România eternă”. Într-un interviu publicat în „Dilema”, în anul 1995, Alexandru Paleologu îl descrie pe marele dramaturg ca fiind un „scriitor specialist în prostie”, afirmând despre el că a „examinat-o în toate articulațiile și formele ei”. Știu că poate suna dur, dar tot Paleologu este cel care explică: „De-asta, în general, oamenii inteligenți, a căror principală preocupare este înțelegerea, (...), au puține șanse electorale”. Desigur, și această aserțiune poate fi remarcată cu ușurință în societatea contemporană, mai ales în anul 2014, în care au loc alegeri electorale, un subiect des întâlnit în opera lui Caragiale. Iar scriitorul a surprins foarte bine această problemă a comunității- atât trecute, cât și actuale- dovadă fiind personaje precum Ștefan Tipătescu, Zaharia Trahanache, Nae Cațavencu, Nae Ipingescu și multe altele.

Mai mult decât atât, existența acestei societăți „veninoase”, pe care o recunoaște scriitorul, este evidențiată chiar de acuzațiile care i-au fost aduse: imoralitate și lipsă de patriotism, deși „tipurile lui Caragiale sunt reale”, după cum susține E. Lovinescu, putând fi identificate în orice moment.

În încheiere, menționez că opera marelui dramaturg nu se mulează doar pe perioada cuprinsă între anii 1873 (în care și-a început activitatea jurnalistică) și 2014. Cu siguranță, rândurile pe care le-a semnat vor descrie și societatea din viitor, naturalețea acestora metamorfozându-le în adevărate previziuni sociale.

Ghenu Mirela, clasa a X-a C

Articol premiat de Fundația Dan Voiculescu, secțiunea eseu, locul al II-lea la nivel național

PAGINA DE FILOSOFIE

Gânduri admirabile despre OMUL ADMIRABIL

*„Admirabil și admirare vin de la verbul latinesc *mirari* care înseamnă a privi fix, a contempla, a se mira, a admira. Din această privire fixă și contemplare, francezii au derivat just cuvântul „*miroir*„ - oglindă, fiindcă cine admiră se oglindește în obiectul admirat. (Anton Dumitriu)*

Eu cred în adâncul sufletului meu că sunt făcută din praf de stele, iar licărirea din ochii mei este, de fapt, lumina pe care stelele nu au apucat să o împrăștie până acum în Univers. (Rădulescu Ioana, cls. a XII-a C)

Omul, compus dintr-un corp material integrat în lumea viului și un suflet aparținând sferelor spirituale ale existenței, devine cea mai complexă formă a Creației. Analizând acest aspect, Sfinții Părinți au ajuns la concluzia că omul, datorită acestui fapt, este superior chiar îngerilor, care sunt exclusiv de natură spirituală. „Dumnezeu, când și-a cernut îngerii din cer pe pământ a rămas cu tărăța în mâini. „Ce-a fost bun, a căzut – omul”, afirma Lucian Blaga. Pentru unii gânditori, omul în fața lumii este o excrescență, pentru alții, un adevărat scandal: situat la limita dintre materie și spirit, dintre lucru și idee, real și posibil, dintre păcat și mântuire, omul rămâne o problemă deschisă, o întrebare cu mai multe răspunsuri, o existență îndurerată, dar nu mai puțin lipsită de frumuseți. Afirmatia lui Anton Dumitriu despre omul admirabil poate face trimitere și la mitul lui Narcis. În fața apei, ființa umană repetă gestul arhetipal al lui Narcis. Reflexul acvatic, prin profunzimea sa, sugerează infinitul visului. Pentru Gaston Bachelard, oglinda fântânii este sursa unei imaginații deschise. „În fața apei care-i răsfrânge imaginea, Narcis simte că frumusețea lui continuă, că ea nu s-a desăvârșit, că ea trebuie desăvârșită”

- Admirabilul este omul candid, cu suflet pur și sensibil, superior oamenilor pierduți în confuzie care simt că în fiecare clipă trebuie să facă ceva și acel ceva poate schimba un lucru, într-o măsură mai mare sau mai mica. „Cine admiră se oglindește în obiectul admirat”, scrie Anton Dumitriu. Omul frumos este o sinteză de elemente și raporturi, este o aspirație la unitate și perfecțiune, pasul său, uneori nesigur, merge ascensional într-o continuă efortare. El simte că nu a făcut totul pentru a cuceri o stare mai bună și, astfel, se apropie de o altă ordine a lucrurilor. Acțiunile oamenilor admirabili sunt acte reale, reprezentându-se prin ele sentimentele, pasiunile și gândul că nu este în zadar ceea ce fac, ei înșiși fiind o realitate complexă a cărei esență nu poate fi surprinsă într-o singură definiție.

(Deftu Raluca, cls. a XII-a G)

- Oameni care trec peste anumite tipare, gândind și acționând diferit față de restul, făcându-se remarcăți prin acest mod. Oameni care dăruiesc o vorbă bună, o faptă bună sau un zâmbet, punând sfințenie în ceea ce cred, exact așa cum pun frumusețe în ceea ce iubesc. Oameni liberi, simpli, ce pot trăi adăpostindu-se sub un acoperiș de paie, nu sub unul de marmură sau aur, sub care locuiește de cele mai multe ori robia. Aceștia au simțit, au înțeles, nu sunt orbi în fața destinului și nu sunt întemnițați în propriul joc, acel joc pe care unii îl vizualizează, iar alții nu îl înțeleg, acel joc pe care ne-am obișnuit să-l numim viață. Au o eleganță aparte ce ține de educația și cultura pe care o dețin, și au un respect care te mișcă, atât de sine, cât și de ceilalți. Pe acești oameni îi poți numi admirabili. Sunt admirabili, deoarece reușesc să își ducă existența din ceea ce câștigă, dar mai important decât atât, își fac viața din ceea ce oferă. Nimeni nu este atât de bogat încât să nu aibă nevoie de un gest din partea lor.

(Martin Aurelia, cls. a XII-a F)

- Friederich Nietzsche afirma: ”Este o anumită inocență în admirație: are loc în cazul cuiva care nu a realizat că la un moment dat chiar el va fi admirat”. Această accepțiune se află în legătură cu ideea că cel ce se admiră se oglindește în obiectul său persoana admirată. Totodată, trebuie stabilit ce anume transformă un om într-un om admirabil și care este atitudinea admiratorului concretizată în fapte. Ar fi simplistă ideea conform căreia singurii oameni care au fost vreodată admirați au avut un impact pozitiv asupra societății...Există numeroase exemple contrarii consemnate în istorie. Ar fi naivă ideea cum că fiecare individ care a admirat pe cineva a reușit să adopte modelul existențial al acestuia. Totuși, omul admirabil exercită un anumit impact, o influență asupra conștiinței personale. Omul admirabil devine un barometru pentru propria valoare umană a admiratorului. Acesta ar putea fi un munte. Oamenii îl zăresc din depărtare și, cu cât se apropie mai mult, cu atât se minunează din ce în ce mai tare de cât de masiv este și de modul în care străpunge înălțimile. Mulți dintre aceștia îl admiră de la bază pentru câteva momente și apoi trec mai departe, iar alții încep să-l escaladeze, întrebându-se constant ce se află în vârful acestuia. Trecând de munte, apare oglinda. Este o calitate a omului admirabil care atinge fondul sufletesc al individului, ca o sămânță purtată de vânt, aflată în căutarea unui teren fertil. Fiecare ființă rezonază cu o altă ființă pe care o admiră. Concretizarea în fapte este, însă, diferită: mulți vor renunța la autosuficiență și vor tinde către atributele modelului, ceilalți vor rămâne în același punct al existenței lor, mulțumindu-se să privească muntele, contemplând în liniște.

(Dumitru Raluca, cls. a XII-a C)

• După părerea mea, omul admirabil este omul care se dedică iubirii și omul care iubește pentru a putea trăi. De asemenea, omul admirabil este omul care a reușit în viață pe propriile sale picioare, deci omul ambițios. Pot spune că omul admirabil se regăsește într-un om sensibil, căci <a gândi cu sensibilitate nu este specific rațiunii, ci minții. (Dan P u r i c)

În concluzie, am convingerea că omul admirabil se află în fiecare dintre noi pentru că oricine este special și unic. Mai mult decât atât, sunt convinsă că omul admirabil este omul necunoscut, cunoscut, și nu în ultimul rând, aflat oriunde pe glob. Omul admirabil este în inimile noastre, în gândul și-n sufletul nostrum, pentru că, așa cum afirma Anton Dumitriu <cine admiră se oglindește în obiectul admirat>, oamenii admirabili suntem noi.” (Necula Andreea-Diana, cls. a XII- a G)

• „Omul admirabil este omul înzestrat cu calități speciale. Nu este perfect, dar în fața celui care îl admiră tinde spre acest statut. Un om stârnește de cele mai multe ori admirația celorlalți inconștient, chiar involuntar, prin gesturile pe care el le consideră rutină, prin anumite trăsături de caracter sau prin reacțiile neobișnuite pe care le afișează.

De ce ajunge un om admirabil să câștige admirație? Personal, consider că, omul admirabil, pe lângă faptul că este o reprezentare în oglindă a admiratorului, întruchipează un țel neatins încă, o dorință neîmplinită, o reflecție în oglindă, dar conturată în tonuri de culoare pe care nu ai avut ocazia să le încerci. De ce nu suntem toți admirabili? Poate că suntem, de fapt, dar teama de a ne dezvălui anumite trăsături de caracter, înconjurați fiind de un anumit anturaj, ne poate convinge să ținem ascunse calitățile și să tolerăm comportamente triviale și gesturi nepotrivite. Transformarea unei entități umane în ideal, în obiect de contemplație, poate sfârși, prin risipirea entuziasmului sau, pur și simplu, prin incapacitatea de a-și contura caracterul după modelul admirat, în invidie, sentiment plasat la polul opus al admirației. Omul admirabil tinde spre sacralitate, uitând de propria-i persoană în detrimentul întrajutorării altora.” (Chiru Anca-Nicoleta, a XII -a G)

• Descartes afirma faptul că *Omul este un lucru imperfect ce tinde fără încetare la ceva mai bun și mai mare decât el însuși*. Fiecare dintre noi, prin încercarea de a se perfecționa, perfecționează lumea în care trăim. Tocmai acesta este omul admirabil : omul care tinde spre atingerea absolutului, care caută neîncetat să devină mai bun și să dăruiască celor din jur din puținul lui, oferind ajutor în mod necondiționat. (...) Omul admirabil nu caută să fie admirat, ci este un individ modest, oferind ajutor și sprijin fără a avea pretenția de a primi ceva în schimb. Omul admirabil este complex, pasionat, intrigant și, de fel, modest, o prezență enigmatică care surprinde prin bunătate, dar și prin modul abstract prin care privește lumea. (Bogdan Andreea-Mihaela, a XII a C)

• Când am auzit acest citat, am rămas tripată pe *miroire*, cuvântul francez care în română se traduce prin oglindă. Oglinda este un simbol, așa cum am învățat la română, un simbol al cunoașterii, un punct de plecare al tuturor dedublărilor. Plecând de la dedublare se ajunge la personalitatea extraordinară. Omul pe care îl admiri ai impresia că însuflețește calități umane pe care tu nu le ai sau spre care tinzi. Oglinda este un ochi străin în care căutăm adevărul despre noi, de aceea, ea apare ca simbol al virtuților și păcatelor. Părerea mea este că oglinda curată este felul în care fiecare persoană dorește să se afișeze în societate. Omul admirabil simte sau nu nevoia să fie admirat ? Omul admirabil pur este cel care nu își ascunde niciun sentiment, care își exprimă iubirea, nemulțumirea, fericirea, tristețea în momentul în care le trăiește, fără să le ascundă. Omul acesta ia atitudine și nu se lasă călcat în picioare. El iubește cu patimă, trăiește fiecare clipă. Însă există și omul admirabil fățarnic...” El este cel care te ademește, depune eforturi să se facă plăcut, este măgulitor, șarmant, intrigant de perfect. Și aici revin la citatul: „Oglinda curată este simbolul purității și una din emblemele Sfintei Fecioare. În același timp, oglinda murdară este deformată și simbolizează păcatul, minciuna, caricatura, vanitatea.”

Oglinda se numără printre cele mai intrigante invenții umane, fiind strâns legată de conștiința de sine. Reflectând atât realul, cât și imaginarul, oglinda omului admirabil descris anterior îl încadrează pe acesta în două categorii: admirabilul real, pur, și admirabilul imaginar. Oglinda reflectă adevărul, sinceritatea, conținutul imaginii și al conștiinței. De aceea, admiratul este ceea ce ne definește ca ființe umane, omul fiind singura ființă caracterizată prin capacitatea de a avea conștiință și de a iubi. (Nițu Alexandra-Mihaela, cls. a XII-a G)

Admirația înseamnă recunoașterea calităților excepționale ale semenilor, aprecierea acesora la justa lor valoare, deorece oferă modele de atitudine și de acțiuni pe care vrem să le urmăm. Unii oameni îi admiră pe alții pentru a fi ei înșiși mai buni, doresc să învețe, să se perfecționeze pe baza noțiunilor acumulate prin imitarea comportamentului, a ideilor, convingerilor persoanei admirate. Această admirație înseamnă oglindirea propriilor valori prin prisma trăsăturilor persoanei sau obiectului admirat. „Exteriorul reflectă interiorul”: lumea în care trăim este un fel de oglindă care reflectă mereu aspecte sau părți din noi înșine; înseamnă că toți oamenii pe care îi atragem în viețile noastre sau de care suntem atrași oglindesc aspecte necunoscute.

• Legea oglindirii este o lege a rezonanței, deoarece creează situații și pune în legătură persoane între care există afinități. (Herghelegiu Ioana Silvia, a XII-a G)

Cine este omul admirabil ?

• Trăiește alături de ei o perioadă de timp! Vei observa slăbiciunile, temerile, neputințele și toate stările lor, de la bucurie până la tristețe adâncă. Atunci îți vei da seama...sunt admirabili, reușind să ascundă toate acestea, doar din dragoste pentru alții. Și spun din dragoste pentru alții, gândindu-mă la admirabilii oameni pe care îi numim părinți.

(Martin Aurelia, cls. a XII-a F)

• Pus în Univers, el poartă o mulțime de metafore, fiind visătorul ce încearcă să se suie spre cer pe-un fir de mătase, candela care zămislește căldură, duritatea de diamant, luceafărul care strecoară o rază de sens, scânteia din adâncul frunzelor, corola de taine, lacrima care își dorește să plângă prin cuvinte...

(Deftu Raluca, cls. a XII-a G)

• Omul care, pe o scară de 1 la 1000 este situat în cel mai înalt punct, dar care totuși, nu uită de unde a plecat. (Barbu Corina, cls. a XII a F)

• Are un loc de muncă în care în fiecare zi are mai mult de oferit decât de primit și, totuși, nu a cerut vreodată să se revină asupra fișei postului. Programul de lucru nu prevede pauze de cafea, nici zile de odihnă pe caz de boală, concediu sau pauze de masă. Are obligația să fie disponibilă 24/24 de ore, la orice oră din zi și din noapte, fără drept de contestare a solicitărilor primite. Are foarte multe atribuții la locul de muncă și gestionează toate departamentele acestuia: administrativ, producție, proiectare-design, marketing, contabilitate, vânzări. Are nevoie de pauză de masă doar după ce toți ceilalți au fost serviți, salariul ajunge să fie împărțit în funcție de necesități în departamentele pe care le manageriază, trebuie să înregistreze plângeri și să vină cu soluții fiabile și concrete de soluționare a acestora. Cine ar accepta un asemenea job? Mama. Și merge la el și azi, după atâția ani, cu aceeași pasiune și același devotament.

(Munteanu Luminita, cls. a XII-a F)

• În viziunea mea, omul admirabil este omul care însumează valorile morale care, în societatea contemporană, sunt aproape uitate, spre exemplu curajul, bunătatea sau milostenia. Un om demn de admirat este un om care nu se gândește doar la bunăstarea sa momentană, ci la bunăstarea celor din jur, care îi declanșează și lui acel sentiment de liniște și împăcare sufletească.

(Țiu Andrea Alina, a XII-a C)

• O persoană care are o poveste. Odată ce îi cunoști povestea care te impresionează, gândește-te la tine și la povestea pe care trebuie să ți-o construiești.

(Velicu Mădălina, cls. a XII-a F)

• Astă-seară mi-am întrebat mama ce este omul admirabil în viziunea sa și mi-a răspuns că ea este admirabilă pentru mine, iar eu sunt admirabilă pentru ea. „Ești admirabilă pentru mine, deoarece ai știut să iei de la mine mai mult lucrurile bune” (...) Oricare dintre noi poate fi omul admirabil. Nu trebuie decât să te gândești cărui loc ți-ai dori să aparții.

(Dumitru Georgiana, cls. a XII -a G)

• Este părintele, profesorul, chiar dascălul nostru care încearcă să ne îndrume pașii spre calea cea dreaptă, învățându-ne ceea ce știe. (...) Un exemplu concludent este voluntarul, omul care își rupe din timpul liber pentru că, pasionat, plin de compasiune și dăruit, se dedică unei cauze nobile. Acesta își croiește drum în viață făcând astfel de lucruri, nu numai pentru că are un suflet bun, ci și pentru că acesta este scopul lui, ceea ce este cu adevărat de admirat. "

(Bogdan Andreea-Mihaela, cls. A XII -a C)

• Omul admirabil este fascinant, rar, și de aceea trebuie prețuit. Societatea contemporană poartă cu ea zeci de mii de astfel de persoane, dar promovează totuși urâțul și teribilul. Sunt puțini cei care se fac, se lasă admirați. Această apreciere este de valoare atunci când este involuntară, neintenționată, când semenii te numesc astfel în urma unor fapte drepte, sincere, exemplare, nu atunci când ascunde trufie, fățarnicie, orgoliu, ipocrizie sau superficialitate. Adevărul, cordialitatea, empatia, compasiunea și respectul însumează bazele unui om admirabil.

(Zdrelea Andra cls. a XII-a C)

• În definitiv, ce este admirabil? Idealurile umanității încă din Antichitate, precum onestitatea, curajul, inteligența și toleranța sunt încă vizualizate ca stindarde ale unei utopii, însă problema apare în manifestarea acestora. Noțiunile abstracte, atunci când sunt puse în practică, își pierd din frumusețea seducătoare a intangibilului, devin umanizate, amestecate cu defectele, supuse derizoriului. Astfel, admirabilă ar putea fi considerată capacitatea de adaptare a frumosului omenesc la viața cotidiană. De la început până la sfârșit este o cursă cu obstacole prin care fiecare individ galopează. Câțiva, cu riscul de a fi ridiculizați sau considerați naivi, asemenea lui Don Quijote sau asemenea prințului Mișkin, își păstrează candoarea sufletească și ascuțimea individuală, chiar și în condițiile dure și potrivnice. Eroii pot fi aflați în zona gri a moralității, precum Oskar Schindler, sau pot încerca în mod constant să aibă o conduită ireproșabilă. Oamenii frumoși se construiesc singuri și devin admirabili atunci când ceilalți îi observă.

(Dumitru Raluca, cls. a XII-a C)

• Ce este pentru mine un om admirabil? Foarte greu de precizat. Dar am observat că pentru mama mea, care a fost nevoită să renunțe la facultate din cauza banilor, un om admirabil este medicul ei, care “a stat 15 ani în spitale ca să salveze oameni și și-a tocit coatele prin bibliotecă o viață”. Pentru bunicii mei, un om admirabil este un om care, deși a atins o vârstă înaintată, încă mai poate să muncească, să fie funcțional pentru societate.

Cu toate acestea, unii par “mai admirabili” decât ceilalți, pentru că totul ține de percepție, de dorințele, de așteptările noastre de la viață și de la ceilalți. În clasa I admirabil era colegul care-l făcea perfect pe “b” de mână, care nu făcea firimituri, care stătea drept sau care ajungea să scrie data în colțul de sus al tablei. Acum, bineînțeles, aceste lucruri sunt o banalitate, nici nu mai merită menționate, dar atunci erau tot ceea ce-mi doream de la mine. Apoi, am crescut și i-am admirat pe oamenii mari, pentru că ei știau întotdeauna ce e bine și ce e rău, păreau niște entități omnisciente care însă, de-a lungul timpului, au devenit niște indivizi departe de a fi perfecți, având o existență la fel de relativă, infimă și imperfectă ca a mea.

Oamenii admirabili sunt aceia care reușesc să respecte valorile unanim acceptate de societate, cum ar fi ambiția, cinstea, sacrificiul, eforturile constructive. Deseori îi “contemplăm” pe acești oameni seara, când mai apar uneori la televizor, și ne raportăm la succesele lor. E constructiv să luăm contact cu oamenii admirabili cât mai des, deoarece existența lor ne face să ne amintim de propriile lor principii și valori, pe care deseori le uităm aflați într-o grabă continuă, aproape patologică. Sunt cei strâns legați de orizonturile noastre etice și culturale, rațiunea devenind o instanță relativă ce variază în funcție de valorile pe care le cultivă o generație, cât și de idealurile individuale și aspirațiile proprii, constituind o sursă de reflecție și contribuind la progresul personal totodată.

(Cristache Crina, cls. a XII-a C)

• ” (...) Omul admirabil nu se plânge, ci se bucură de ceea ce are. (...) este înconjurat tot de oameni admirabili, pentru că cei de care este admirat au aceeași noblețe sufletească. ...este omul care stă la colțul străzii și își împarte pâinea cu câinii maidanezi. ...este omul care își zâmbește pe stradă, pentru că te vede trist. ...este omul care apreciază toate gesturile mici și care nu se teme să își împartă iubirea cu ceilalți... cu oricine.

Admirând, te ridici sau te cobori la valoarea obiectului admirat. Admirând, te oglindești în persoana din fața ta, deși oamenii sunt atât de diferiți. Sperăm că în noi zac nebănuite calități, care ne vor ajuta să ne schimbăm în mod miraculos destinul. Și doar admirând putem evidenția și revela aceste nebănuite calități.”

(Slujitoru Georgiana, cls. a XII-a G)

• De-a lungul istoriei, întâlnim multe exemple de fapte admirabile, săvârșite de oameni admirabili. Radu Demetrescu Gyr, cunoscut și ca poetul patimilor și martir al închisorii, condamnat la 25 de ani de muncă silnică pentru poezia manifest „*Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane*”, este un om admirabil care, deși grav bolnav și refuzându-i-se dreptul la asistență medicală, își continuă pasiunea pentru poezie și găsește tăria de a încuraja ceilalți deținuți. Anastasie Berzescu spunea despre acesta: „*A venit la mine, m-a luat părintește de după umeri și mi-a zis <Să nu uiți că noi trebuie să credem cu tărie că vom ieși afară. Să-l avem pe Dumnezeu în noi tot timpul>*”

(Mușat Bebe, cls. a XII-a G)

• Dorința de a oferi fericire, curajul de a zâmbi, bunăvoința de a ajuta pe cineva, înțelepciunea de a trăi între vis și realitate, determinarea de a înțelege pe cineva, loialitatea de a purta cuiva gândul bun, voința de a te ridica pe tine și pe cel de lângă tine, sfiala de a te sacrifica pe tine pentru sinele absolut, frica de a răni pe cineva, grija pe care o mamă o poartă pentru copilul plecat, iubirea de a-i uni pe ceilalți într-unul singur, aceste sentimente interioare ne fac cu adevărat oameni admirabili.

(Mitran Claudia, cls. a XII-a C)

• Omul admirabil poate trece de cele mai multe ori neobservat, însă trăsăturile sale deosebite se vor face cu ușurință cunoscute celor ce-și vor intersecta viețile cu el. Sufletul frumos se face remarcat prin blândețea și calmul său, dar mai ales prin înțelepciunea cu care este înzestrat. Îl poți identifica într-o bătrânică simplă, modestă, în cei care ți-au dat viață sau în dascălul din spatele catedrei. Omul admirabil reprezintă o întruchipare a valorilor și a calităților pe care fiecare dintre noi le promovează, acestea devenind un exemplu, un ideal al dezvoltării noastre personale.

(Ganea Andreea-Mădălina, cls. a XII-a G)

Mă aflu într-o mulțime de oameni agitați, la metrou, și văd într-o fracțiune de secundă, un om stând liniștit și surâzând, ca și când nu ar fi observat deloc acea forfotă de nebulă. Atunci, primul gând care îmi trece prin minte este să merg la el și să facem cunoștință. Simt că are ceva special. Surâsul lui nu este unul orgolios, ci este un surâs care pare să spună „Stai liniștit, pentru că toate acestea vor trece”. Optimismul este ceea ce nu trebuie să lipsească din personalitatea acestui om. În orice situație, el știe deja că există câte ceva de învățat din acea agitație, și mai știe că fiecare problemă are soluția ei, chiar dacă nu este vizibilă. Încrederea în sine este atât de puternică încât, chiar și atunci când oamenii din jur spun că nu există șanse de reușită, omul admirabil nu se dă bătut, ci mai încearcă. Așteptarea este una din caracteristicile pe care omul admirabil trebuie să o depășească. Acesta nu se plictisește așteptând, ci el așteaptă altfel decât ceilalți oameni. Așteptarea pentru el naște valori în lucrul pe care îl așteaptă. Omul admirabil poate să aștepte fără să se plictisească prin faptul că își fixează mintea, pentru a nu trece de la un gând la altul.

Nu se roagă de nimeni, ci preferă mai mult să fie tăcut, nesociabil. De multe ori este respins de cei din jur, tocmai pentru că aceștia vor ca el să comunice mai mult, să ceară ajutor când are nevoie, să pună întrebări când are nelămuriri. Nu se pune problema aici, că omul admirabil nu vrea să comunice, ci mai degrabă se simte stăpân pe forțele proprii și acționează singur. Ceva special îl definește pe acest om. Chiar dacă a eșuat, nu abandonează situația. Trece prin viață suportând orice, dar merge înainte. Chiar dacă azi un vis de-al lui s-a stins, mâine el va încerca iar. Chiar dacă lumea îi spune că nu va reuși, omul admirabil spune că va reuși. De obicei, își asumă riscuri și asta pentru că are încredere în oameni. Riscă să piardă tot, pentru că știe că următoarea zi va reuși iar și iar. Știe să piardă fără să renunțe. El pune mai mult preț pe joc, decât pe câștig, de aceea nu se oprește, chiar dacă lumea îl sfătuiește acest lucru. Nu se plânge niciodată pentru că, în opinia lui, plânsul este o pierdere de vreme. Toți la care ar putea să se plângă nu au ajuns acolo unde este el și, de aceea, consideră că este inutil să te plângi unui om care știe și poate mai puțin decât tine. Omul admirabil nu se gândește cu regret la trecut. El știe că fiecare moment e prețios în felul lui, dacă știi cum să-l prețuiești. Așa poți schimba o clipă de fericire într-o eternitate. Niciodată nu afirmă că îi va fi bine în viitor, ci trăiește prezentul cu bucuriile lui. Pentru el, viitorul înseamnă încă o treaptă de urcat pentru a dobândi lucruri noi. Momentul prezent îi aduce bucurie, nu viitorul sau trecutul.

(Panait Mariana, cls. a XII-a G)

**Coordonator: prof. Decu Marilena,
cu sprijinul admirabil al elevilor, Nițu Alexandra și Deftu Raluca, cls. a XII-a G**

Really don't care!

De ce să nu îți mai pese? Pentru că este viață ta, pe care trebuie să o trăiești după bunul plac. Dacă te diferențezi de cei din jurul tău nu înseamnă că ești o persoană ciudată, ci una specială. Chiar dacă societatea zilelor noastre dorește să elimine orice gram de originalitate, nu ar trebui să îți fie teamă că vei fi judecat. Gândește-te la tine. Ce vrei? Ce te face fericit? De ce să te supui tiparelor, dacă asta presupune tăierea aripilor tale plâpânde?

Acceptă-te și iubește-te așa cum ești, deoarece micile tale imperfecțiuni îți oferă acel ceva pe care nimeni nu îl mai are. Este inutil să îți pierzi timpul sacrificându-te pentru a avea un corp perfect. Ține minte că trebuie să ascuți ce muzică îți place, să faci ceea ce îți aduce zâmbetul pe buze. Nu te considera nici superior, dar nici inferior față de ceilalți. Înțelege că oricine face greșeli din care învață. Nu uita să îți asumi faptele și consecințele acestora!

Cu siguranță, cu toții avem alte percepții asupra realității. Suntem influențați de trecut, de amintiri, de trăiri, de sentimentele ce ne-au invadat cândva sufletul. Ceea ce cuiva îi place, altcuiva îi poate aduce o stare de neliniște. Definim ceea ce observăm în moduri diferite. Aici, este important să îți dai seama că este strict opinia ta, iar dacă ea nu coincide cu a celorlalți, asta nu înseamnă că a lor este greșită. Nu există corect sau greșit. Fiecare are dreptul la liberă exprimare, atâta timp cât cuvintele sale nu se transformă în cuțite înfipte în inima celor din jur.

Simt nevoia să motivez alegerea acestui subiect. Pur și simplu, m-am săturat să văd atâția oameni a căror principală preocupare este datul cu părerea, provocând astfel suferință în rândul celor mai sensibili. Cred că toți ar trebui să lupte pentru o viață fericită. Tu ce crezi? Ignoră răutatea care te înconjoară, bucură-te de fiecare clipă, fă exact ceea ce vrei. Fii puternic! Speră! Nu uita că ești un suflet frumos, o persoană minunată, demnă de o existență plină de zâmbete. Poate tot, ceea ce am scris pare doar o listă interminabilă de sfaturi puerile date de cineva care crede că viață este roz. Nu, eu nu sunt de părere că totul este lapte și miere, iar această adolescentă ciudată încă mai speră că va trăi într-o lume mai bună, așa că încearcă și ea să schimbe ceva.

"Stay strong, be brave, love hard and true and you will have nothing to lose!"

Beatrice Cretu, cls. a X-a G

Pe urmele lui Mihai Eminescu
*Je ne pensais pas,
Apprendre à mourir
Jeune à tout jamais,
Drapé dans ma cape,
Mon regard rêveur
Montait vers l'étoile
Des solitudes.*
(M. Eminescu)

De la Dunăre la Sena. Pasiune vs. Pasiune

Argument.

Frumosul nu este altceva decât o viziune proprie, o antiteză a noțiunii de urât, ce place privitorului, ce atrage și încită, o imagine cu valoare estetică sau altfel spus, o apreciere personală ce diferă de la individ la individ. Așa și Eminescu a descoperit natura, a sesizat-o ca un element frumos, valoros, cu un potențial important. A văzut dincolo de aparențe, dincolo de culori, forme sau linii, privind-o dintr-o perspectivă supraomenească, pe care a valorificat-o mai târziu în operele sale. A reușit astfel să o transforme în cuvinte, să o metamorfozeze în ceva palpabil, căci creația eminesciană este plină de însuflețire.

Așa cum spunea și Nichita Stănescu, pe Eminescu, „îl simțim în tot ce avem mai bun, în sensibilitatea noastră noi, fiecare din noi nu ni-l putem imagina decât ca pe propria noastră sensibilitate”. Luând acest lucru în considerare, eu am găsit acest poet al sufletului în opera lui Ion Vlad. Aici am descoperit o nouă formă de dragoste în mintea și în mâinile sculptorului, o puternică simțire generată de liniile fine, atent trasate ale celor două creații ce relevă bustul și mai apoi, întreaga faptură a marelui poet. Prin viziunea lui Ion Vlad, natura lui Eminescu s-a transformat într-o natură de granit, cuvintele au fost înlocuite de ecoul celor două înfățișări durabile, iar eul poetic s-a metamorfozat într-o sensibilitate vizuală, marcantă pentru privitorii de orice tip.

Pasiunea adolescentului.

Adolescentul Ion Vlad a înțeles că Phidias a sculptat zei, Michelangelo a sculptat îngeri, iar Brâncuși a sculptat zborul, adică o reprezentare a Sfântului Duh. Aspirația lui Ion Vlad a conturat ideea „de a sculpta ființe, nu lucruri”, după cum mărturisea.

În genere, muza este un element ce dăruiește artistului în cauză anumite stări, imagini ce îl atrag și pe care le înțelege la nivel aprofundat, creația în sine, devenind apoi, un simbol altruist, de dăruire și transmitere a viziunii culturale aceluia public neînțezat cu o sensibilitate artistică. Ion Vlad a înțeles importanța unei astfel de necesități și a ales drept izvor de inspirație un geniu contemplat de mister.

Istoricul unei iubiri.

Prima ființă sculptată datează din clasa terminală a liceului și reprezintă bustul lui Mihai Eminescu. Istoricul acestei lucrări este complicat: se pare că bustul a fost realizat în anul 1934, dar acesta a fost descoperit prin anul 1970 în podul liceului în care a învățat, astăzi liceul nostru. Din motive necunoscute bustul a fost așezat în părculețul Școlii nr. 2 din Călărași. Lucrarea era străjuită de un cireș ornamental, ploaie de flori în luna mai, substituind parcă teiul eminescian din parcul Copou, din Iași.

La timpul vacanțelor, femeia de serviciu se trezea cu ideea de a vărui opera de artă ca „să igienizeze obiectul” pentru a arăta „refăcut”. Cu timpul, la inițiativa directorului Muzeului Dunării de Jos, bustul a fost transferat în noul sediu al Consiliului Județean Călărași, într-un hol ce asigură temporar, organizarea unor expoziții de artă. Conform analizei experților în domeniu, am descoperit că acest obiect de patrimoniu are dimensiunile artistice 70x60x70 cm și este inventariat, în momentul de față, în Catalogul colecțiilor de artă ale Muzeului Dunării de Jos Călărași, cu numărul de inventar 47901.

Este realizat din ghips și rămâne un reper al vârstei adolescente, care își prefigurează creația printr-o dualitate estetică: dragostea, ca putere creatoare și talentul, ca ideal.

Însă, cum a reușit un adolescent fără studii în materie de sculptură să realizeze creația înfundând timpul? Analizând bustul cu o atenție ieșită din comun se observă ochii mari lipsiți de iris (în sculptură este aproape imposibil de realizat irisul, singurele excepții le constituiau vechile statui egiptene) ce conferă chipului cioplit cu daltă melancolia senină ce se accentuează prelungit în accentuarea buzelor cărnoase. Lucrarea pareă că ar putea simboliza esența ființei eminesciene ca o dumnezeiască orânduială a unui destin.

Fruntea lată, înaltă, dezvăluită de plețele perfecte, transmite existența unei entități de o inteligență superioară majorității, unui geniu conștient de abilitățile sale și gata să le valorifice la înalta lor importanță. Capul „înălțat la steaua singurății” transmite privitorului speranța luminoasă, absolutul visării, ce reușise asemenea geniului lui Nietzsche – să repună lucrurile în armonie. Sprâncenele ușor încruntate, buzele perfect unite, liniile drepte ale feței dau impresia - în ciuda sentimentului permanent de visare ce-i mistuie trupul - unei inteligențe realiste, a unei rațiuni plină de certitudini, fără prea multe elemente inedite, ci doar elemente reale, pure, prelucrate de un talent mareț.

Adolescentul Ion Vlad sculpează pentru că așa trăiește, așa crede, așa se exprimă plener, descoperind obsesiile de identificare ale Creatorului care accede la măreție modest, fără să lase senzația că ar fi descoperit o nouă Groenlanda.

Esențial, acest obiect de patrimoniu a reprezentat pentru personalitatea sculptorului Ion Vlad - FORMAREA în care se contopesc lejeritatea lunecoasă a Levantului și îndârjirea aspră a românilor, versalitatea rafinată a francezilor, rigoarea românilor artiști, parfumul învăluit al Parisului și nevoia de comunicare prin supunerea față de exigența formelor sculpturale. Întregul farmec vine din acest ”mélange” cu totul aparte, din aceste legături România – Franța, care, până la urmă vor marca real destinul lui Ion Vlad și al poetului.

Capodopera iubirii și desăvârșirii naturii.

Valoarea de patrimoniu a obiectului este de necontestat și s-a demonstrat în relația cu timpul.

Valoarea istorică a bustului lui Mihai Eminescu este demonstrată de gestul final al sculptorului care sfârșește creația sa prin revenirea la geniul poetic al românilor, căruia îi înalță o statuie în inima culturală a Parisului, la o diferență considerabilă în timp.

Statuia lui Mihai Eminescu este așezată în fața Colegiului Francez, în inima Cartierului Latin. Este o sculptură de bronz de 2,20 m, plasată pe un soclu de granit de 50 cm. Această creație este considerată capodopera lui Ion Vlad, fapt ce ar trebui să genereze o dublă satisfacție: un sculptor român ajuns pe culmile succesului într-o țară alta decât cea natală își evocă eroul literaturii naționale printr-o creație ce sensibilizează și sufletele străine. Aceste realizări nu dovedesc decât un puternic patriotism, o lecție memorabilă pentru generația actuală ce ar trebui să fie în mintea oricărui cetățean român ce alege să se înstrăineze în această lume prea largă.

Lăsând de-o parte această ipostază eternă dăruită de Ion Vlad, este de remarcat că sculptura sa eminesciană pare să vorbească de la sine. Valoarea arhitecturală îl înfățișază pe sculptor ca pe un poet al formei și un tulburător menestrel al reprezentării în volum.

Valoarea artistică a bustului lui Mihai Eminescu se relevă în ideea că sculptura lui Ion Vlad găsește mijloace de expresivitate capabile de a-i expune viziunea, ideile, sentimentele cu o deplină stăpânire a artei sculptatului.

Fiecare urmă, rid, mimică sau gestică vibrează sub privirea umană, fapt ce lasă

impresia unei observații amănunțite îndreptate de către sculptor asupra poetului, în plan fizic, dar și în plan spiritual, lunga sa serie de creații fiind principalul factor în definirea adevăratei identități.

Natura care vorbește și formează.

În viziunea lui Ion Vlad, Eminescu apare visător, având privirea ușor ridicată spre bolta cerească, trăire caracteristică unui geniu. Așadar, poetul meditează în lumea ideilor generale, gândind și dorind să simtă totul la nivel absolut. Iubea sentimentul de iubire și voia într-adevăr să-i cunoască limitele .

Pletele sale, înfățișate unduioase ca adierea unui vânt ușor, ca valurile unei mări liniștite simbolizează evoluția sa în plan creativ, fără extreme ori creații controversate, ci doar o opera echilibrată, cu o evoluție treptată, dar sigură, valoroasă prin sensul și semnificațiile sale universale.

Apreciată pentru calitățile fundamentale (dinamica ascensiunii, dinamica semnificațiilor și a limbajului plastic), statuia are doar linii ascendente. Capul poetului se sprijină pe două brațe de harpă ce se îndreaptă spre cer, subliniind mișcarea de ansamblu. Totodată acea harpă are înfățișarea unui copac puternic, în care, cuprins între două ramuri, trupul lui Eminescu este înfățișat de către sculptor ca un trunchi sacru, falnic, reprezentând printr-un mod expresiv iubirea nemărginită a poetului pentru natură. Crenelurile simbolice legate în jurul mijlocului întărește această idee.

De asemenea, tot în sculptura lui Ion Vlad se remarcă un element evident, însă important de precizat. Blandul corp al poetului, într-o poziție echilibrată își lasă cele două palme să exprime sensul adevăratei sale existențe creatoare. Mâna dreaptă atinge duios una din ramurile falnicului copac, ca simbol al unei legături eterne, în timp ce pe mâna sa stângă o carte se rezeamă, evocând creația sa întregă ce l-a lansat și l-a propulsat ca autor al tuturor timpurilor. Sculptorul lasă o amintire și mai profundă a poetului Eminescu, excluzând chipul său de geniu, prin versurile ce apar pe sculptură surprinde stilul imposibil de imitat al operei sale.

De asemenea, Ion Vlad ne transmite ideea că dragostea lui pentru Mihai Eminescu este figuratismul hieratic. Dacă bustul de la Călărași era rezultatul unei iubiri spontane, de adolescent, declarația de iubire în limbaj de granit de la Paris este o dragoste eternă pentru poetul nostru național.

De apreciat, este că Ion Vlad, deși foarte tânăr a știut „să evite ispitele facilității și ale căutării unor soluții fanteziste sub pretextul originalității” (Pavel Chihaiia). Gândul sculptorului este tradus în imaginea formei cu o intensitate emoțională ce exprimă sfâșierile interioare și înălțările care au marcat existența poetului. Lucrarea rămâne peste timp muzica împietrită a bronzului din care se va ivi statuia lui Mihai Eminescu, creată în lumea exilului.

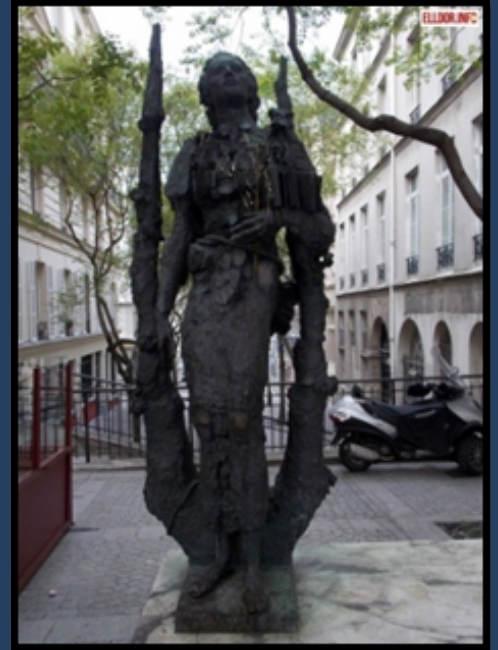
Epilog metasentimental.

Nu numai neamul românesc, ci orice ființă sensibilă îl va căuta pe Eminescu în codrul de la Ipotești, în muzica apei, a pietrei, a granitului, căci, așa cum afirma și Tudor Arghezi „fiind foarte român, Eminescu e universal”.

Prin cele două creații ale sale, Ion Vlad demonstrează că Mihai Eminescu a fost mai întâi un proiect național care a părăsit spațiul în care s-a conservat inițial și a devenit un proiect european. Depășind interdicția din Decalog, privind chipul cioplit, Ion Vlad a reușit să arate lumii occidentale relația cu materia eminesciană, hieratică, simbolică printr-o sculptură în care se vede personajul Eminescu cu prezență umană, socială și psihologică, dincolo de care se distinge un Arhetip. Mihai Eminescu de la Călărași este sculptura individualității, Mihai Eminescu de la Paris este expresia Esenței. Peste ani, Ion Vlad încearcă o reconciliere între cele două ipostaze ale poetului, între cele două paradigme. Mesajul formei nu este doar exterior, ci pune în mișcare natura fenomenului pe care îl reprezintă. Un Eminescu sculptural ce merge către metaforă și figuratism în logica narativă a formei plastice, o declarație explicită de dragoste către poet, fără retorică și convenționalism.

Reperle fixate peste timp fac un con în geografia spirituală europeană, în care un capăt este la Călărași și celălalt la Paris. Mihai Eminescu de la Călărași este un Eminescu comun, al literaturii românilor, Eminescu de la Paris este legătura spirituală universală între creatori de excepție, între spirite luminate. Ambele lucrări au sufletul tuturor picăturilor de rouă pe care sculptorul le vede cu mâinile. Ceea ce a gândit pentru vremuri îndelungate nu s-a clădit peste noapte. Mihai Eminescu rămâne pentru Ion Vlad modelul și muza ce mișcă subiectul.

Dragostea nu se rezumă doar la sentimentul în sine, iar natura nu înseamnă doar ceea ce ne înconjoară, căci aceste două elemente fundamentale existenței sunt ființe vii pentru mințile de genii, grai pe care oamenii comuni îl pot auzi doar prin lucrările lor contemplate de un mister autentic și cu adevărat ispășitor.

1. Autor: Radu Veronica

2. Clasa: a XII-a D

3. Echipa: ELOHIM

4. Prof. coordonator.: Anghel Stela

**5. Liceu: Colegiul Național „Barbu
Știrbei” Călărași**

Confesiuni in delir

Lasa-mă să plec..

tu, tumultosul meu trecut, dă-mi drumul din ale tale strânsori; nu mai pot respira aici. E un total paradox între ceea ce-mi doresc și ceea ce stăpânesc și, primordial, ceea ce am nevoie.

Așa-zisa mea fericire e nemaipomenit de simplă, căci o persoană complicată își găsește culcușul satisfacerii în cele mai simple spirite, între cei mai naivi co-pământeni. Nu am nevoie de promulgarea cerului, ci de jurămintele oarbe șoptite de-un muritor pe marginea unei nopți albe. Am nevoie de oameni.

Cred că toată viața mea am dus lipsă de compasiune, iar orice picătură zdrențuită mă face să tremur prin interior, să-mi aduc aminte că, dincolo de veșmântul decolorat al caracterului meu mizer, dețin o varietate de sentimente năucitoare și pentru ele trebuie să lupt, să mă infiltrez printre toți, să le demasc puritatea și cu ajutorul lor să-mi clădesc o mică punte de trecere între eden și infern.

Nu pot spune că infernul nu e bun; te linistește în final. Ajungi să te obișnuiești cu faptul că fiecare pas făcut de tine e prost și fiecare om trebuie să plece. Dar ce mă fac când vin oameni noi? Trebuie iar să lupt? O să ia vreodată războiul ăsta capăt?

Volga

Plâng pe Volga și-aștept să amestec cenușă și lut,
Să m-acopăr cu ea în calvarul din miercurea mare,
Când toți câinii tresaltă, cu șerpilor lipiți de picioare,
Și mănâncă din viața copilului negru și slut.

Joia ninge cu măști de monarhi slavizați și sticloși,
Pe când vinerea cerne potopul și spală șoseaua
Toropită de tancuri aliate; se trage perdeaua
Și se uită la glonțul cu țintele orbi ticăloși.

Sâmbătă e răcoare; latrinele țipă și gem,
Iar duminică-nvie mormintele-n gropi de betoane;
Garnizoanele urlă la cer și se plâng de frisoane.
Tristă, Volga așteaptă să treacă în starea de REM.

Crina Cristache, a XII-a C

Andreea Dobre

Delir

ziceai că vrei să ne jucăm
atunci nu mai sta holbându-te la firea mea telurică
n-ai mai văzut un om
atât de putrezit prin interior
până acum?
eu pot
să trec de ganglioni, până la gânduri veridice
mă cuprinde o sete febrilă
de materie cenusie
mi-e tare dor să mă bagi în ceață
cu aberații construite pe un dig
de fum
știi și tu la fel de bine că mi-e greu
mă înghioltești de pe versanți
devii las
nu-ti place sa ma privesti cum cad
si ma rasucesc
in declin
nu trebuie sa-mi dovedesti mie nimic
mi-e deajuns
sa vad ca sorbi cu dezgust
din cestile murdare
de trecut

Andreea Dobre

Emoții de gheață

Doar eu și cu mine, într-o perfectă tăcere, greu de tulburat de șuierul adânc al undelor reci ce nasc fiori de gheață în sufletul meu..Doar eu și cu mine, cu absolutul și perfecțiunea pe care le regălesc în oglinda ce mă privește cu aceeași nostalgie de odinioară. Doar eu și cu mine, aceeași eu, același copil ce își privește evoluția cu o emoție greu de stăpânit. Și privindu-mă suspicios, îmi dau seama cât de mult mă iubesc și cât de mult m-am schimbat în ultima perioadă. Mă priveam, eram singură în camera goală, înghețată de razele palide ale soarelui amorțit. Și, privind pentru un moment pe fereastra de cristal, încerc să contemplez un tablou mai mult decât perfect, mai mult decât fermecător. Mă atrăgea misterul și răceala lui, mă fascina povestea abia murmurată de șoaptele stinse ale vântului rățăitor. Oceanul de ninsoare se dezmiarda sub privirile reci ale boltei, care, cufundată într-un somn adânc, nu cuteza să tulbure tăcerea apăsătoare. Totul în jur părea atât de rece și mistic, sub splendoarea de argint a fluturilor albi, a diamantelor cristalizate care țeseau cu migală brodatura prețioasă a trupurilor trufașe. Mă regăseam în acel peisaj muribund, care, în adâncul sufletului, fremăta de viață, de energie. Liniștea mă înfiora, îmi stârnea tremurul..Un tremur mai mult decât real, un tremur pe care nu îl puteam înțelege. Și apoi, pierzându-mi privirea în universul ideal al oglinzii, îmi dau seama că basmul înghețat al iernii îmi completa cu o desăvârșire nefirească ființa..Și acele momente păreau că nu se mai scurg, păreau că sunt ireale într-o realitate închipuită de logică și rațiune. Acum, mai mult decât oricând, refuzam să cred într-o realitate altora, într-un adevăr întruchipat de alții, care nu mă definea. Rătăceam printre amintiri și iluzii ale trecutului, cu o dorința neînfrănată de a descoperi divina armonie. Buzele sângerii tremurau, ochii de un bleu-cenușiu se pierdeau în alte orizonturi. Mă consideram un ideal, dar oare eram pregătită să explorez mai mult decât alura armonioasă a simplului trup..eram oare pregătită pentru o călătorie spirituală, într-un univers în care, în fond, mi-era teamă să mă pierd. Rătăcind, mă simțeam în siguranță. Pierzându-mă în iluzii deșarte, ce se pierd odată cu murmurul nedeslușit al firii, mă simțeam eu însămi. Dar nu căutam siguranță, ci emoția, freacă, zăbuciumul. Dar nu m-aș fi despărțit niciodată de fantezia pe care spectacolul memorabil al naturii mi-l oferea. Era prima oară când mă simțeam atrasă de o iarnă ca aceasta, o iarnă ce mă intriga, o iarnă ce o respectam pentru eleganța sa.

Continui să mă privesc..Dar nu, nu puteam fi atentă la mine însămi...Călătoream mai departe, mult prea departe, fără să vreau. Nu voiam să dețin controlul, era pentru prima oară când eram singură și nimic nu părea mai bine decât atât. Atunci, m-am apropiat, într-o clipă de revenirea în lumea izbitoare construită de minți trufașe și pesimiste, orgolioase și superficiale, de reflexia atât de definită și impalpabilă a ființei mele. Și atingând-o încet, cu o timiditate pe care nu o cunoșteam, am simțit că o flacără interioară se aprinde în mine, mocnind apăsător, incendiind apusul inimii. Mi-am mușcat usor, cu tandrețe, buza de jos, dorind într-un fel să opresc acea senzație de neliniște. Nimic nu se schimbă, dar totul părea atât de diferit. Valea palidă a obrazului era mai rece ca de obicei, ochii îmi străluceau, iar intuiția în care aveam atâta încredere îmi șoptea încet, stins, că ceva nu era în regulă. M-am privit și în gând toate amintirile trecutului m-au răscolit.. Mă simțeam mândră și confuză și nu îmi doream decât să evadesc de aici, să plec oriunde, cât mai departe, pe aripile imaginației.

Atunci, m-am îndreptat către lumea de dincolo de frontiera locuinței. Frigul mă însoțea pretutindeni, îl doream cu nerăbdare. Nu știu de ce. Poate pentru că mă făcea să mă simt specială într-un mod pe care nu îl puteam explica. Nu era vorba de acel frig care te răpune, care te domină cu o forță incontrollabilă. Nu, îl uram, îl disprețuiam... Nu pe el propriu-zis, ci pe ceea ce reprezenta. Acesta era diferit. Era enigmatic, blând, dar tot frig... Fantezia la care visam, povestea la care visam. Suspîn... Admir impresionată valsul lin al fluturilor albi..Le admir eleganța, puritatea, frenezia. Admir fiecare zâmbet lingușitor al iernii..Îmi place atât de mult ceea ce văd, ceea ce se întâmplă în jurul meu. Atât de rece, atât de alb, atât de mistic...Atât de puternic și atât de fin, atât de inocent și elegant, dar atât de impunător în același timp. Era visul meu, era unicul moment când întâlneam completul, când totul părea că e exact așa cum îmi doresc. Nu îmi plăcea iarna; ci o idolatrizam. Nu întâlnisem niciodată o forță, o energie care să fie atât de puternică și feminină, dar atât de elegantă și maiestuoasă. Și vedeam cum toți i se supun, cum frunți altădată trufașe i se pleacă într-un gest de implorare mută. Era diferit și îmi plăcea.

Nu aveam multe de spus, nu aveam multe de gândit..Îmi doream doar să mă eliberez, nu mai voiam să gândesc, să mă confrunt cu întrebările altora... De altfel întrebări fără răspuns. Eram doar eu însămi, doar eu și iarna, doar eu și ea privindu-ne în ochi, sfidător, dar respectându-ne una pe cealaltă..Mai mult eu pe ea, sinceră să fiu... Învățam ceva din povestea ei, o poveste care din păcate avea să se sfârșească atât de rapid pe cum începuse. De ce oare am făcut greșeala de a mă reîntoarce spre oglindă, de a mă compara cu ceea ce vedeam? Am simțit același zăbucium arzător, mi-am strâns petala de trandafir a gurii întredeschise cu aceeași forță și am simțit că m-am trezit dintr-un vis mai mult decât adânc. Eram mai confuză, mai neliniștită... Trebuia să mă conving de ceva, de ceva ce simțeam, care mă flata și mă determina să fiu împăcată. Am privit natura și nu, nu am simțit nimic. Nici măcar un fior... Nimic! Atât de ciudat, de neînțeles, dar până la urmă, nimic rău... Și apoi, cu aroganță, dar o aroganță ce putea fi iertată sau măcar explicată, m-am privit pe mine. Și atunci am simțit cum mă năvălesc admirația, mândria, strălucirea interioară...

Și am rămas mult timp astfel, privindu-mă pe mine, simțind cum mă inundau bucuria și împlinirea și apoi pierzându-mă în zarea fără suflare, fără viață a unui anotimp pe care, până nu demult, nu îl simpatizam... Și am rămas astfel, pentru că știam adevărul... și nu, nu mă durea!

Ce face diferența

Încercăm să ne facem plăcuți. Cu toții o facem. Odată ce plecăm de acasă, încuiem nu numai ușa, ci și grijile, neînțelegerile și dezamăgirile. Zâmbim celor ce trec pe lângă noi și îi urăm o zi bună femeii de la care ne-am cumpărat covrigi de dimineață. Mulți dintre noi ne „lovim” de așa ceva.

Ce face diferența? O personalitate frumoasă. O persoană care știe să își găsească echilibrul în viață, care a aflat ce e fericirea abia după ce a descoperit adevăratele lucruri pentru care merită să se întristeze. E o „ea” ce și-a șters de mult lacrimile și, culmea, și le-a șters cu batista lui. Și și le-a șters atât de puternic, încât a înțeles că locul lui va fi doar într-un colțișor de inimă. E o „ea” ce a înțeles efectul așteptărilor, însă continuă să le aibă. Dar „ea” zâmbește acum, pentru că a învățat să se hrănească și din fericiri și din tristeți. Merge cu spatele drept și cu capul sus. E încrezătoare și nu pleacă urechea la vorbe aruncate în vânt.

E prietenoasă și râde cu gura până la urechi când e cazul, căci „ea” știe să fie discretă și să se facă plăcută majorității persoanelor. Asta face diferența. Un caracter frumos. O „ea” pe care o vei ține minte după cuvintele alea pe care ți le-a rostit într-o seară târzie în metrou, ori după parfumul pe care și l-a aplicat cu grijă pe gât de dimineață.

Ce face diferența? E modul în care „ea” îi privește pe cei din jur. E o „ea” care te-a convins să o cunoști mai bine doar după o strângere de mână care nu seamănă cu toate celelalte. E o strângere de mână fermă care însă transmite și emoție. E o „ea” care știe să se distreze de fiecare dată când are ocazia, însă care a descoperit și frumusețea unei dimineți ploioase de duminică, în care bea un ceai de mentă și citește o carte bună.

E o ea mai frumoasă, cu niște ochi căprui, calzi, care au o văpaie pe care nu mulți o văd, cu șuvițe de păr atent aranjate care îi alunecă pe umeri. Ea e mai frumoasă în interior decât în exterior. E o „ea” pe care o recunoști dintr-o mie.

Bianca Moga, cls. a XI-a G

La plajă (proză scurtă)

de Crina Cristache, cls. a XII-a C

Suntem cu toții luați pe sus de viteză, grabă, de dorințe pe care nu mai vrem să le controlăm și care se pot transforma foarte ușor în momente în care îi rănim pe cei dragi. E mare aglomerație de planete în Leu. În această zodie de foc va intra zilele următoare și Venus, care va extinde influența...

- Hai în apă, vrei?
- Nu, mă cam doare burta.
- De la hamsiile alea. Ți-am zis, mami, că nu trebuia să luăm de la ăla. N-ai văzut ce negru era?
- Ce?
- E, nimica. Vezi că eu mă duc în apă.

M-am ridicat de pe pled și mi-am îndreptat spatele; eram puțin înțepenită. M-am uitat absentă la mulțimea de oameni care se bălăceau în apă, puțin fericiți, puțin letargici. Tata ajunsese până aproape de mal și se obișnuia cu schimbarea de temperatură. Lângă el stăteau în fund doi copilași care îl priveau cu frustrare, pentru că le stricase, din greșeală, unul din turnurile castelului. Undeva departe se zărea capul unui șerpișor, care încerca să înoate contra curentului. Zgomotul de fond făcut de câteva zeci de voci amorțite de soare mă făcea să mă simt în siguranță, în timp ce bătrânii care se plimbau pe celălalt mal, pe faleză, se holbau la noi toți, uneori arătând cu degetul.

Din când în când, trecea câte o șalupă care lăsa în urma ei niște valuri vagi, oblice. Atunci toți copiii săreau de pe șezlonguri, proaspăt cremuiți, și se aruncau în apă, de departe, iar părinții strigau după ei, încet, precaut, doar ca să se convingă pe ei înșiși că nu sunt niște părinți răi sau iresponsabili. Aproape de mal se închegau prietenii de o zi, care aveau ca miză saltele gonflabile, aripioare sau ochelari de scafandru. Departe de apă, aproape lângă terasă, stăteau în picioare femei și bărbați deformați, între două vârste, care așteptau calmi, cu subrațele expuse, să se usuce nămolul luat de pe litoral la început de concediu.

Tata nu se mai distingea în mulțimea de capete care pluteau deasupra apei. Apărea rar, apoi iar dispărea, ca șarpele care se chinuia să înainteze inutil. Mama stătea întinsă pe burtă, cu un prosop pe cap, și nu schița nicio mișcare. Uneori, din reflex, piciorul ei avea o mică tresărire, aproape insesizabilă. Lângă noi treceau cupluri care se țineau de mână și mergeau spre apă, unde se sărutau pasional, ca în *Emanuelle*. Pensionarii ascultau *Antena satelor* la radiouri pe baterii și își dădeau coate când îi vedeau în mulțime.

- Generația lu' pește!

M-am așezat plictisită pe pled și am reînceput să-mi citesc horoscopul. Banii erau cu plus, dragostea cu minus, iar sănătatea era incertă. Adevărul e că mă cam duruse piciorul săptămâna asta și chiar eram pe punctul să mă duc la doctor când durerea se terminase brusc. Mi-am zis că sigur o să mă duc data viitoare.

Revista avea o femeie zâmbitoare pe copertă și o cumpărase mama înainte să ajungem aici. Avea rețete, sfaturi practice, un interviu cu Andreea Marin, multe reclame la cosmetice și testele „Te mai iubește?” și „Ești pasibilă de atac vascular cerebral?”. Alesesem să mă uit pe al doilea. După ce am răspuns la toate întrebările, aveam în total aveam treisprezece puncte. „12-15 puncte: consultă imediat un medic specialist, îți va spune cum poți evita pe cât posibil un atac cerebral!”.

M-am panicat puțin, așa că am închis repede revista și m-am așezat pe burtă, sub umbrelă.

- Stai și bronzază-te!

Am pus capul pe cearșaf și am închis ochii. După câteva minute, am simțit niște picături reci pe spate. Tata se întorsese din apă.

- Termină, dragă! Îmi mai iei și bronzu'!
- E receeee... Maria, știi ce rece e?
- Hai, lasă asta. Nu te duci să-mi iei și mie o bere?
- Stai să mă usuc.

M-am ridicat în picioare.

- Mă duc eu.

Mama mi-a dat banii și am pornit înspre terasă, cu bancnota strânsă în pumn. Nisipul frigea destul de tare, iar eu nu îmi luasem papucii. Încercam să îmi mut greutatea de pe un picior pe altul, dar tot îmi frigeau tălpile și abia așteptam să ajung pe asfalt, unde era umbră.

În dreapta mea, câțiva băieți jucau volei. Unul din ei era athletic și înscrișese o groază de puncte. Ceilalți păreau cam obosiți, dar nici unul nu îndrăznea să propună să încheie jocul. Erau toți niște păuni frumoși, cu mișcări exagerate și abdomen lucrat, care se uitau din când în când în jur, de parcă ar fi căutat ceva.

După ce m-am ferit de câteva ori de minge, am pus piciorul pe prima treaptă de beton, care era udă și rece, dar pe care se vedeau niște cioburi de sticlă verde. Am urcat cu grijă și am ajuns pe terasă, unde nu era foarte multă lume.

La o masă din colț, un bărbat șters gesticula și părea că îi explică femeii cu care era, probabil soția lui, ceva foarte important. Ea era impasibilă și, din când în când, își tampona pleoapele cu un șervețel. Atunci el gesticula și mai tare și se apleca nefiresc peste masă, ca să fie mai aproape de ea.

- Înțelege și tu, femeie, că nu sunt robot!

- Știam io că trebea s-o ascult pe maică-mea!

La o altă masă, departe de cei doi, beau câte o halbă de bere trei bărbați, burtoși și cu început de chelie. Se băteau pe burtă după fiecare înghițitură și vorbeau despre alimentatorul unuia dintre ei.

La bar servea o femeie între două vârste, cu pielea zbârcită și gușă, care era prinsă într-o conversație cu o alta, foarte slabă și tunsă scurt, în costum de baie.

- De când suntem noi ca națiune, de pe vremea lu' Ștefan cel Mare, ne-am bătut cu nemții! Acuma vine ăsta și vrea el să mă conducă pe mine, în țara mea?!

- Da' ce-are dragă? Noi nu luăm de toate de la nemți și le-aducem în țară? Al lu' Ioneasca nu aduce mașini d-acolo și le vinde la București?

- N-are a face! Eu nu vreau așa ceva în țara mea! Să vină, domn-le, unu' tinerel, că toți sunt niște moși, și niște proști cu toții.

- L-oi vrea-napoi pe tovarășu'!

- E, ba să știi că era mai bine atuncea.

- Era bine pe dracu'! Taci din gură! Uite, servește-o pe fata asta, c-așteaptă după noi.

- Da, zi! Ce vrei?

- Vreau o bere la pahar.

- La 4 sau la 5?

- La 4.

- Doar una?

- Da.

I-am dat bancnota.

Mi-a umplut paharul cu bere și mi-a dat restul, apoi a reînceput discuția cu femeia în costum de baie. Eu am mulțumit în șoaptă, fără să fiu auzită, și am coborât încet și cu grijă scările de beton, uitându-mă după cioburi.

Băieții nu mai jucau volei. Acum stăteau ceva mai departe și se odihneau, fiecare pe câte un prosop. I-am ocolit cât am putut, ca să nu îi deranjez, apoi mi-am amintit cât de tare frigea nisipul. Am strâns din dinți și am început să merg mai repede, ținând paharul de bere strâns în mână.

- Numai d'asta avea?

- Da.

- E cam amară. I-au făcut ăștia ceva. Nu te-ai uitat și tu când a pus-o-n pahar?

- Ba da.

- Și?

- Și n-avea nimic.

Și-a îndreptat privirea în față și a sorbit din nou din spumă.

Între timp, lângă noi se așezaseră doi bătrâni, împreună cu un labrador mare și inert, care dormea cu botul pe labe.

- Am fost bun cât le-am trebuit, cât le-am băgat în buzunare, cât le-am dat din traistă și o aud pe nepoată-mea „n-am văzut oameni să vorbească cu câinii”. Și când vin la ei îl ține p-ăsta mic afară pe preș. Asta e. Când ești prost toate te deranjează.

Prietenul lui își așează ochelarii și cartea pe pled, apoi își frecă încet fruntea.

- Ce citești acolo?

- *Levantul*.

- Aha... Și e bună?

- Păi nu știu, abia am început-o.

- Parcă Băsescu o citea p-asta, nu?

- Îhî.

- Da, și, ce zici de copiii ăștia, de nepoată-mea?

- Ce să zic, generația lu' pește!

Mama își terminase berea și, acum, amândoi stăteau întinși pe spate, cu câte un tricou pe cap fiecare, ca să nu facă însolație. Eu îmi bălăceam picioarele în apă și mă holbam la bărcile cu motor care veneau de pe malul celălalt. În jurul meu, erau numai bebeluși care mergeau de-a bușilea și se așezau, din când în când, în fund, ca să-și ridice mâinile și să gângurească.

M-am întors sub umbrelă, pentru că simțeam cum mă ustura spatele, și nu voiam să mă ard din nou, ca data trecută.

Tata plecase să înoate și depășise geamandura, iar mama își citea horoscopul.

- Ai văzut ce zice la tine?

- Da, dar nu-i adevărat deloc.

- E, nu, tu așa zici mereu, ești *Gică-contră* întotdeauna. Uite, ce zici de prăjitura asta, s-o fac sâmbătă?

- Arată bine.

- Știu, da' e foarte scumpă.

- Păi n-a luat tata alaltăieri salariul?

- Și? S-au dus banii, gata.

L-am zărit pe tata cum venea grăbit spre noi. Era panicat și i se îngroșase o venă la tâmplă.

- Ce-ai, dragă, ce s-a-ntâmplat?

- A murit un băiat, Maria, fii atentă! Au chemat ambulanța, e grav! Dumnezeu, Doamne! Nu cred! Nu cred! Sunt semne, nu vezi? Se duce dracului lumea asta!

- Calmează-te! Ilinca, du-te și tu să vezi ce se-ntâmplă acolo!

Mi-am luat papucii și pantalonii și am pornit înspre mulțimea de oameni, care stătea compactată, ca un zid. Mi-am făcut loc cu coatele și am ajuns în față. Acolo, în mijlocul tuturor, stăteau doi băieți și o femeie de vreo patruzeci de ani, care era asistentă la spitalul județean; o cunoșteam pentru că avusese grijă de mine când mă operasem de apendicită.

Unul din băieți nu se mișca și nu vorbea, dar avea ochii larg deschiși, și părea că știe ce se petrece în jurul lui, iar celălalt plângea în hohote și repeta că nu fusese vina lui. Erau aceeași băieți care jucaseră volei, lângă terasă.

Femeia îi punea o groază de-ntrebări, dar el nu putea să răspundă. Cineva din spatele meu m-a lovit din greșeală.

- A chemat cineva salvarea?

- Să cheme cineva salvarea, că moare copilu' ăsta aici cu zile!

- Au chemat-o, domn'le!

Asistenta îl ruga pe băiat să încerce să miște mâna, dar fără niciun rezultat. Prietenul lui își înteteșe plânsul.

- N-am făcut nimica, jur, jur că n-am făcut nimica! El a vrut, nu eu!

M-am retras în spate și am întrebat o bătrână dacă știa ce se întâmplase.

- A, păi s-a urcat unu-n cârca la celălalt și când a sărit a căzut în cap. Și n-a mai mișcat de-atunci.

Între timp, lângă ea venise un bărbat între două vârste, cu un copil în brațe.

- Și-a distrus viața copilu' ăsta. Nu mai e bun de nimic, gata. Vă spun eu, democrația e de vină. Ce, ne vedeți pe noi, ăștia bătrâni, să facem d-astea pe vremea noastră?

- Da' eu nici n-aveam voie la plajă, domnule, cum să-ți spun. E prea răsfățați, asta e problema, și-o să ne conducă, o să fie armata românească, cum zicea Păunescu, 'mnezeu să-l ierte!

- Lăsați, doamnă, că la ce fac rușii ăștia cu Crimeea, o să fim în curând ca pe vremea lu' răposatu'.

- Nu știu domn'le, om fi, n-om fi, noi nu eram așa, să fie clară treaba asta.

- Generația lu' pește!

M-am întors pe pled, puțin bulversată. Mama m-a întrebat ce se întâmplase, și i-am povestit în detaliu tot ce văzusem și aflasem de la ceilalți. Între timp, o șalupă de la SMURD îl luase pe băiat și îl dusesse la Urgențe. Pe plajă, parcă, toată lumea ținea minute bune de reculegere, și mulți se pregăteau deja de plecare. Câțiva se plângeau că își stricaseră ziua și că nu aveau nevoie de dramă, iar unii empatizau complet cu situația, și chiar se învinuiau că nu fuseseră acolo să le atragă atenția tinerilor că ce făceau era periculos.

Oamenii din spatele nostru își spălaseră subrațele înnămolite și acum se așezau pe șezlonguri, la umbră. Cei doi bătrâni și labradorul cărunt plecaseră, iar în nisip rămăseseră câteva urme de lăbuțe. Soarele se pregătea să apună și totul parcă devenea din ce în ce mai plăcut.

Pe faleză, muncitorii de la Primărie puneau scaune și instalau umbrele pentru Ziua Marinei.

Unul din ei dădea indicații și, probabil, le explica celorlalți de unde să arunce rața în apă și unde să fie startul pentru bărbații care voiau s-o prindă, în timp ce alții aduceau butoaie pline cu apă, pe care Episcopul urma să o sfințească dis de dimineață.

- E semn rău, îți zic eu, cum îți explici că s-a întâmplat exact cu o zi înainte de Sfântă Mărie? Se termină cu lumea asta, fiți atente la mine, nu e de glumă!

Cerul se făcuse rozaliu și soarele apunea dincolo de pădure. Șerpișorul dispăruse de mult timp și totul era liniștit, ca-ntr-o seară obișnuită de vară târzie.

ceai fierbinte & rânduri de scris & oameni de studiat

Oamenii cu aspirații comune se strâng în locuri comune.

Oamenii care aleg să scrie au două posibilități: ori își caută muze sau o comunitate căreia să-i aparțină, ori devin ei propria lor muză și punct.

Cei care se strâng sunt mai fericiți, pentru că văd că nu sunt unici, dar și pentru că văd că nu sunt mediocri. Schimbă experiențe, își schițează ideile, devin mai organizați, optimiști, încrezători, puțin avangardiști, rafinați, autocritici, de multe ori *devin* și atât.

E suficient să stau și să îi privesc pe ceilalți ca să știu cine sunt eu din punct de vedere pur literar, creaționist, ideatic.

Plouă și englezoaica din mine soarbe românesc ceaiul, privindu-i pe toți oamenii de lângă mine, care scriu sau discută sau, pur și simplu, se uită în gol. E bine să te uiți în gol. Asta înseamnă *că trăiești*. Și oamenii aștia care mă înconjoară la fiecare două săptămâni, duminica, trăiesc frumos.

Trăiesc frumos, pentru că știu să-și cultive inspirația și creativitatea, să producă și să evolueze. O dată la două săptămâni, chiar în spatele liceului, într-un fost garaj devenit acum atelier de creație, ne strângem o mână de oameni ca să scriem. Să ascultăm, să vorbim, *să devenim* iar și iar și, apoi, să ne întoarcem acasă, amintindu-ne că nu ar trebui să renunțăm la viețile noastre literare.

Mămica noastră este o fostă elevă a liceului, Raluca Neagu, actuală studentă la Facultatea de Psihologie din cadrul Universității București. A ales să ne susțină, pentru că știe pe pielea ei că nu e ușor să rămâi constant și încrezător în lumea literară. Ea a reușit. Scrie de patru ani și nu o să renunțe prea devreme, iar acum o lună și jumătate a înființat cercul de literatură de dragul orașului în care a copilărit.

Eu scriu de trei ani și sper ca nici eu să nu renunț. Pentru că îmi place, mă inspiră și îmi oferă satisfacții inimaginabile. Întâlnirile periodice mă determină să perseverez și să îmi promit mie că mâine o să reușesc să îmi finalizez cel puțin un proiect din cele aflate în lucru.

Oameni care aleg să scrie se strâng duminica, în garajul-telier. *Și scriu*.

Despre Lagarage, Crina Cristache, cls. a XII-a C

Lumea în oglindă

Am deschis cu greutate ochii, ca și când picături mari de plumb mi-ar fi apăsat pleoapele. Somnul nu voia să îmi părăsească genele, iar atunci când am auzit ploaia care bătea în fereastră mi-am dat seama de ce dimineața aceea părea a fi o prelungire nefirească a nopții.

Pe o astfel de vreme, parcă uitasem în ce mirific loc mă aflam: casa bunicilor. Ușor nostalgică, priveam casa din lut, captivată de minunata priveliște. Observând starea mea neobișnuită, bunica, cu chipul ei cald, își făcu apariția. Ochii ei mari, de un albastru intens, care parcă ascundeau cele mai misterioase povești, dar și mândria, grija și seninătatea cu care își purta costumul popular mă linișteau.

Bunica mă luă de mână și mă duse într-o frumoasă încăpere, în care rafalele de vânt încetaseră să mai clatine lumina slabă a lumânărilor. Nu știam că în acea odaie aveam să aflu cea mai interesantă poveste, desprinsă din viața bunicii. Acoperită de praf, o veche oglindă, în care se zărea chipul blând al bunicii, avea să-mi spună o întâmplare ca de basm, țesută din amintirile acesteia...

Totul a început într-o zi de vară, în care mirificele raze ale soarelui transmiteau o stare de optimism și, în același timp, chemau orice persoană la o plimbare...Nu și pe bunica însă, care, pe vremea aceea, era o copilă frumoasă, care atrăgea atenția oricărei persoane, nefiind atinsă de bătrânețe și de încercările grele ale vieții. Era ziua ei. Aflată în vechea căsuță a părinților săi, bunica stătea așezată confortabil pe patul ei, gândindu-se la prietena să cea mai bună, pe care nu o mai văzuse de mult timp. Câte amintiri o năpădiseră! Îi lipsea atât de mult zâmbetul său, care a dispărut într-o clipă, fără să-l poată revedea. Deseori, bunica privea prin geamul aburit, sperând ca, printr-o magie, prietena ei să apară. La un moment dat, mama ei, care avea un mic tort aniversar în mână, îi spuse să închidă ochii și să își pună o dorință...Bunica își dori din tot sufletul să-și revadă draga ei prietenă. Deodată, ușa șubredă a încăperii, care scotea un scârțâit prelung, se deschise...Uimitor, era chiar ea, prietena ei cea mai bună! Cu părul său lung, ochii mari și zâmbetul frumos lumina camera aceea mică...În mână purta o oglindă, un dar pentru bunica în care aveau să se păstreze, peste ani, amintirile ei cele mai dragi...Iată, cea mai arzătoare dorință i se îndeplinesc! Prietena ei era acolo, la cea mai frumoasă aniversare a bunicii. Cele două prietene au stat ore în șir, până spre dimineață, și au povestit toate cele întâmplate de când nu se mai văzuseră.

Am rămas impresionată de această poveste neobișnuită care a marcat viața bunicii mele. În acea oglindă, aparent ne semnificativă, bunica părea că își regăsește propria sa lume de amintiri neprețuite. O lume magică, în care orice rău era îndepărtat de mirificele raze ale soarelui, o lume în care totul părea posibil, iar visarea atinge cote maxime - lumea în oglindă.

Nițu Geogiana, cls. a X-a F

„ O țară care nu știe să-și
apere poezii, va fi învinsă
sau va supraviețui
lamentabil la coada altor
națiuni, fiindcă poezia esângele unui popor care
curge subteran prin
veacuri și-l face nepieritor.”
(Marin Preda)

Shakespeare vs. Eminescu I. Argument.

Ecuția Shakespeare vs. Eminescu nu este niciodată simplă. Rostul ei nu este să închidă pe cei doi creatori sub incidența definitivului, ci să deschidă o dezbatere.

Îmi amintesc că istoria literaturii a cunoscut paralelisme izbitoare, unul fiind acela dintre Mihail Bulgakov și Molière.

Neconformistul autor al „Maestrului și Margaretei” se recunoaște până la identificare, în Molière, așa cum Pirandello intră în scenă spre a-și observa direct personajele, a sta de vorbă cu ele și ale atinge.

M-a apropiat de Shakespeare și Eminescu ideea de a perpetua înțelegerea și iubirea operei lor, transmiterea ei dreaptă în memoria lumii și păstrarea lor în conștiința publică.

Avem privilegiul de a-i discuta, de a întreține un imens respect pentru opera lor, pentru persoana lor, chiar dacă aceasta din urmă nu este în toate privințele ireproșabilă. Alianța lor spirituală face să înceteze flagoneria și platitudinea.

Trăim într-o lume căzută în capcana aberațiilor, alungând sensul marilor concepte ale spiritului clasic, într-o lume a convențiilor, a substituirii lucrurilor prin numele lor.

De aceea, ecuația shakesperiană și eminesciană poate fi reconstruită critic, prin conceptele pe care le gândim, le imaginăm, le acceptăm sau le respingem, programând Existențe.

II. Natura eternă. Lungimea umbrelor vs. fascinația portretelor.

Umbrele, aceste duhuri materiale ale obiectelor și ființelor deopotrivă, sunt lungi în zori și în amurg și scurte la amiază, dovedind că începutul și sfârșitul reprezintă sursele misterului.

Umbrele lui Shakespeare și Eminescu sunt egale în forma neprețuirii, un joc desăvârșit de lumini pe suprafața Formei și Ideii. Umbrele lor ne avertizează că perfecțiunea nu poate fi judecată, ea își conține propria judecată. S-ar putea defini esența umbrelor acestor doi creatori printr-o definiție dată de Mallarmè, „glorie a îndelungatei dorințe”. Umbrele lui Shakespeare și Eminescu nu se lasă iubite, ci Unite cu ușurință, ele sunt, în ultimă instanță, umbre Regale ale unor ființe care își aleg singure condiția ontică, aceea de a fi materie (natură) sau spirit (iubire), esență sau incidență, substanță sau funcție.

Determinându-se pe ele însele, umbrele au nobile șansă de a fi calitate în cultura universală, de a înfrânge imaginea sticloasă a realității valorilor, pe care o includea Platon în operă.

Umbrele portretizate divid ecuația asocierilor. Din diverse mărturii, rezultă că, Mihai Eminescu, era mai curând scund, cu talia joasă, avea piciorul plat, era prea păros, avea fața cărnoasă, așa cum se observă și în celebra fotografie de la Viena, din tinerețe, „cu chip astral și pletos”, cum spune G. Călinescu. E sigur că avem o privire fascinantă și un mare farmec.

III. A trăi vs. A adora.

Shakespeare a fost unul dintre scriitorii preferați de Eminescu, în timpul studenției de la Viena și după aceea.

Pe scena de la Burgtheater a asistat la reprezentarea pieselor Marelui Will, pe care-l numea „geniala acvilă a Nordului”.

Printre manuscrisele rămase de la M. Eminescu se numără și traduceri din Shakespeare.

Una dintre ele este Sonetul XVII „Sătul de lucru”, publicat de Ilarie Chendi în volumul „Poezii postume”(1905) ca fiind original și nu o traducere. Următoarele ediții A. C. Cuza (1914), Al. Coriolan și Al. Iacobescu (1940), N. Șerban (1947), Perpessicius (1952-1958) îl vor prelua ca atare. În opera eminesciană, tradusă în limba italiană (Poesie d'amore- Torino, 1984) sonetul va primi echivalentele respective.

După depistarea adevărului de către Al. Piru, acest sonet va apărea ca fiind o traducere, în edițiile ulterioare.

Traducerea sonetului „Sătul de lucru” s-a realizat printr-un intermediar german, M.G. Warberg, la Berlin. Mihai Eminescu eludează prozodia modelului englez și își manifestă preferința pentru forma de tip italian.

Valorile materiale nu pot înlocui idealurile când vorbim despre a trăi, în cazul celor două genii Shakespeare și Eminescu. Când răscolesc manuscrisele eminesciene, am senzația că le regăsesc pe cele ale Marelui Will, căutate de experți și astăzi. Că acesta pare adevărul, mă convinge manuscrisul ce conține sonetul lui Shakespeare „ Sătul de lucru” și traducerea acestuia de către Eminescu, transformată într-o creație cu totul nouă.

Din perspectiva lui Eminescu, *A trăi* înseamnă să admiți sfârșitul unei zile istovitoare, să te încredințezi clasicei oboseli, în timp ce *A adora* acoperă întruchiparea rațiunii. Acea rațiune ce se sculptează ușor, căreia i se conturează o formă definită, un stil real : „Sătul de lucru caut noaptea patul”.

Shakespeare imaginează *Adorarea* ca pe o existență, o conectivitate între minte și trup, ce evoluează pe parcursul transpunerii ființei într-un plan paralel. Trupul simte, mintea coabitează. Mintea și trupul prezintă, în sonet, un raport bazat pe subordonare : „ Dar mintea la plimbare a plecat/Cât muncile din trup îmi sunt oprite”.

Cele două genii concep sufletul ca pe o ființă ce domină judecata, motiv pentru care, antitezele judecată-nejudecată, ființă-neființă se arcuiesc peste întregul conținut al sonetului. Ei privesc *Adorarea* ca pe o dominanță sacră : „ Dar al meu suflet un drumeț se face/Și , pe când trupul doarme-ntins în pace”(M.Eminescu), „Și gândurile, de-unde-or fi, în stol/Merg, pelerini stăruitori, spre tine”(William Shakespeare). Pentru Eminescu, *A trăi* înseamnă să accepți păcatul simbolic ce-ți tulbură admirația. În sonet, păcatul simbolic întruchipează formele dezamăgirii : „ Pe-a tale urme l-au împins păcatul”.

În viziunea lui Shakespeare și a lui Eminescu, *A adora* înseamnă să vezi lumea dincolo de realitate, să te lași condus de firul imaginativ. O lume dincolo de realitate este o lume incertă, ce-ți impune un ritm palpitant : „De am ca orbii, beznă pe retină”(William Shakespeare), „Ca și un orb mă simt în întuneric/Și totuși înaintea-mi zi se face” (M. Eminescu).

Shakespeare o invocă pe Ea, acea ființă sublimă în iubire și malițioasă în emoții, ca punct de plecare al conștientului. Un spațiu ce deschide „ochiul sufletului”, nu este nimic altceva decât, *Adorarea* închipuită de Marele Will : „ Doar ochiul sufletului meu ivește/Umbra ta, iar noaptea-ntunecoasă”, în timp ce la Eminescu, *Adorarea* Ei se transformă într-o imagine de o conduită supremă : „ E chipul tău, lumine necrezută”.

Ambii poeți știu să găsească comuniunea perfectă a celor două esențe ale verbelor, într-un univers în care „ziua-i corp și noaptea-i gând”.

IV.Eurile Erosului.

Iubesc Eul lui Eminescu pentru că ar fi putut să fie ca Maiorescu, profesor universitar la 20 de ani, dar a preferat ca spiritul său enciclopedic, precizia și informația lui să devină darul vorbirii și al iubirii. Ador Eul lui Eminescu, pentru că a fost un gazetar de neegalat, în care Eul justițiar a depășit gândirea epocii.

Iubesc geniul Shakespeare pentru că atunci când fatalitatea inundă scena, spațiul moral nu se infectează, nu se anulează omenescul și iubirea, pentru că Eul este o echilibrare purificatoare.

Îi iubesc pe amândoi, pentru inteligența lor critică ce nu a impus niciodată valori false, pentru dreptul lor la opinie și pentru consensul obiectiv și conștiința publică imanentă care omologhează valorile. Cred că ideea de a perpetua înțelegerea și iubirea operei lor reprezintă păstrarea lor în conștiința publică și privilegiul de a-i evoca cu pasiune.

Puri sau impuri, îngeri sau demoni ei sunt făpturi miraculoase, zestrea cea mare și norocul unor națiuni.

- 1.Autor : **Sandu Ruxandra Polixenia**
- 2.Clasa : **a XII-a D**
- 3.Echipa : **ELOHIM**
- 4.Prof. coordonator: **Anghel Stela**
- 5.Liceul : **Colegiul Național „ Barbu Știrbei”, Călărași**

Mângâiați de instanțe celeste

Astăzi se scrie mai mult decât se citește. Se publică mii de titluri pe an; unele sunt revizuirii ale operelor clasice, altele traduceri sau opere ale autorilor actuali. Există o mare diversitate de direcții literare și, în acest caz, operele literare publicate nu mai aparțin doar unui curent în vogă.

S-a afirmat că un autor bun și un autor „rău” se distingeau cu ani în urmă de departe, așa cum cineva distinge o fată de la țară, privindu-i îmbrăcămintea. Azi, fata de la țară se îmbracă la fel ca cea de la oraș, nu le poți recunoaște de la prima vedere. Așa și autorii se situează în cadrul unui limbaj asemănător.

Doar laureații premiului Nobel în domeniul literaturii fac figură aparte, fiind adevărați magicieni ai frumuseții ideilor. Ei știu să producă un miracol în inima cititorilor din întreaga lume, dându-le impresia, după lectură, că sunt ocrotiți de soartă. În clipe de mare destindere, un autor „marca” Nobel te convinge că geniul lui este imprevizibil și impresionabil în toate privințele. Când premianții Nobel pun stăpânire pe ființe și lucruri, pe spațiu și timp, pe mersul ascuns al universului, pe divinități nevăzute, vei fi sigur că paginile pe care le vei citi te vor ajuta să cunoști sensurile lumii. Îi citești atunci cu impresia că ei scriu un basm în care personajele sunt niște adulți cu inimi de copii.

La ei nemurirea unei fraze ține în picioare planeta literară, un singur vers poate uimi Universul, prin forța lui estetică sau morală, invitând la o descoperire fină a lumii și a sinelui.

Un autor Nobel supraviețuiește prin regalitatea trăirilor. El înfruntă timpul devorator, te invită să crezi că ești pur și viu ca o stea când împlânzești lucrurile și evenimentele ca să cunoști esențialul din oameni.

Cu ei îți subordonezi viața unui dicton rezistent în care nimic nu se cucerește în afara stării de risc.

În volumul de față elevii au avut curajul să-și imagineze că au puterea să-și impună propria opinie despre autorii Nobel. Lectura aceasta i-a transformat, determinându-i să aibă curajul să abandoneze schemele știute ale interpretărilor studiate în formarea unei interpretări ce merge spre inima operei.

În mod subtil, datele biografice selectate au funcție de avertisment asupra moralității autorilor și epocii în care au trăit. Spectacolul operei literare selectate se deschide ca o uvertură, ține de adeziunea afectivă a elevului față de fenomenul literar. Întregul demers al eseurilor afirmă un lucru esențial: o operă rezistă probei timpului și gustului estetic pentru că actualizează noi perspective.

Textele citite și cele recomandate altora devin un loc de referință privilegiat în care se leagă sensuri, istorii și vieți ce relevă că o alchimie recent descoperită poate să emoționeze prin furnicarul de fapte politice, sociale, economice, ideologice.

Poate că am ales să abordăm creațiile autorilor care au primit premiul Nobel și pentru ideea că aceștia prezintă o imagine a vieții despre care nonfatalmente trebuie să depunem mărturie în timp, acordând încredere puterii de comunicare a cuvântului scris și posibilităților imaginative.

Citindu-i, elevii au obținut și o altfel de încredere în emoția lecturii de tip „ce bine e să vezi în rafturile librăriilor o nouă carte!”. Parcă îți dă aripi, parcă îți reînnoiești curajul de a te avânta într-o nouă experiență artistică, îmbogățită însă, cu o nouă extindere. Încet, să visezi ambiguu la mai multe continente literare, în forme complementare de rezistență.

Diversitatea eseurilor realizate vă invită să cunoașteți diferențele de receptare. Unii au parcurs operele literare ca în stilul anticilor care citeau glăsuind, bucurându-se pe îndelete de versurile cuvintelor. Alții le-au lecturat ca în Evul Mediu când oamenii citeau stând în picioare, într-o încordare a trupului care ținea spiritul în alertă. O parte din eseuri trădează o lectură în stilul bibliotecilor Renașterii, unde cititorii parcurgeau operele cu creionul în mână, aplecați cu respect asupra cuvintelor.

Alții au îmbrățișat ludicul gândindu-se că un eseu interesant pretinde o lectură oriunde, printre tablete, jucării sau în hamac.

Oricum, diversitatea lecturilor nu a dus la confundarea valorilor, la pierderea criteriilor sau la mediocrizarea sensibilității și gândirii.

Dimpotrivă, fiind emoționați, autorii eseurilor demonstrează calități definitorii în liceu: subtilitate, delicatețe, frenezie, în apărarea unei idei, pledoarie pentru adevăr, bine, frumos.

În acest fel, dragostea pentru autorii Nobel devine o confesiune, o sumă de vibrații pe care elevii clasei a XI-a D le-au pus în valoare cu o sinceritate fără egal.

prof. Stela Anghel

Triplu salt spre viitor

În primăvara anului 2010, pe când eram clasa a VI-a la Școala Nicolae Titulescu, ajungeam pe stadion cu intenția de a încerca să înțeleg ce înseamnă atletismul. Nu eram nici prea hotărâtă și aveam vago impresie că este vorba doar despre multă alergare... Până atunci singurul meu contact cu acest sport a fost participarea cu echipa de tetratlon la Olimpiada Școlară. Tocmai în urma acelui concurs domnul profesor Marius Tătaru mi-a propus să mă înscriu la secția de atletism a Clubului Sportiv Școlar. Au urmat câteva luni de pregătire, cu trei antrenamente pe săptămână, apoi participarea la prima finală a Campionatului Național de copii, categoria 12-13 ani. În următorii doi ani, am concurat în probele de viteză, garduri și lungime, rezultatele fiind relativ modeste, clasându-mă undeva pe locurile 8-10 la nivel național. Dar antrenorul meu îmi spunea mereu că trebuie să am răbdare, încredere și să muncesc cât pot de mult la antrenamente și că o să vină și rezultatele. Am început să mă pregătesc intens, cu șase antrenamente pe săptămână, cu un program bine stabilit, iar progresul a început să apară. Chiar și în clasa a VIII-a, cu toate că am avut de susținut un examen nu am renunțat la antrenamente, am mers zilnic la pregătire.

Alexandra Mihai Cls a XI-a C

În toamna anului 2012 antrenorul meu a hotărât să mă specializez în proba de triplu salt, o probă de sărituri frumoasă, dar extrem de dură. În decembrie am debutat în această probă la un concurs de sală – rezultatul 11,11 m, promițător. Au urmat în 2013 încă 14 competiții în această probă și un personal best de 12.23 m. Din păcate, mi-au lipsit 2 cm pentru a participa cu lotul național al României la Festivalul Olimpic al Tineretului European ce a avut loc la Utrecht, în Olanda. N-a fost să fie, dar mi-am luat o mică revanșă cucerind două medalii de bronz la Campionatul Național Școlar și Campionatul Național juniori 1, ambele la o categorie superioară (18-19 ani). Am încheiat anul cu o clasare în Top 10 la nivel european la categoria mea de vârstă și cu selecționarea în lotul național de juniori 2 al României.

Perspectiva pentru 2014 este una deosebită, obiectivul meu, pentru care muncesc enorm zi de zi, este calificarea la cea de a II-a ediție a Jocurilor Olimpice de Tineret, ce vor avea loc în China, la Nanjing, în perioada 16-28 august. Este cea mai importantă competiție sportivă la nivel mondial pentru juniori, ceva similar Jocurilor Olimpice de seniori. Dar pentru a putea participa la Jocurile Olimpice trebuie să mă clasez în primele 9 locuri la un trial olimpic european ce va avea loc pe 1 iunie în Azerbaijan. Iar pentru a ajunge acolo trebuie ca la competițiile naționale din luna mai să obțin o performanță de peste 12.30 m. Acest barem cred că îmi este la îndemână pentru că la Campionatul Național de sală din 1 martie am sărit deja 12.50 m, performanță cu care am obținut titlul de vicecampionă națională și medalia de argint. Mai mult, am aflat cu mare bucurie că acest rezultat m-a plasat pe locul 9 în clasamentul mondial indoor la categoria mea de vârstă.

În final, doresc să mulțumesc profesorilor și doamnei diriginte, Ionescu Corina, pentru înțelegerea acordată, prietenilor și părinților pentru sprijinul și dragostea pe care mi le oferă și, nu în ultimul rând, antrenorului meu, Marius Tătaru, fără de care nu aș fi ajuns atât de departe.

De Ce Psihologie?

Mă numesc Dănciulescu Anita-Valentina și sunt masterand la Facultatea de Psihologie și Științele Educației, departamentul de Psihologie din cadrul Universității București.

De ce ar trebui un proaspăt absolvent de liceu să vina la această facultate?

- Pentru că este o facultate mai specială decât celelalte, unde te poți cunoaște pe tine și pe cei din jurul tău, unde înveți să empatizezi și să socializezi cu oameni valoroși.
- Pentru că aici vei afla că în psihologie nu există doar Freud și psihanaliza, sunt mult mai multe opțiuni pentru voi.
- Pentru că avem o Asociație a Studenților la Psihologie și Științele Educației(ASPSE) plină de oameni frumoși, inteligenți, cu spirit liber și cu idei inovatoare pe care și le pun în practică prin implementarea de proiecte bazate pe cunoașterea, înțelegerea și informarea despre ceea ce poate să-ți ofere psihologia: On Therapy(unde ai ocazia să cunoști tipuri de terapii, să le încerci și să te familiarizezi cu limbajul psihologic), Trainig Mania și Școala de HR(pentru cei interesați de resurse umane și de training-uri în acest domeniu) și Criminalistică și Criminologie (pentru cei care vor să învețe ceva nou despre psihologia judiciară și minunile ei).
- Pentru că pe parcursul celor 3 ani de studiu la licență dar și la master, vei avea ocazia să faci cercetări interesante și să cunoști instrumente diverse. Vei avea ocazia să pui în practică o dilemă psihologică de-a ta, bazată pe ajutorul profesorilor, pe căutarea în baze de date științifice unde vei găsi informații foarte interesante și pe folosirea unor instrumente chiar din Laboratorul din cadrul facultății.
- Pentru că suntem una dintre facultățile cu cele mai multe maștere: PSIHODIAGNOZĂ, PSIHOTERAPIE EXPERIENȚIALĂ UNIFICATOARE (PEU) ȘI DEZVOLTARE PERSONALĂ, EVALUAREA, CONSILIEREA ȘI PSIHOTERAPIA COPILULUI, CUPLULUI ȘI A FAMILIEI, PSIHLOGIE CLINICĂ, PSIHLOGIA MUNCII ȘI TRANSPORTURILOR, PSIHLOGIE ORGANIZATIONALĂ ȘI RESURSE UMANE, PSIHLOGIA EDUCAȚIEI, PSIHLOGIE APLICATĂ ÎN DOMENIUL SECURITĂȚII NAȚIONALE, PSIHOTRAUMATOLOGIE.
- Pentru că facultatea noastră te poate trimite în orașe frumoase ale lumii pentru a-ți efectua studiile, prin aplicarea la programul ERASMUS.
- Pentru că aveam profesori calificați în toate domeniile și dornici să te ajute să înveți.
- Pentru că avem Institutul SPER- un leagăn de formare al educației și al psihologilor din întreagă țară și pentru că putem citi cărțile oferite de aceștia.
- Pentru că la etajul 1 avem Librăria Editurii TREI plină de cărți interesante în domeniul psihologiei.
- Pentru că avem Conferințe Internaționale de psihologie aplicată și experimentală(PSIWORLD)și de psihoterapie(Conferința de Psihoterapie Experiențială Unificatoare)
- Pentru că Facultatea de Psihologie și Științele Educației își desfășoară activitatea într-o incintă nouă, dotată cu aparatură de bună calitate, și cu o grădină frumoasă unde te poți relaxa în pauze.
- Pentru că poți face seminarul de Psihopatologie în cadrul Spitalului de Psihiatrie „Alexandru Obregia” din București unde vei avea ocazia să vezi și să cunoști cazuri de psihiatrie și de psihologie clinică.
- Pentru că vei face parte dintr-o comunitate numeroase care își propune să schimbe ceva pentru semenii ei și să ajute oamenii să funcționeze în parametrii normali.
- Pentru că dacă îți plac poveștile despre sexualitate, criminali, grupuri sociale, emoție, depresie, schizofrenie,

De-a v-ați ascunselea cu timpul

Am să încep prin a-ți spune că nu vei citi un articol despre mine, plin de amintiri ușor îndulcite, înflorite și trase de păr despre perioada liceului. Ci voi descrie cam cum se văd cei patru ani care au trecut, odată ce ai intrat pe ușa facultății. Așa că puțină atenție, dar nu-ți lua notițe!

Încă din liceu puneam preț pe ideea de competiție, care reușea cumva să mă motiveze să dau ce era mai bun din mine. Exista un soi de rivalitate ciudată, care nu se vedea când trăgeai cu ochiul printre bănci, ci se simțea abia când veneau notele de la vreun test „complicat.” În facultate, competiția dispăre, pentru că studenții vin din an în paște la cursuri, deși se pun absențe, iar singurul motiv pentru care ți-ai dori note mai mari sunt bursele de studiu și locul de la buget. În rest, nu trebuie să înveți pe de rost ca papagalul ideile altora, iar dacă simți nevoia să intervii, chiar și cu o prostie, nimeni nu-ți dă în cap. De aceea, încă din liceu să-ți fie clar că nu-nveți pentru mama, profesoara de română, doamna din comisia de la BAC sau să dea bine când ți dai căutare numele pe Google. Înveți pentru tine!

În liceu ar fi cazul să-ți pui simțurile la bătaie și să detectezi profesorii de la care chiar ai ce învăța. Sunt și-n Știrbei astfel de exemplare. Absoarbe orice prinzi de la ei și fii egoist. Păstrează totul pentru tine și clădește baza spre ceea ce vrei să te îndrepti. Implică-te în proiectele care-ți trezesc curiozitatea, chiar dacă ești speriat de nou. Pentru că nu știi niciodată cum apar oportunitățile. Liceul e doar o etapă, o treaptă spre următorul nivel, facultatea. Nu știi în ce direcție să te-ndrepti chiar dacă au trecut patru ani? Nu-i nimic. Nu ești singurul. Analizează ofertele facultăților și gândește-te bine ce ți s-ar potrivi. Poți cere sprijinul profesorilor de care-ți vorbeam mai devreme. Dar nu care cumva să te avânți spre un domeniu pe care ți-l aleg părinții. Nu ei vor merge la facultate, ci tu. Decât să intri în clubul celor care au făcut o facultate forțați de împrejurări - și, crede-mă, sunt mulți - mai bine alege singur. Dacă greșești, nu contează. E greșeala ta. Așa te maturizezi, că doar vorbim despre un adult acum.

Studentia chiar e cea mai frumoasă perioadă din viață, oricât de monotonă și plictisitoare ar părea uneori. În facultate, te lovești de oameni noi, veniți din toată țara, așa că dacă ai rămas c-un gust amar din liceu, aici ai ocazia să scapi de toate fețele care ți-au bântuit adolescența. Iar cel mai plăcut sentiment apare atunci când, din greșeală, printre 200 de inși, auzi că mai e cineva din același oraș ca tine. Nu-i de mirare că uneori lumea e mai mică decât pare. Și aici vei da de profesori mai bine sau mai slab pregătiți, cert e că vor fi și unii de la care-ți vei lua palme sigure de deșteptare. Pentru că facultatea nu-ți asigură un loc de muncă, după cum cred și generalizează mulți, ci-ți oferă baza de cunoștințe ca să te familiarizezi cu domeniul și să te adaptezi cerințelor sale. Restul depinde de tine. Deoarece nu vine nimeni să-ți dea totul mură-n gură, asta dacă nu cumva ai fost obișnuit cu PCR-ul de serviciu (Pile, Cunoștințe și Relații). Implică-te în proiecte, înscrie-te în organizații, fă internshipuri, voluntariat și orice te poate ajuta să te dezvolți și, cel mai important, să acumulezi experiență. Da, vorbesc de acea experiență, care va da bine în CV mai târziu. Cu cât participi la mai multe activități, cu atât devii mai vizibil. Așadar, să nu te mire dacă ajungi să fii recomandat de X sau Y, pe care uneori nici măcar nu-i cunoști. Iar dacă simți că-ți pierzi vremea la cursuri, atunci fă altceva constructiv, dar nu lăsa timpul să treacă pe lângă tine. Întrucât trebuie să ai mereu în vedere care-ți sunt prioritățile. Vrei, nu vrei, deja vorbim de responsabilități.

Sunt sigură că multe dintre aspectele înșirate de mine îți erau deja cunoscute, dar un mic *refresh* nu strică, chiar dacă mai sunt multe de zis. Eu am ajuns la sfârșitul anului trei, la o facultate pe care am ales-o și datorită unui profesor care intră în categoria descrisă la începutul textului. Mai mult, pe mine am aplicat toate regulile descrise mai sus, am fost propriul cobai și se pare că experimentul a dat roade. Fac ce-mi place, nu simt că am pierdut trei ani din viață și consider că de abia acum începe cu adevărat provocarea. Dacă nu mă crezi, mă poți găsi oricând pe VICE, unde mai scriu din când în când.

Pentru liceeni, cu drag

Am fost recent rugat să scriu un articol pentru revista liceului. M-am simțit onorat, mai ales pentru că (citând un profesor din cadrul facultății) “imi face deosebită plăcere să îi ajut pe cei care au nevoie, așa cum alții m-au ajutat pe mine”. Este de luat în considerare și persoana din partea căreia a venit invitația și față de care port un respect deosebit.

Am fost pus adesea în situația de a mă afla în mijlocul intersecției și, cum pe scaunul din dreapta nu se afla instructorul care să îmi spună în ce direcție să apuc, a trebuit să iau decizia singur. Uneori, nu știam nimic despre drumul pe care urmează să îl parcurg, puteam să îmi fac o idee numai despre ce se înfățișa înaintea mea ca și prim pas. Alteori am avut timp pentru a trage o gură de aer și a pune câteva întrebări, a cere un mic sfat și a-mi crea astfel o oarecare idee.

Un lucru e sigur: intersecția respectivă s-a tot repetat de atunci în viața mea. Aceleași condiții au fost prezente, mai exact, ba fără niciun fel de cunoștințe am ales unul din drumuri, ba am avut o multitudine de informații și am luat o decizie bazată pe risc redus.

O persoană apropiată mi-a spus odată: “Trebuie să faci ceea ce îți place”. Auzisem cuvintele acestea de nenumarate ori, dar niciodată nu mi s-au imprimat în suflet ca atunci. Observ tot mai des elevi care nu știu ce vor să facă după terminarea liceului. Nu este totalmente incorect. Fiecare din noi se simte atras de un domeniu, indiferent cât de multe ramuri prezintă. Poate că între timp mai apare unul, iar decizia legată de ce facultate vrem să urmăm devine mai dificilă. Foarte bine! Să apară. Putem ști astfel că avem mintea deschisă spre noi idei, suntem dominați de dorința de a experimenta și ne punem întrebarea “. Dar cum ar fi oare dacă aș deveni ...? “. Clar, nu poți ști cum este o meserie până nu o practici. Tu doar îți imaginezi, te pui într-o postură în funcție de ce vezi și ce auzi. Dar, punându-te în acea postură simți că te poți integra, poți intra în rol? Drumul către viitor diferă. Dacă ai dubii în ceea ce înseamnă alegerea, doar, imaginează-te în funcția pe care speră să o ai. Dacă drumul către ea este plin de pietre, atunci întoarce-te și încearcă varianta a 2-a. Poate de data aceasta ai cale liberă. Niciodată nu te îndrepta într-o direcție dacă sufletul nu te trimite acolo. Trebuie să ții cont de factorii interiori și nu de cei din afară. Dacă sunt sfaturi primite de la alte persoane atunci poți lua în considerare ceea ce tocmai ți s-a spus, dar vorbim de luat în considerare și nu de urmat ca pe un ordin. Adesea întâlnesc diverse cazuri pe care eu le-aș numi “limitate”. Mai exact, liceeni a căror viziune asupra vieții este restricționată de apropiați, de rude, de profesori. Pentru a mă face înțeles, voi aborda subiectul cu mai multă precizie. Ați auzit cu toții de părinții care vor să te faci medic, inginer, să lucrezi la celebrul SRI sau să urmezi o anumită facultate, pentru că respectiva este “căutată” în zilele noastre.

Dați-mi voie să îmi exprim părerea sincer și deschis, căci vorbele îmi sunt adresate vouă, celor care sunteți cu doar câțiva ani în spatele meu: Fals! Indiferent care ar fi motivul, dacă ești împins într-o direcție nu trebuie să o urmezi decât cu o condiție: să fii tu însuși atras de ea. Nu sunt împotriva sfaturilor, dar nu uitați că sfaturile trebuie să fie sfaturi, nu obligații.

Să presupunem totuși că te simți obligat să urmezi ceea ce “mama” considera că este bine pentru tine. Câți ani de studii te așteaptă? 3-4, plus încă 2? 6? E vorba de o perioadă lungă din viața ta, pe care poți să o consideri într-o zi pierdută, și asta din simplul motiv că nu ai ales ceea ce te face pe tine să te simți bine, ci ceea ce a făcut pe altcineva să se simtă bine, imaginându-și că propriul copil va ajunge într-o bună zi așa cum și-l imaginează. Nu vei excela niciodată dacă nu te atrage ceea ce faci. Te vei plafona la un nivel, și asta pentru că nu simți plăcerea de a merge mai departe. E ca și cum ai face un duș rece în mijlocul iernii, pentru că nimeni nu vrea să îți ofere apă caldă. Odată ce limita e atinsă, te vei sătura.

În societate există așa numita “diviziune a muncii”. Meseriile sunt împărțite, atât de mult chiar cât un arbore genealogic al acestora și-ar întinde ramurile pe câmpii întregi. Gândește-te bine ce vrei să faci, unde vrei să faci, ce simți tu că poți să faci și ia o decizie. Acum te afli abia la sfârșitul primului capitol al cărții, dar nu uita, cartea mai are multe pagini. Conținutul ei îl știi doar tu.

Alex Rîpa, promovția 2012

Tinerete fără bătrânețe

Nu vă lăsați ghidați de flux; fiți voi cel care îi arată drumul. Luați de mână adultul dinăuntrul vostru și întrebați-l: “Chiar asta vrei să faci?”

Și atunci, el va ști ce să răspundă.

Sunt Maria, am fost elevă la D, matematică-informatică intensiv engleză și acum sunt studentă la Facultatea de Litere în cadrul Universității din București, specializarea Limba și literatura română – Limba și literatura engleză; complet atipic, ar spune majoritatea, și nu îi contrazic, dar, când ai atâtea opțiuni, vrei să le încerci pe toate ca să decantezi informația ca să vezi... Ce ți se potrivește ție cel mai bine.

Am spus întotdeauna și o zic fiecărui elev mai mic decât mine pe care îl întâlnesc că este **FOARTE IMPORTANT** să faci lucrul care îți place, care te motivează să te trezești dimineața din pat și să spui că ești gata pentru o zi de muncă, fie că stai la facultate 4 ore, fie că stai 10 (da, o să se întâmple și asta). Nu vreau să fac din facultate un univers idilic, în care pătrunzi sfios și ești întâmpinat de coruri de îngeri, la fel cum nu vreau să facă cineva greșeala de a strâmba din nas la fiecare cuvânt pe care îl scot profesorii/asistenții universitari.

Facultatea înseamnă, în primul rând, faptul că nu mai are cine să îți încălzească mâncarea când ajungi acasă. Înseamnă să lași deoparte oftatul la gândul că acum un an erai la liceu și totul era atât de așezat la locul lui și să începi să realizezi că ai 19-20 de ani și toată forța e la tine. E distracție câtă cuprinde și șocul că începi să faci chestii la care nu te-ai fi așteptat în veci. E glumița cu “N-ai restanță, n-ai prestanță” (după prima sesiune, m-am ales cu 3 de 10 și puuțină “prestanță” și nu îmi pare rău vreun pic...) și dezamăgirea că ai luat un 7 acolo unde te așteptai să iei 10. Sunt oameni noi, o grămadă de oameni noi care îți colorează viața și râsete în metrou, atunci când ești supărat. E dorința aia de a da bacalaureatul de încă 10 ori decât să mai dai un singur examen din sesiune. Și apoi... E somnul de frumusețe când ajungi acasă... Și pachetul de la părinți.

Și mulți bani cheltuiți aiurea, deși îți promiți zilnic că o să pui deoparte. În facultate înveți să ai o anumită prestanță, potrivită domeniului tău, treci de la blugi la fuste, de la teniși la pantofi. Facultatea e a încerca marea cu degetul și toată noutatea aia izbitoare, o învălmășeală de dansuri nocturne și cafeaua băută la curs. Sunt materiile care îți plac la nebunie și profii pe care i-ai lua în brațe când îi vezi atât de pasionați precum ești tu; e textul pe care-l urai în liceu și acum îl iubești, pentru că vezi dincolo de un nume vechi scris pe o carte prăfuită.

Există șapte specializări în cadrul Literelor - Asistență managerială și secretariat, Comunicare și relații publice, Etnologie, Literatură universală și comparată, Studii Europene, Științe ale informării și documentării și, Limba și literatură română – Limba și literatură străină. Eu m-am înscris la cea din urmă (pe baza mediei de la bacalaureat), pentru că îmi place să îmi complic existența, dar, dacă sunteți la fel de masochiști precum mine, v-o recomand din toată inima. Pe lângă faptul că, dacă ești un om pasionat de litere, este locul ideal în care să îți fructifici dorința de a aprofunda această pasiune care, într-un final, devine un mod (și sursa, de altfel) de a trăi, opțiunea pentru o limbă străină îți dă șansă să descoperi respectiva limbă (engleză, germană, rusă, italiană ș.a.m.d.) la un nivel incredibil. Eu una am rămas... Cel puțin șocată când am văzut câte sunt de aflat despre limba engleză, o limbă accesibilă tuturor, până la urmă. NU vă lăsați ghidați de faptul că “o să devii profesor”, (pentru că știu cât fug elevii de asta); NU e obligatoriu! Sunt zeci de posibilități, de la a lucra în televiziune sau radio până la a fi traducător, de la a lucra pe partea de HR a unei firme până la a fi redactor la o revistă... Și pot înșirui mult și bine, pentru că, **dacă faci un lucru bine, ai toate porțile deschise!**

Nu pot decât să vă urez să înghițiți nodurile din gât la auzirea ultimului clopoțel mai ușor decât am făcut-o eu. Bucurați-vă de liceu, pentru că la facultate veți întâlni profesori geniali pe care îi vedeți un semestru, dar nu se vor compara cu cei care vă țin în palme aproape zilnic timp de 1 sau 4 ani. **Fiți tineri**, din toată inima și cu tot sufletul, lăsați grijile deoparte... Că veni-vor ele la facultate.

Stan Maria

Eu: copil, student, arhitect

Atunci când un om pe care îl stimezi te invită să scrii un articol despre tine, prima întrebare pe care ți-o pui este: De ce eu?

Apoi începi a te gândi cu adevărat la tine. Lucru pe care poate nu l-ai mai făcut de mult: cum ai crescut, cum ți-au fost testate limitele, cum ai căzut și te-ai ridicat până acum, și vezi brusc o legătură între tine și citatul lui Henry Ford: “Când totul pare să fie contra ta, adu-ți aminte că avionul decolează împotriva vântului.”

Eu am ales să fiu studentă a Universității de Arhitectură și Urbanism “Ion Mincu”, București. De ce arhitect? De ce arhitectură? – Îmi amintesc doar planșeta mamei și pe mine la 5 ani spunând că vreau să fac asta când o să fiu mare. De ce România? – Pentru că am avut ocazia să mă duc în Marea Britanie și nu am făcut-o. Mi-am dat seama că ceea ce am aici nu voi avea acolo niciodată: țara mea, limba mea română și istoria mea.

Pentru viitorii doritori aplicanți ai acestei facultăți am câteva cuvinte în special de transmis: răbdare, muncă multă și cunoaștere. Pentru că ce e cunoașterea decât fuziunea dintre cunoaștere și acțiune? Nu ai să găsești pe năicăieri scris în site-ul facultății: “Ca să fii student aici și să devii arhitect trebuie să muncești enorm!”, dar o să o faci! Dacă îți place ceea ce vrei să urmezi, nu te mai interesează că au trecut 2 zile și tu nu ai dormit. Cât despre sistemul de funcționare al facultății...nu aș vrea să vă deziluzionez foarte tare însă, atunci când vezi secretara spunându-i pe hol Prodecanului: “Și eu ce fac? Dl. Decan imi zice așa, iar D-nul Rector invers”, nu poți decât să ieși pe terasa facultății și să povestești prietenilor întâmplarea la o cafea, amintindu-ți de Caragiale și amuzându-te copios.

Acum, întrebarea este ce poți face cu informațiile primite și ce poți obține din ele? Totul sau nimic. Depinde de tine cum vei reacționa față de viitorul tău, cât de motivat ești să te ridici indiferent de cât de rău ai căzut și la ce altitudine vrei să te ridici, odată ce ești în picioare.

Ioana Dumitru,
Studentă a U.A.U.I.M. București

Gabriel Ionescu. Student Cluj. DE ce nu?

Nici după ce am petrecut aproape 3 ani în acest oraș nu știu de ce mă aflu aici. Poate pentru că este un oraș mai curat, mai liniștit, mai bine organizat, poate pentru că oamenii sunt dornici să te ajute în orice situație, poate pentru că temperatura este mai scăzută decât în sud, poate distanța de casă... Nici până în acest moment nu știu exact ce m-a făcut să vin la Cluj.

Ceea ce știu este că am luat decizia corectă. Până în acest moment nu a existat ocazie în care să regret faptul că nu am ales să merg în București. Sigur dezavantajul este că nu ai colegii alături, că nu ai familia alături, iar dacă nu te poți adapta rapid la un oraș nou în care nu cunoști pe nimeni, atunci cu siguranță vei duce dorul de casă. Eu, unul, am reușit. Am venit în Cluj fără să cunosc pe nimeni, fără să am vreun prieten, fără nici un ajutor și, în mai puțin de o lună, am cunoscut o mare parte din oraș, mi-am făcut mulți prieteni, m-am adaptat la situație și am trăit fericit mai departe.

Este adevărat că există și dezavantaje:

- Drumul până acasă durează foarte mult (cel puțin 7 ore cu mașina, 8 ore cu autobuzul sau 10 ore cu trenul până în București, plus drumul până la Călărași) și este costisitor (cam 200-250 lei benzina sau 100 lei cu autobuzul sau trenul)
- Nu primești pachet de la părinți și trebuie să te descurci singur
- Primele săptămâni sunt mai grele până începi să cunoști orașul, dar având în vedere că eu deja sunt aici, te pot ajuta oricând
- Nu ai metrou, dar autobuzele circulă frecvent și sunt destul de eficiente

Cu toate acestea, avantajele depășesc neajunsurile Clujului:

- Universitatea Babeș-Bolyai este cea mai mare universitate ca număr de studenți din România
- Orașul este foarte curat, e multă liniște, spații verzi și sunt foarte mulți oameni de treabă care te vor ajuta cu orice problemă
- Clujul nu este la fel de aglomerat ca și Bucureștiul
- În 2015, Clujul devine Capitala Europeană a tineretului

Studenția vine cu multe noutăți: alt ritm de viață, alți oameni, alt stil, altă abordare și alte posibilități.

Eu am ales să le descopăr pe cele ale **Facultății de Comunicare și Relații Publice din cadrul SNSPA** și, implicit, pe cele ale Bucureștiului.

Nu poți vorbi despre studenție fără a te raporta la orașul în care alegi să ți-o petreci. După locuitul într-un orașel precum Călărașiul, mutarea în capitală poate fi puțin derutantă. Pentru mine a fost destul de greu să mă obișnuiesc cu vremea pierdută pe drum, cu magistralele, peroanele și aglomerația de la metrou, iar de tramvaiele și autobuzele care merg în toate direcțiile posibile nici nu mai vorbesc. Chiar și acum, dacă vreau să merg pe un traseu nou, sunt conștientă că am toate șansele să mă rătăcesc pe undeva, dar na, ajung până la urmă la destinație.

Cât despre facultate, am fost foarte plăcut surprinsă de primul an ca studentă aici. Am optat pentru specializarea Publicitate, unde suntem mai puțini și mai creativi, după cum ne place nouă să credem.

Pentru început, materiile sunt întru totul noi și cele mai multe chiar au legătură cu domeniul despre care vorbim. Profesorii sunt surprinzător de deschiși, încântați de studenții cu inițiativă, mai mult decât dispuși să răspundă eventualelor nelămuriri sau curiozități. Scopul lor, din câte am reușit eu să observ până acum, este acela de a-l ajuta pe student să-și găsească creativitatea și să o exploateze la maxim. Cu alte cuvinte, caută și încurajează originalitatea.

În anii de liceu, o mare nemulțumire a mea era faptul că demersul practic era ignorat și se aprecia, mai degrabă tocitul. Acum, în schimb, suntem îndemnați să tocim mai puțin, să înțelegem și să gândim mai mult. Se dezbate probleme actuale, se caută soluții reale și suntem încurajați să gândim cât mai logic și practic. Cele mai multe note se obțin din proiecte, iar examenele sunt și ele, destul de practice.

Programul este lejer, prezența la cursuri nu este obligatorie, iar toate suporturile de curs se primesc, gratuit, în format electronic. Există totuși cursuri cu invitați speciali, la care am mers de drag.

Există, desigur, și părți mai puțin bune, cum ar fi faptul că sediul facultății este foarte mic (deși bulina roșie de pe el este foarte mare) și a trebuit să mă cam plimb între spațiile închiriate ca să pot ajunge la toate cursurile și seminariile. Chiar și așa, există profesori care nu-ți vor mai permite să intri la seminariile lor dacă întârzi mai mult de cinci minute.

Pentru mine, personal, primul semestru a însemnat o dezvoltare destul de mare. Am întâlnit o mulțime de oameni ingenioși din domeniu, am participat la multe evenimente interesante. Am înțeles cât de important este să ai o gândire out of the box, am văzut câte oportunități există și câte agenții așteaptă studenți open-minded la internship-uri. Mai presus de toate însă, am înțeles că la facultate nu te mai trage nimeni de mână să faci ceva, ci totul este alegerea ta, prin urmare, este esențial să devii o persoană responsabilă.

Cât despre colegi, am dat peste oameni cu adevărat frumoși, frumoși la minte, în special.

În concluzie, dacă mi s-ar da ocazia să aleg din nou, aș veni, cu siguranță, tot la facultatea unde am intrat prima la taxă (lucru pe care nu vi-l doresc, e de-a dreptul frustrant), m-aș mai fâțâi dintr-un sediu în altul și aș aștepta pe holuri fiindcă nu sunt mereu punctuală, pentru că îmi place, chiar îmi place la FCRP.

Eliza Bălașa, promoția 2013

Facultatea de drept

Hei! Miruna Coderie este numele meu și am absolvit în 2012 profilul uman, bilingv. Îmi cer scuze că mesajul ajunge așa de târziu, dar am fost super ocupată în ultimul timp. Chiar și acest mesaj este scris înainte să plec la o întâlnire cu o asociație studentască despre care vă voi vorbi mai târziu. Ok. Voi încerca să abordez sistematic câteva subiecte pe care eu le consider importante, legate de facultatea mea și nu numai.

1. Vrei să faci pe bune o facultate? Și este o întrebare pertinentă pentru că, în zilele noastre, poți face lucruri și fără o facultate. Sunt o groază de oameni care au reușit fără să aibă studii + dacă vei alege o facultate și nu vei învăța nimic, cu ce te va ajuta? Nu te vei putea angaja în baza acelor competențe, pentru că NU LE AI (nu ai învățat) + va fi o pierdere de bani și timp (două elemente foarte prețioase în viața asta). În plus, ai o gramadă de alternative: cursuri, traininguri etc. Deci, nu fi pur și simplu o oaie, gândește-te bine înainte să decizi asta. :D
2. Ce facultate fac? Nu trebuie să îți alegi facultatea, ci trebuie să alegi PROFESIA, după care alegi facultatea de unde ai putea ieși ce vrei tu. Eu, când m-am decis pentru Drept, m-am gândit că cel mai bine mi s-ar potrivi să devin translator/judecătoare. În cele din urmă am ales judecătoare și așa mi-am ales facultatea.
3. De ce Drept? După ce ți-ai ales profesia probabil te vei întreba dacă să mergi la UB sau particulare (știi că majoritatea nu se va întreba asta, dar probabil există 1 om care ia în considerare și o particulară din motive precum : condiții mai bune, profi mai interesați etc). La stat se face școală pe bune! Testele sunt foarte grele, examenele la fel, îți bați capul groaznic, dar știi că la final vei fi pregătit pentru profesia aleasă dacă te-ai preocupat de facultate. De exemplu, am o colegă care e la o particulară și dă teste cu cărțile pe bancă. Nu vei vedea așa ceva vreodată la UB... noi dăm teste cascadă (îți vine o întrebare, scrii 10 min, pe urmă iar o întrebare, scrii încă 10 min; mă rog, ideea e că sunt nasoale rău) și întrebările sunt din materie în detaliu, așa că cine își închipuie că va putea învăța lucrurile importante e într-o mare eroare) aici ți se va cere orice an și orice notiune. Mai au puțin și îți cer să știi și notele de subsol + altfel arată diploma de la UB în fața unui angajator.
4. Cam cât de greu e? Probabil că nici nu-ți imaginezi acum. Spre exemplu, eu lucrez 5 zile din 7 și tot nu am 10 pe linie. Notele mele au fost : 8,8,10,10,10,10. Dacă vă doriți 10 pe linie, va trebui să învățați cam mereu. Și nu glumesc. Am o colegă care doarme 3-4 ore pe noapte și în rest învață, doar ea are 10 din grupa mea. Notele contează foarte tare, așa că va trebui să munciți din greu pentru a vă angaja; fericite de cei care au deja un loc unde se pot duce după facultate! :D
5. Ce pot face pe lângă facultate? Păi, în facultate avem un grup de teatru/dansuri etc numit AIDOL + 2 asociații studentști: ELSA și ASD. ELSA este o asociație internațională, dar în facultate toate activitățile sunt acaparate de ASD. ASD-ul organizează baluri, serate, dineuri, însă și o multitudine de conferințe interesante, ei oferă și locuri de practică pentru îndeplinirea stagiului de practică (2 săptămâni pe an). Eu sunt în ASD. Îmi place pentru că întâlnești o groază de oameni interesați din facultate și pentru că au niște petreceri foarte tari :D + arată bine o diplomă care atestă faptul că ai făcut ceva extra facultate, însă acea diplomă "nu vă va angaja" . Însă apartenența la o asociație vă va dezvolta abilitățile de comunicare, veți fi mult mai implicați în proiectele facultății etc. Vă sfătuiesc să intrați într-o asociație, dar să nu uitați de facultate! (NU UITA, NOTELE SUNT ESENȚIALE).
6. Sfaturi referitoare la admitere: la admitere veți avea niște emoții incredibile, dar treceți peste ele în timp util. Eu în primele 5 minute citeam exerciții pe care le mai făcusem/făcusem exerciții asemănătoare și mi se părea că citesc fizică cuantică. Treceți peste emoții, concentrați-vă, e în interesul vostru. Munciți cât se poate de mult înainte de admitere, va fi momentul care vă va decide viitorul. Dacă ratați admiterea, abia peste 1 an veți putea să dați tot la facultatea aceasta sau, ca majoritatea oamenilor, veți alege în grabă "ce a mai rămas", adică o facultate pe care nu v-ați dorit-o, dar veți învăța să o suportați. Vă sfătuiesc să învățați mereu, mereu pentru admitere ca să nu regretați.. + unii oameni citesc o pagină și au impresia că au învățat. NU! Repetați ce ați citit până vor fi exact ideile menționate în pagina respectivă. Exact am zis!)
În final, vreau să vă spun că nu veți regreta faptul că ați ales Facultatea de Drept, Universitatea din București. Este mai mult decât vă închipuiți. Vă oferă învățături diverse, de la cum să te îmbraci până la ce înseamnă oameni de valoare, oameni cu adevărat inteligenți, oameni muncitori și oameni frumoși. Vă va învăța să fiți mai riguroși cu voi, să fiți ordonați, dar va fi și plin de petreceri și voie bună :D. Referitor la Colegiul Juridic Franco-Român: eu am vrut să merg, dar am renunțat pentru că nu mai aveam timp de facultate și ar fi trebuit să fiu un zombie care să muncească zi și noapte. Dacă vă doriți să profesați într-un organ internațional, faceți colegiul. Dar nu vă puneți speranțe că veți merge în Franța și veți profesa... în Franța, dacă nu ai cetățenie, poți fi doar avocat. Nu știu dacă voi ați merge la avocatul ungur nu știu care) Dar merită să încercați! La facultatea asta veți întâlni rar de tot oameni proști (la colegi mă refer), ceea ce contează. Vă vor motiva foarte tare. + Nu vreau să-i jignesc pe ceilalți colegi, dar toată lumea zice că la seria 1 sunt cei mai deștepți copii (cei care merg și la Colegiu) și, după părerea mea, chiar așa e. E un mediu extrem de competitiv care o să vă ajute să creșteți profesional și din punct de vedere uman.

Acum trebuie să plec, întârziu la întâlnirea ASD. Vă pup, vă urez succes în orice vă propuneți și sper că vă veți dedica în adevăratul sens al cuvântului oricărei activități pe care doriți să o desfășurați.

Vă puuup! :D

My Way

De curând, am fost acceptată la Durham University să studiez Matematica Pură. Am aplicat prin UCAS la 5 universități (aceasta e procedura, din câte oferte primești, alegi două: Firm și Insurance, iar răspunsurile se pot primi până în martie 2014) și, după o săptămână, am primit un mail de la șefa departamentului de Admitere, spunându-mi că îmi dau o oferta. Era marți seara și îmi făceam temele, așa că nu am realizat exact ce se întâmpla. Între timp, am aflat că mulți alții care aplicaseră la Manchester pentru Mate erau nevoiți să susțină un interviu sau nici măcar nu primiseră vreun răspuns (acolo, concurează 7 aplicanți/loc) și, evident, m-am bucurat. Foarte curând, însă, am reintrat în rutina învățat-teme și nu m-am mai gândit la asta. Curios, did când în când, am momente de “self-awareness” și veselia resimțită în acele clipe anulează parcă toate emoțiile și grijile din ultimele 6 luni.

Cea mai dificilă parte a aplicației a fost, cu siguranță, Personal Statement-ul. Personal Statement-ul e un eseu de 4000 de caractere în care trebuie să-i convingi pe cei de la Admiteri că meriți să studiezi la universitatea lor. Nu e suficientă înșiruirea rezultatelor în domeniul dorit; eu, de exemplu, pentru a le demonstra pasiunea și cunoștințele vaste în matematică, am explicat ce înseamnă pentru mine, am motivat preferința mea pentru Algebra Liniară și am menționat câteva cărți citite despre criptografie și Teoria lui Galois. A fost greu, pentru că am avut nevoie de 6 drafturi până să ajung la forma finală, ca să pot include totul în cele 47 de rânduri. La asta s-au adăugat concursurile și munca depusă pentru a lua cu A examenul Cambridge Proficiency in English.

De ce Anglia? Am știut de prin clasa a V-a că vreau să plec în Anglia și, cu timpul, convingerea mea a devenit mai puternică. Mi-a plăcut limba engleză, mi-au plăcut cultura și civilizația și, bineînțeles, tenisul. Mai mult decât atât, facultățile de Matematică din UK sunt cele mai bune din Europa și printre cele mai bune din lume (complexitatea programei, dificultatea examenelor, fonduri de cercetare, prestigiu etc.), iar opțiunile în ceea ce privește angajarea sunt foarte diverse. Nu e de mirare că cei mai mulți elevi români care pleacă la studii acolo fac Matematica sau Informatică, o parte din ei fiind chiar prieteni de-ai mei din Prahova, Timiș sau Mureș.

Nu știu dacă îi sfătuiesc neapărat pe ceilalți să plece sau nu; este o problemă mult prea personală și pornesc de la premisa că nu au nevoie de muncă de convingere cei care simt că nu vor să stea în România. În schimb, îi sfătuiesc să facă un lucru pe care eu, din păcate, nu l-am putut face: să treacă peste mentalitatea românească de 'a fi bun la toate', care e total neproductivă. Performanța se face canalizându-ți eforturile într-un anumit sens și, de exemplu, pentru universitățile englezești, rezultatele din alte domenii sunt **irrelevante**. Pentru mine, acesta este doar începutul.

Cristiana Radu, studentă la Durham, UK

Nu cred că există pe lumea aceasta o problemă mai importantă pentru evoluția omului și a societății umane decât educația.

Acest proces, definitiv pentru ceea ce suntem, trebuie în mod firesc să înceapă cu cunoașterea propriei ființe. Printr-o educație adecvată putem forma și dezvolta acele funcții de inteligență care ne ajută să devenim oameni care să iubească frumosul și adevărul, să gândească înainte de a acționa, să fim conștienți că suntem înzestrați cu tot ceea ce este necesar spre a ne împlini ca ființe sociale în armonie cu semenii noștri, cu întregul viu din care facem parte în scurta noastră drumeție prin viață.

Educația și numai educația este chemată să sădească în mintea, inima și sufletul nostru cunoștințe autentice, cât și valorile armoniei pe care le transformă în înțelepciune și iubire. Trebuie să fim de acord că educația pentru toată viața începe în termeni reali în familie, unde părinții intră cu copiii lor în relații de cunoaștere profundă, sinceră și încredere reciprocă dezvoltându-le și dăruindu-le propria lor experiență de viață. De la părinți înțelepți se trece la profesori fascinanți, acele ființe umane care modelează personalitatea, sădind valori, idei și cunoștințe autentice într-un sol uman pregătit să rodească.

Pentru mine, acest parcurs educațional început în familie, via Colegiul Național „Barbu Știrbei”, continuă actualmente la Academia de Studii Economice din București, Facultatea de Marketing. Apare fireasca întrebare. De ce aici și nu în altă parte? Răspunsul este simplu: așa am ales cu sufletul, inima și mintea și se pare că nu m-am înșelat. Făcând acest lucru din plăcere și cu pasiune am ajuns să parcurg atât ciclul de licență, cât și ciclul de masterat, reușind în cele din urmă să obțin un loc în cadrul Școlii doctorale din Academia de Studii Economice. Viața de student m-a învățat să apreciez toți oamenii din jurul meu și să învăț de la fiecare dintre aceștia. Am încercat să îmbin activitatea de învățare cu cea de relaxare și astfel m-am bucurat de fiecare moment din viața mea. La nivelul facultății am avut posibilitatea să mă implic în diverse activități extracurriculare, din care am învățat cât de importante sunt colaborarea și munca în echipă. Pe parcursul anilor de studiu am avut posibilitatea să particip la o serie de concursuri și olimpiade din care am ieșit mereu învingătoare.

Această etapă a educației mi-a clădit fundamentul unui comportament uman autentic, sănătos, cel care se poate manifesta în interacțiunile umane, și prin te iubesc, iartă-mă am greșit, decizia mea nu a produs efectul pe care l-am dorit etc. Școala pe care am ales-o m-a învățat să visez liber la ceea ce doresc să devin, să doresc să devin schimbarea care sper să se producă în lumea în care coexist și mă succed și, nu în ultimul rând, să produc mai mult decât consum. Iată de ce vă invit să reflectați la cele de mai sus, să continuați educația în domeniul în care mintea, inima și sufletul vă îndeamnă.

Educația la cel mai înalt nivel vă va permite să vă autoguvernați în mod inteligent și să vă dați posibilitatea de a atinge deplina satisfacție de a trăi.

Radu Anamaria – Catalina

Eram mică și nu știam ce voiam... îmi doream doar **să nu fiu mediocră**, să fiu mai mult decât eram, să ofer mai mult decât mi se cerea... și am hotărât, știam! Voiam să devin **medic**, să **lupt pentru oameni**, să pătrund într-o lume care părea să-mi placă, dar care mă speria din anumite puncte de vedere.

Eram mică și nu știam ce voiam... îmi doream doar să nu fiu mediocră, să fiu mai mult decât eram, să ofer mai mult decât mi se cerea... și am hotărât, știam! Voiam să devin medic, să lupt pentru oameni, să pătrund într-o lume care părea să-mi placă, dar care mă speria din anumite puncte de vedere. Am ales să-mi creez „o carieră nobilă” (după cum spun unii), dar cu un traseu evolutiv imposibil de anticipat și cu momente de o intensitate extraordinară.

Și uite așa am ajuns să fiu studentă la UMF „Carol Davila” din București... Mi-a fost teamă la început, da... și încă îmi este; de ce? Nu mă tem sub nicio formă de alegerea pe care am făcut-o, ci mă gândesc cu groază doar la momentul acela când voi avea un pacient și nu voi ști cum să-l tratez, mi-e teamă doar să nu dezamăgesc speranțele unor oameni care-și pun toată baza în capacitățile mele, dar mai e mult până atunci și sunt conștientă de faptul că temerile nu trebuie decât să ne determine să luptăm și mai mult...

Ca student la medicină înveți multe lucruri... înveți în primul rând să fii puternic și acest lucru îl dobândești încă din primul semestru al anului întâi când mirosul de formol cu care sunt îmbibate cadavrele din sala de anatomie îți smulge șiroaie de lacrimi la fiecare laborator, dar curiozitatea de a vedea și de a ști cât mai multe te menține în picioare, cu pensa anatomică în mână și cu dorința de a mai vedea o ramură a arterei carotide sau inserția vreunui mușchi care în atlas nu părea prea elocventă...

Și da! Am punctat bine! Tăria de caracter și ambiția sunt clar atribute esențiale pentru noi, viitorii doctori! De ce spun asta? Ei bine, poate pentru ca în trei ani de facultate mi-am dat seama că nu contează doar să vrei anumite lucruri, ci e esențial să ai curajul să le duci la îndeplinire, să găsești tăria și motivația în tot ceea ce vrei să faci. Și poate par doar clișee, dar nu poți simți aceste lucruri dacă nu le trăiești...

Viața unui student la medicină nu e grea, dar e de o încărcătură emoțională excepțională... Nu contează nopțile pierdute învățând sau momentele în care uneori simți că ajungi la capătul puterilor... Toate acestea se uită în momentul în care începi să crești și să te maturizezi. Iar pentru noi această maturizare vine repede. După terminarea primului an de facultate trebuie efectuat un stagiu de practică desfășurat timp de o lună... Între dorință și teamă, între oboseală și satisfacție, această perioadă a fost pentru mine un element care mi-a fortificat suplimentar convingerile... Atunci am învățat că nu prin compasiune ajuți un bolnav, ci prin puterea ta de a-ți învinge orice temere, am conștientizat cât de important e să fii bine pregătit și să poți acționa oricând e necesar, am învățat ca pentru soluționarea unei urgențe medicale sunt necesare cooperarea, capacitatea de a lucra într-o echipă bine organizată și mai ales motivația de a salva o viață...

Sunt cuvinte mari și poate nu reflectă într-adevăr realitatea, dar eu, ca studentă și ca persoană fără experiență sunt entuziastă și simt că aceasta este atitudinea care mă ajută să evoluez și să mă perfecționez, încercând să mă autodepășesc.

E deja mult prea des amintit faptul că studiind medicina, un adolescent își petrece mai tot timpul învățând, dar nu e chiar așa, iar asta depinde de la persoană la persoană. Mai mult decât atât, prietenii care s-au legat între mine și colegii mei sunt de neprețuit, iar faptul că știu că am destul de puțin timp liber mă face să profit de el cât pot de bine. Totodată, sunt mulți studenți la medicină care aleg să-și petreacă timpul liber implicându-se în numeroase proiecte de voluntariat, bazate pe teme medicale. Există la nivel de facultate Societatea Studenților la Medicină din București (SSMB), organizație menținută de studenți care desfășoară campanii de donare de sânge, de informare în legătură cu anumite boli, dezbătând și multe alte subiecte.

Așadar, vorbind din perspectiva studentului în anul trei, care încă visează la o medicină idealistică, pot spune că dincolo de toate părerile preconceptuate (în legătură cu dificultatea parcurgerii celor șase ani de facultate sau cu satisfacțiile obținute tardiv în carieră), viața e prea scurtă pentru a o irosi făcând altceva decât ceea ce îți place...

Așa că, dacă inima îți pulsează tahicardic când te gândești că vrei să devii medic, iar fluxul sanguin oare să-ți invadeze nebunește capilarele superficiale ale dermului... dacă pupilele îți devin midriatice de curiozitate ca ale unui cocainoman care doar ce și-a prizat doza, dacă debitul ventilator crește numai gândindu-te cum e să faci o gardă la urgențe... atunci știi sigur ce ai de făcut! Și așa cum afirma cândva Picasso: „*My mother said to me: «If you become a soldier, you'll be a general. If you become a monk, you'll end up as the pope.» Instead, I became a painter and I wound up as Picasso.*”, astfel trebuie să gândească oricine când își alege un drum în viață, deoarece doar făcând ceea ce ne reprezintă și ceea ce ne face plăcere, vom putea obține lucruri mărețe.

Georgiana Drucea

De ce SNSPA? De ce FCRP? De ce PUBLICITATE?

O sa încep prin a spune că dacă veți alege să urmați această universitate, această facultate și această specializare, vă veți plictisi atunci când îi veți pronunța întreg numele necunoscutorilor: **Școala Națională de Studii Politice și Administrative, Facultatea de Comunicare și Relații Publice, specializarea Publicitate**. Ați obosit deja, nu?

....Și nu veți ști ce să răspundeți bunicilor când vă vor întreba ce "ieșiți" după ce terminați facultatea.

FCRP este una din puținele facultăți ce au ca modalitate de admitere un examen scris ce durează trei ore, pentru care va trebui să munciți din greu în cazul în care vă doriți să obțineți o notă bună și implicit un loc la buget. Despre admitere puteți afla mai multe informații de pe site-ul www.comunicare.ro.

O să vă vorbesc puțin și despre materiile pe care le veți studia pe parcursul acestei facultăți. Având în vedere că sunt două specializări: Comunicare și Relații Publice și Publicitate, materiile de bază vor fi aceleași, însă vor fi și materii diferențioare. Unele materii vă vor ajuta cu adevărat, veți învăța ce presupun atât publicitatea, cât și relațiile publice, veți descoperi tainele marketingului, veți învăța cum să redactați texte în mod academic și materiale de PR, veți învăța să "citiți" comportamentul consumatorului, dar și să creați campanii publicitare sau de relații publice. În schimb, alte materii vă vor lăsa impresia că sunt puse doar ca să umple orarul.

La seminarii lucrurile se schimbă: aici veți face mai multe lucruri practice, fie că prezentați proiecte, dezbateți anumite teme, scoateți firme din faliment, angajați sau concediați oameni, la seminar deveniți creativi și vă veți stimula abilitățile de publicitari și comunicatori.

Odată ajunși pe băncile acestei facultăți, nu va întârzia să apară și dorința de a vă angaja. Să nu vă închipuiți că dacă urmați o facultate de Comunicare, aceasta o să vă învețe să vorbiți sau că angajatorii vor alerga după voi doar pentru că ați absolvit o facultate în acest domeniu. Trebuie neapărat să știți cum să vă croiți drumul spre succes, nimeni nu vi-l va arăta, trebuie să profitați de orice oportunitate ce credeți că vă va ajuta în alegerea drumului corect, cum ar fi: bursa Erasmus, implicarea în organizații non-guvernamentale(ONG-uri) sau participarea la workshop-uri și training-uri. Despre toate acestea vă voi vorbi pe larg:

- Bursa Erasmus: FCRP oferă posibilitatea studenților să studieze în universități Europene timp de un semestru sau un an (depinde de caz), a unei evoluții personale și a unui schimb cultural internațional în țări precum Belgia, Franța, Germania, Italia, Spania, Letonia, Estonia, Polonia, Turcia sau Bulgaria în limba engleză, franceză, germană, spaniolă sau italiană, și pentru a aplica nu trebuie decât să nu aveți restanțe în momentul înscrierii.
- Implicarea în ONG-uri: Studenții FCRP se pot implica în proiecte frumoase din cadrul organizațiilor non-guvernamentale (cum ar fi ADVICE - organizație non-guvernamentală axată pe Publicitate; BOS - Business Organization for Students; VIP - Voluntari pentru Idei și Proiecte; Eventhor – organizație non-guvernamentală axată pe implementarea de evenimente ș.a.) din care veți avea multe de învățat și veți putea pune în practică cunoștințele dobândite de-a lungul anilor de studiu.
- Participarea la workshopuri: Cel puțin o dată pe lună se vor organiza trainiguri și workshopuri în domeniul Publicității și al Comunicării, unele chiar și în cadrul SNSPA, iar voi veți fi înștiințați fie prin intermediul forumului FCRP, fie pe pagina de facebook a facultății sau pe grupul creat special pentru voi.

Pentru a beneficia de aceste oportunități trebuie să depuneți puțin efort de a vă documenta/interesa. Să nu vă așteptați ca profesorii să vă lanseze invitația de a participa la diverse activități, pentru că acest lucru nu se va întâmpla. Vor circula în mediul online informații despre cele spuse mai sus, sau le puteți afla de la tutorele grupei (fiecare grupă de boboci va avea un tutore cu un an sau doi mai mare, rolul lui fiind de a vă ghida și de a vă răspunde la întrebări).

Concluzionez prin a spune că facultatea nu este un obiectiv, însă este un mijloc prin care vă veți putea atinge obiectivele. Ea vă va trasa direcții, dar nu vă va construi drumul spre succes. Vă va deschide mintea, vă va învăța să vedeți lucrurile altfel și trebuie să știți că nu vă veți găsi jobul de vis printre paginile cursurilor. În schimb, veți întâlni oameni de la care veți avea multe de învățat, oameni care vă vor schimba modul de gândire, care vă vor învăța să gândiți, și nu mă refer neapărat profesori, ci pot fi colegi, studenți întâlniți la bibliotecă sau participanți la workshop-uri.

Andra Ciucă

Terapie pentru mine, pentru tine

Pentru a reuși trebuie să fii sigur că ceea ce ți-ai propus este și ceea ce vrei să faci cu adevărat. Eu mi-am dorit cu adevărat să devin kinetoterapeut și mi-am propus să fiu admisă la Facultatea de Kinetoterapie, UNEFS București. Atât de mult mi-am dorit să fac asta, încât a fost primul și singurul meu plan. În timp ce persoanele din jur mă sfătuiau că este bine să am totuși un plan de rezervă, un plan B, eu eram conștientă de ceea ce trebuie să fac și de ceea ce pot să fac așa că m-am încăpățânat să depun dosarul doar la această facultate având convingerea că voi fi admisă. Bineînțeles, au existat emoțiile admiterii, în prezența concurenței care nu a fost deloc una nesemnificativă. Admiterea a constat în: proba sportivă la alegere dintre gimnastică, atletism, handbal, volei, baschet și fotbal (eu am ales gimnastică) și proba scrisă la anatomie și română – în total 90 de întrebări sub forma unei grile destul de înșelătoare. De menționat este faptul că orice examen trebuie pregătit din timp, niciodată nu trebuie lăsat pe ultima sută de metri. Acest lucru a făcut diferența – eu am început pregătirea la proba sportivă de la începutul clasei a 12-a și m-am apucat de învățat pe la sfârșitul primului semestru, în paralel cu învățatul pentru bacalaureat. Au existat și momente neprevăzute precum accidentarea cu o seară înainte de examenul de admitere – o întindere destul de gravă la piciorul drept care nu îmi permitea să fac un element de 3 puncte din 9, dar nu m-am descurajat... Mi-am zis că, dacă vreau într-adevăr să fiu admisă o să fac pe naiba în patru, voi schimba exercițiul și voi da proba aceea într-un picior, indiferent de consecințe, dar eu nu renunț. Ceea ce m-a motivat un pic a fost simularea - și vă sfătuiesc să mergeți, dacă aveți ocazia și posibilitatea, la orice simulare din viața voastră, indiferent pentru ce examen este. Cu siguranță, degeaba nu va fi. Având în vedere că nota mea de la simulare fusese 9.50, speram ca nota de la examen să fie cât mai aproape de 10, dar nefericitul accident mi-a adus de abia un 8.40. Împreună cu note de 8.80 de la examenul scris am avut o medie de 8.60 care mi-a adus locul 25 la buget.

Pentru cei care nu au o idee destul de dezvoltată despre domeniu, kinetoterapia este un tip de gimnastică medicală care înseamnă, etimologic, terapie prin mișcare. Kinetoterapia face parte din medicina fizică și studiază mecanismele neuromusculare și articulare ale omului și funcționalitatea lor în timpul mișcării. Aceasta are mai multe scopuri, pornind de la menținerea sănătății, prevenirea unor boli, dezvoltarea fizică armonioasă, corectarea unor atitudini posturale (spre exemplu, cifoza sau scolioza de care majoritatea a auzit) și până la recuperarea postoperatorie. Câteva din oportunitățile de pe piața muncii sunt posturile de kinetoterapeut în centre medicale/de sănătate/odihnă/refacere, instructori și preparator fizic în cadrul cluburilor sportive, instructor fitness sau body-building, instructor activități fizice în unități speciale de educație, coordonator activități fizice pentru persoane cu dizabilități etc.

Ca părere generală despre facultate pot spune că este o facultate frumoasă, cu un program lejer, care îți permite să ai și o viață personală și chiar un job, dar „bineînțeles” părerea este subiectivă, fiind și multe persoane care au renunțat pe parcurs, având alte păreri. Primul pas spre o notă bună este prezența, implicarea la orele practice și seminarii, atenția din timpul cursurilor și vă sfătuiesc ca niciodată să nu vă mulțumiți cu o notă modestă, mediocră sau mai grav – doar de trecere. Eu am terminat prima simulare cu 9,28, având 10 la majoritatea examenelor mai puțin la cel de la kinesiologie unde am luat 8 (nu mi-a plăcut materia asta de loc) și la anatomie unde am reușit să iau un 7 învățând cu o durere de măsea îngrozitoare și cu boxele vecinilor date la maxim, deci trebuie să vă obișnuiți să învățați și în preajma factorilor perturbatori.

Materiile se împart în sporturi și materii de specialitate. Pe parcursul celor 3 ani, sporturile se vor reduce ca număr, materiile de specialitate fiind de o mai mare importanță în profesia de kinetoterapeut. Noi am avut în primul semestru atletism, fotbal, gimnastică și kinesiologie ca sporturi și semiologie medicală și anatomie ca materii de specialitate. Pe lângă acestea am avut limbă străină la alegere dintre engleză și franceză (eu am ales franceza – nu vă grăbiți să alegeți ceva ce știți deja gândindu-vă că vă este mai ușor, încercați să valorificați pe cât posibil această perioadă pentru a vă dezvolta). Semestrul 2 l-am început cu 2 săptămâni de schi la Parâng. Mai avem handbal ca sport, iar la materii de specialitate: Anatomie, Tehnici de manevrare ale bolnavului (TMB), Teoria și metodică educației fizice și a sportului (TMEFS) și Psihopedagogie.

Ca experiență, în timpul facultății pot să menționez faptul că orice curs opțional care nu se plătește nu trebuie refuzat. Eu m-am înscris la cursul de pedagogie și vă sfătuiesc să îl urmați și voi chiar dacă vi se va părea greu și chiar aproape imposibil și mulți dintre colegii voștri vor renunța pe parcurs. Încercați să vă diferențiați și să vă remarcați pozitiv față de restul colegilor. Nu țineți cont de prietenii, pentru că este o permanentă competiție. Doar așa vă veți crea singuri oportunități pentru mai târziu. Tot din acest motiv, m-am implicat încă din prima săptămână într-un voluntariat cu copii cu sindromul Down (organizat de asociația Special Olympics). Pe lângă satisfacția personală, veți primi aprecierea profesorilor implicați și veți câștiga experiența care va conta enorm la un CV. În martie, am început să merg și la asociația Motivation. Fiind începătoare, mai mult privesc, dar învăț foarte multe de la cei avansați care au terminat deja facultatea și profesează în domeniu.

Pe parcursul semestrelor veți avea de făcut multe referate și caiete cu exerciții care trebuie predate înainte de deadline-uri. Spre deosebire de liceu, acestea nu sunt negociabile. Diferența dintre liceu și facultate nu constă doar în cantitatea de informație și viteza de predare, ci și de schimbarea raportului student-profesor.

Ca sfat final: cel mai important este să vă documentați bine despre ceea ce presupune o posibilă meserie, cu părți bune, dar și cu rele, și, dacă vă place, să încercați cu încredere în voi și în forțele voastre, fără să aveți ezitări!

Mult succes!
IONELA ȘERBAN

Destinația: Manchester

După mai mult de un an de când am plecat din țară, sunt din ce în ce mai convinsă că alegerea pe care am făcut-o este cea mai buna pentru mine. Manchester este cunoscut ca fiind cel mai mare campus din Europa, cu peste 85000 de studenți. University of Manchester – Manchester Business School se află în top 5 universități de business din lume? Eu sunt studentă în al doilea an aici, cursul meu numindu-se International Management with American Business Studies (în anul 3 voi pleca în Canada /America să studiez acolo).

Cum se simte viața aici? Academic...

În prima săptămână m-am simțit mai în siguranță aici decât oriunde. Eram singură, într-un oraș imens, vorbind o limbă care nu îmi este prima limbă, și cu simțul de orientare în spațiu al unei fete. Dar totul a fost atât de bine pus la punct încât, indiferent că plimbându-mă cu autobuzele pe care universitatea le pregătise gratuit pentru noi (și cu care puteam ajunge oricând, în orice colț al Manchesterului) ajungeam într-un supermarket, într-o bibliotecă, într-unul din corpurile universității, întâlneam grupuri de 3-4 studenți îmbrăcați în hanorace mov, culoarea universității, dansând, cântând și pregătiți să răspundă întrebărilor mele de studentă debusolată, și să mă direcționeze spre alte locuri interesante de vizitat în oraș.

Acum, am 6 cursuri și 2-3 ore de cursuri pe zi, care se împart în lectures, seminarii și workshopuri. Lectures se întâmplă în amfiteatre, cu 300-400 de studenți, în care profesorii predau, folosind PowerPoint, Youtube și orice sursă considerată atractivă pentru studenți. Seminariile, în schimb, se petrec în grupuri de 15-18 oameni, în care se reia cu exemple practice ceea ce se predă în lectures. Printre plusurile pe care le-am observat față de sistemul românesc se numără modul de a explica al profesorilor - știind că iau parte la aceste cursuri studenți din toate colțurile lumii, toate cursurile au început cu "Abecedarul". Știu că poate părea amuzant, dar ni s-a aratat la început semnul înmulțirii, al împărțirii, calculul de proporții, distributivitatea adunării față de înmulțire și alte lucruri banale. Dar de la momentul acela, materia a înaintat exponențial, și profesorii explică la fel de "pe înțelesul tuturor" și acum. De asemenea, tot în această categorie intră și disponibilitatea profesorilor. Fiecare are un număr de ore pe săptămâna în care își așteaptă studenții în propriul birou din universitate, pentru a le oferi explicații, dacă au nevoie. Ne roagă(!) să trecem măcar pentru 10 minute dacă avem nevoie de ceva. Și încă un lucru important: Cer feedback și țin cont de el, foarte sincer. Și la fel de sincer și deschis și studenții oferă feedback, pentru că ambele părți sunt conștiente că fără deschidere și flexibilitate la nevoile fiecăruia, sistemul educațional și, prin el, societatea, nu pot avansa. Pe lângă lectures, seminarii, orele de birou la care putem apela oricând, sistemul ne pune la dispoziție și "surgeries", pentru cei care au probleme la matematică/microeconomie.

Și workshopuri. Fiecare dintre aceste metode care vin în ajutorul studenților sunt atent supravegheate de profesori pe care, personal, îi simt mai mult prieteni și care au grijă să ne trimită în fiecare zi pe emailul facultății teme de lucru, liste de cărți, filme și alte materiale care să ne facă nopți albe.

Manualele sunt un alt aspect foarte diferit. Nu am manual mai mic de 500 de pagini, dar fiecare începe cu +, -, x, :. Sunt gândite în așa fel încât, dacă pierd o oră la universitate, pot recupera singură acasă.

În plus, în fiecare zi ne sunt trimise pe contul personal de pe platforma facultății – "Blackboard" toate materialele pe care profesorii ni le predau în lectures și seminarii. Tot ceea ce se întâmplă la cursuri, seminarii, workshopuri primesc pe mail.

Mai mult, companiile sunt deja interesate. Inițiază și dezvoltă zeci de prezentări, competiții și cine (dinners) care să faciliteze apropierea dintre studenți și angajați. De asemenea, pun foarte mult accent pe partea de networking. Fiecare eveniment se termină cu un pahar de vin și o discuție personală cu angajații, relaxată, alături de cei care au asistat la prezentare. Interesul este cu atât mai mare, cu cât multe cursuri au obligatoriu anul 3 în Placement (Studenții trebuie să treacă în anul 2, care e cel mai dificil din punct de vedere al cantității de studiu, și prin zeci de aplicații, interviuri, teste, pentru a lucra full-time în anul 3 într-o companie mare). De regulă, studenții de la Computer Science și Engineering au acest an de placement, însă pentru majoritatea cursurilor, implicit și pentru mine, este imposibil să te angajezi într-o companie mare fără experiența de spring & summer internships. Remarc legătura strânsă dintre universitate și companii, și pregătirea studenților pentru realitatea actuală, și nu numai din punct de vedere al relațiilor dintre universitate și companii, ci și prin faptul că informațiile sunt la zi întotdeauna. Un exemplu în acest caz: după apariția reclamei Google Glass, am discutat despre ea la seminarul de Marketing. De asemenea, cursurile de Microeconomie se raportează tot timpul la Ebay, Amazon, Facebook, Twitter și alte companii mari, și deciziile pe care ei le iau astăzi sau cele pe care este probabil să le ia maine.

Social...

Sistemul pune foarte mult accent pe partea socială. Am fost încurajați încă de la început să ieșim cu alți studenți, să cunoaștem, să ne împrietenim, să creăm legături, să ne extindem networkingul. Organizațiile studențești organizează regulat ieșiri cu membriilor (și nu numai). Aici este o organizație pentru orice îți poți imagina – dansuri, fotografie, călătorii, sporturi extreme etc. Și dacă le-a scăpat ceva, îți poți face tu propria organizație studențească!

De altfel, petrecerile nu lipsesc. În campusuri există în fiecare seară câte o petrecere, la cineva în apartament, iar puburile și cluburile sunt deschise în fiecare zi a săptămânii.

De când am ajuns aici am dormit între 4 și 0 ore pe noapte: fie că am de învățat, fie că am participat la socialuri cu colegii de curs sau din alte organizații, fie că proiectele (da, dragele de ele, nu le-am lăsat nici aici. Și sunt atâtea oportunități care duc mai sus, mai frumoase, mai provocatoare!) mă țin trează, nu e timp prea mult de somn. Când realizez că prietenii mei practică sport, sunt implicați în organizații și mai învață și o limbă imposibilă pe lângă (Rusa/chineza/araba), când văd cum fiecare vrea să profite la maximum de anii petrecuți aici și oportunitățile pe care le găsește, simt că cea mai bună cale este să iau tot ce e mai bun de aici, să dau cât pot de mult înapoi, pentru că nu se știe când, ce, cine mă va duce încotro ...

Îmi lipsește România?

Mâncarea și atmosfera din familie, și prietenii mei sunt singurele aspecte care îmi lipsesc. În rest, am găsit printre cei peste 100(!) de studenți anul 1 români, suflete calde, prieteni de nădejde, cu care fac noști albe în biblioteci sau la petreceri românești / internațional, oameni care mi-au câștigat respectul prin backgroundul și caracterul cu care au venit aici, pe care sunt mândră să îi am ca prieteni și recunoscătoare faptului că pot să îi sun la orice oră din zi și din noapte dacă am nevoie de ajutor. (Acum, realist vorbind, aceștia sunt oamenii de care m-am înconjurat eu. Nu curge lapte și miere, fiecare pădure are uscăturile ei.)

Sunt pe deplin recunoscătoare celor care m-au ajutat să ajung aici, celor care mi-au spus întotdeauna "Larisa, poți!". Mă simt binecuvântată că am avut norocul să îi am în viața mea, începând cu profesori, traineri, mentori (în liceu), dragii cu care am colaborat în atâtea și atâtea proiecte, fie că a fost vorba de LMT, Cineforum, Ecoprovocarea, radio, ziar, spectacole, examene și recomand oricui să facă acest pas, cu mult curaj și deschidere!

Îți spun și eu acum, la rândul meu: Poți! **"Fii schimbarea pe care vrei să o vezi în lume!" –M. Gandhi**

Larisa Barbu, an II, University of Manchester

Motto: Life goes fast. Everyone around is moving fast. Keep it up!

Aim to be a Leader!

Hello, my dears and allow to briefly introduce myself. My name is Alin and not long time ago I graduated the same high school where now you may be experiencing the best time of your life... for me, it was definitely like that. But what is leadership? What is the meaning of success? I've heard these two questions so many times and I don't think I have the perfect answer not even now. Firstly, you may say that being successful means having a great job or running a business and making a lot of money, but is more than that, maybe being successful means being responsible. You can be responsible for your decision, but also for the actions of people surrounding you. By nature, people want to be led by something or someone; some are led by their own ideas, others... Nevertheless, I hope I'll forever belong to the first group.

My belief is that anyone who has ideas should try to implement them, try to influence the society or even the entire world, if possible. Sometimes you might want a rapid and radical change. Well, I can tell you from the beginning: "fast and easy" doesn't exist and even if it were possible, probably the fame would not last long.

I used to be a student in Power Engineering Faculty, part of Polytechnic University in Bucharest, having Nuclear Engineering as major. By third year, I hadn't even thought for one second about aspiring to be a leader. All changed when I got Intern at Tenaris Silcotub. My experience there ended with the recognition of being the best intern and that made me think I could do much more than I had ever imagined. Since then, I have started to aim higher and higher, **in 2012 being accepted for an exchange programme in Japan and now being a master student at KEPCO International Nuclear Graduate School, South Korea**; a school that trains future leaders in nuclear field. All I've achieved was THROUGH A LOT OF WORK AND SACRIFICE...I'm telling you, nothing comes for free! Being an international student gave me, in spite of knowledge, also a wide perspective on myself and on what is happening in the world. After all this experience, now I feel I can positively influence people around me and maybe this article will be a good start.

I am aware that there are born leaders among you that will resonate with my advice and won't forget the next two sentences: Try to be the best but seek for cooperation rather than competition, and try to be a model for others rather than be passive.

With all my consideration,

Alin Tatu

tatualin2000@gmail.com

Kepeco International Nuclear Graduate School (KINGS) South Korea

'A leader is one who knows the way, goes the way and shows the way'

Leadership is a skill that is very sought after in nowadays' society, especially because the 21st century came with a general sense of confusion and disorientation. Hence, a valuable person is needed to instil a sense of purpose in the population or a group, however small. In my opinion that person, in order to be considered worthy, must be intelligent, educated, determined and, obviously, have the so called 'people skills'.

To begin with, in order to become a respected leader, one needs to prove astonishing dedication to the matter at hand, to have a great conviction in whatever they are involved in. A soulful person that wants to fight for the greater good, for the well-being of their peers as well as the future is most definitely one to be remembered over the ages. For instance, Roger Federer, arguably the best tennis player in history, is the President of the ATP Players' Council and has been supported in his endeavours by most of his colleagues. Although his sheer dominance of the sport for many years guaranteed his place in the history of tennis, it was his undiluted love and passion for it that shaped him into the leader he is today. Secondly, communication skills are of the essence in that which concerns leadership.

A talented, natural-born leader is one who can reach to his subordinates, one who can express the instructions or advice in an inspirational way, in order to determine them to give their all and maintain a sound relationship with them at the same time. It is blatantly obvious, due to Gardner's types of intelligence, that not all people are meant to be leaders and it is by no means shameful and degrading. This is one of the main attributes that separate leaders from followers, from do-ers.

On the other hand, over the past few years there has been a significant rise in the number of leadership courses that assert the fact that people need not have a deep knowledge of the subject their work is based on. However, in order to lead their employees towards success, one must be well-read and informed on all aspects of their work; this kind of knowledge allows people in charge to handle even the most delicate situations with ease. Whether it is a scientist, whose sole criterion of validation as a leader is superior intelligence, or a head of state, such as her Majesty Queen Elizabeth II, who has an undergraduate degree in Constitutional Law, information is the key towards leadership.

In conclusion, the history of mankind is proof that leaders are a balanced combination of intelligence, conviction and communication. They need to complement each other so that their actions do part of the talking for them and I strongly believe that all of these qualities are compulsory in the making of a truly outstanding leader.

Cristiana Radu

In nowadays' society, some of the most important people are the ones who lead others towards a common goal. Under such circumstances, the way they guide others is of the utmost importance, since a true leader is capable of reaching a goal by knowing the means that are necessary for fulfilling his mission and by sharing them with the ones he leads. In my opinion leadership requires a mixture of knowledge, commitment and the ability to inspire.

Firstly, when pursuing a goal it is necessary to keep in mind the steps one has to follow to succeed. An ample view over the problem is essential for a better understanding of the goal and reducing the risk of failure. A true leader must be wary of the unexpected problems that might arise and consequently avoid them by thoroughly analyzing the path he points to the followers.

Secondly, sharing views with team members is fundamental in order to reach an aim. This would enable subordinates to grasp the real meaning of the task and therefore perform better. After all, being more knowledgeable about the way they are expected to act in order to achieve their goal gives them a sense of belonging and helps build teamwork.

On the other hand, there are leaders who overlook aspects such as communication or cooperation. They expect subordinates to perform tasks without further explanations on their part and thus allow them to choose a path by themselves. These allow a certain amount of freedom regarding the suitable approach and it may lead to having a number of ways to deal with a problem.

In conclusion, it is true that even though certain aspects of the way a leader acts can be reduced to a minimum, there are certain features one has to be endowed with in order to become a true leader. To my mind, having the right knowledge regarding the problem at hand, being a team player who is able to take the necessary steps for reaching the aim are the key traits.

Florentina Ivan

Leadership

First of all, the key to sustainable leadership is for the leaders to enjoy the trust of his workers and this is something that cannot be gained in a matter of minutes. The ones in charge have to be a good listeners, honest people and especially have common sense. They must appreciate their team, be aware of their difficult and exhausting work and turn into consultants, not just superiors, thus bringing emotional energy to the workplace. With the right knowledge, they should bring about change by changing themselves first and then lead the way by personal example.

Radu Veronica, cls. a XI-a D

'Time management skills are vital for students nowadays'

Due to the fact that humanity keeps evolving, it is generally accepted that the educational process must change as well. Even though the basic principles of education are still the same as they were in the past, the set of skills necessary for completing one's education have considerably changed in the last decades. There are a number of new skills that are vital for students nowadays, and the ones regarding time management have a notable importance.

Firstly, it is generally thought that nowadays the educational system requires more time than ever. Recent studies have shown that students need to spend more time in school, learning and doing homework, than they did fifty years ago in order to graduate. Under these circumstances, knowing how to plan and organize time is an advantage for students so that they can avoid an overly busy schedule and be able to meet deadlines.

Secondly, developing the ability to use time wisely naturally leads to enhancing other skills as well. By using time properly learners can dodge stress and thus mental exhaustion can be prevented. Moreover, material resources can be used in a rational way when students are not in a hurry to complete an assignment and have the span to actually analyze the situation.

On the other hand, there are those who maintain that the skills regarding the process of learning are of the essence. Communication skills, memorization, mind mapping or condensing information may prove to be of the essence according to the particular abilities one is endowed with.

Taking everything into consideration, one should strive to possess a wide range of skills in order to successfully pass exams or interviews. I believe the 21st century challenges teachers to shape their students so that they could meet a great deal of requirements, not only using time effectively.

Ivan Florentina

LMA

In 2011, after thinking it through, I decided to go to the Applied Modern Languages section from the Faculty of Foreign Languages and Literatures (University of Bucharest). Why exactly this specific section? Well, that is because I had in mind from the start the fact that I wouldn't want to become a teacher, neither study too much literature. The range of specializations is not so vast at LMA, so rather than spending three entire years struggling with a language I didn't study before-like German, for instance, I decided to go with the English and French combination. Many argue that these languages are not enough nowadays, but for now, I am sure that they suit me very well and that I am prepared to start a career based on the knowledge I've gained so far.

I consider this section brain stimulating especially because, unlike all the other sections, it aims to meet the needs of the present labour market by providing courses in law, economy and Informatics besides the ones centered on the study of language. It is also challenging because it involves a lot of hard work on the part of the student, learning a foreign language is a constant process, the information delivered by the teachers is never enough. To reach a certain level, to work in this domain, it takes time and effort. Nobody will take you by the hand and show you the path to success. This is one of the main mistakes which students make: they permanently expect someone to show them the next step, when in fact, it is all up to them. Maybe it is the system that turned us in what we are today. I regret the fact that we don't benefit from a continuous assessment throughout faculty. That is why the first session of exams seems three times harder than the baccalaureate exam: because there is no constant pace of learning. A few teachers choose to go for the mid-term test method, but most of them don't. Though, I will not get into details related to the thematic of the courses or the teaching method.

Leaving aside the curricular aspects, there are multiple things within the reach of every student in Bucharest. The one that has made my life easier and even more beautiful is joining our students' association –ASLS-. The multitude of projects that I got myself involved into have helped me gain self-confidence, self-awareness, a strong sense of diplomacy and empathy towards the other students. By volunteering in such an organization, one may learn how to cope with stressful situations, to discover and develop their leadership skills, to understand and respect the notion of deadline, and nonetheless to enjoy the teamwork.

When I felt that ASLS was not enough, I began getting involved in other projects, too. I volunteered for an international animation film festival, I became member of the French Department team and also seized another big opportunity: entering a marketing competition, Markstrat, which took place in Scotland. These are just some of the experiences I had so far - the main ones to say so.

As one may notice, the ingredients for an active and efficient life as a student in a big city are quite simple: it's enough to be up-to-date, interested, enthusiastic and open-minded in order to turn these 3 years into a wonderful experience. There are many students who graduate feeling disappointed, claiming that they have wasted 3 important years of their lives and that they have made a bad choice. It's up to each of us to make it worthwhile. I am aware that the career orientation in our country is still a sensitive matter and an ambiguous notion, and because of the fact that we as youngsters don't benefit from this sort of assistance, there are more and more graduates who find it hard to get a job fitting their specialization.

My personal advice for all the future high school graduates is to size up the situation and to think over every decision you want to make. The coming years are decisive in starting a career and a bad choice will cost you probably the most important matter in life: your time.

Medeea Mavru

Foreign Languages

First of all, it is of high importance to start my article by greeting you, so it goes as follows:

Olá!, Bom dia!, Boa tarde!, Boa noite!, Hoi!, Goedemorgen!, Goedemiddag!, Goedenavond!, Hello, everyone!

Yes, you have understood correctly, I am a second- year student at the University of Bucharest, Faculty of Foreign Languages and Literatures. My name is Marin Florina Liliana and I am currently studying Portuguese and Dutch, in the exact order I have mentioned them. Are you thinking about taking up the same Faculty and it would come in handy for you to receive any further suggestion? I hope that my article will succeed in helping you a little.

I can't say that I would not picture myself doing anything else, but I have considered this department to be the best option for me in Romania. There was a time when I gave no concern about my grade in the final exam, because I focused on the extra lessons I had been attending for the entry exam: Romanian grammar and English. One month before the final exam, the talk with the students from the Faculty of Foreign Languages and Literatures persuaded me into changing my mind about my major, English, and finally decided on taking up Portuguese, a section in which I did not have to take an exam, but have a high grade at my final exam. By all means, my concern became the final exam, but I have managed to get myself together and earn my place in the Faculty exactly where I wanted, in a spot that does not require for me to pay a fee. At the same time, being all prepared for the entry exam, I took that also and I could have occupied my place in the English group, but I decided to pass it up.

Above all, I have been attracted to The Faculty of Foreign Languages and Literatures from the desire of learning a northern language. The only northern languages included in The University of Bucharest are Dutch and Swedish, The University of Cluj, Babes- Bolyai, fills the list in with Danish, Finish and Norwegian languages. Yes, in case the distance between Calarasi and these two cities would have been the same, I would have chosen Cluj, Norwegian.

Being a student of the Faculty of Foreign Languages and Literatures means belonging to two different groups (language A- language B), to always take part in the classes and seminars, an amount of two or three absences being the reason not to be admitted to sustain the exam at the subject you have been missing. In the same time, an aspect not found in every Faculty structure, any student has to be ready to deal with a lot of homework. The teachers are always ready to check your work, to note you down and make every moment of involvement or disinterest count. I have to admit, there are, at the very most, two or three courses that do not ask for compulsory attending, but if you are not going to attend them, passing exams will not be easy for anybody.

Being particularly interested in Dutch may be an important aspect for my evolution until this very moment. Even if it is not a Latin language, I have learned more vocabulary, I have more control on the Dutch tenses, in comparison with Portuguese and I know to read and understand the message in almost every text I come across. With reference to the teachers I have at Dutch, maybe because they are fewer in comparison with the teachers I work with at Portuguese, they are shaped into a more organized team, bringing us, the students, to work in the same way.

This first University year turned me into a responsible young lady, with reference to Faculty, trying to work up with every requirement from my teachers, but also related to the fact that I have to take care of the house I live in, bills and food, aspects I had never accomplished before, all by myself. In the future, I fancy the idea of taking part in a Dutch Master Program, this thought crossing my mind after the conference I participated at, Holland Education Day.

In the last few months, I have realized that this kind of active program turns you into a responsible adult and helps you to become an organized person from the very first jump.

I wish you good luck in the choice you will make after high school, because having a safe journey is only up to you!

Florina Marin

L.I.F.E – Long Inner Flourishing Enjoyment

So, here I am, standing in front of this fearful auditorium, trying to persuade all of you, as every year, for the fifth time, of my vivid thoughts and inner perceptions. Maybe I will, maybe I will not succeed, but that's exactly what it is all about. Of course, I'm not going to give you a long sermon about the ways of achieving success overnight or about the proper motivation you need to own in order to meet with success, I'm just going to expose my ideas of mastering the life fulfillment.

However, what does success mean to you? Have you ever thought about the shortcuts that may exist while pursuing your burning ambitions? Or even how to get them? I'm absolutely sure you did. Even though teenagers are often portrayed as irresponsible and thoughtless about their future, it's not really true at all, and I think you all agree with me. So, in order to infuse you, all of you, with my insight over success and the thorns we all need to confront in order to deal with it, with the exams we must outface during our thriving lives, I am going to pinpoint three crucial rules I've reached over the years.

The first step, which has a paramount importance during this whole process, is gaining your self confidence and building your self- respect. Why does it bare so much importance? Not only do you change your overview about yourself and about the things you are capable of, but you will be then ready for the next level, abandoning the shadow and, along with it, climbing on the ladder to the ravishing success. As Steve Jobs stated: “Your time is limited, so don't waste it living someone else's life.” His point was that you can't just sit and wait for life to come to you; you have to go get it. Success won't come alone, with no additional intervention on your side, so take something you believe in and make it work. And that, as soon as possible.

Indeed, it's clearly obvious that success is cold as ice and lonely as the North Pole, so you will have to dispose of a large amount of fresh vigor and constant energy in order to come to an end. Take into account the fact that Rome was not built in one day, neither was the Walt Disney series, whose master claimed that: “If you can dream it, you can do it.” Therefore, the last rule is to keep going until you make it, no matter the obstacles you will need to come through, you must struggle until the end. No one said that the road to success is paved with delightful intentions, fluffy clouds and magnificent unicorns, because, in fact, it is not. However, that mostly depends on how you look on things and the way you deal with them. Anyway, the key to success is hard work and determination, so you'd better get out of your comfort zone, take up something out of your usual habit and get it through.

Finally, all things considered, I just have one more thing to say to you:

No matter what happens, stay humble and keep true, success will definitely come to you !

Ana Alecu, cls. a XI-a G

Law School

“College will be the greatest period of your life”. It has become a postulate for most high-school students. There is this tremendous pressure on how this period will shape you as an individual, as a future working professional and how it will represent the base of the most long-lasting friendships and relationships.

As a second year law student, I have begun to experience the pressure of this period. The generic student's academic activity usually oscillates between extremes: not doing anything all semester long and panicking when discovering you have 1 week to study several hundred pages or conscientiously studying all year long and feeling like you should've spent your time better.

You know that triangle, whose angles represent each an aspect of life in college: social life, good grades, sleep and you can only choose two! If only! You can consider yourself lucky if you choose one and get to do it right. I'm not trying to scare you, it's just that I have discovered that the triangle is not a triangle at all. There is so much to do: travelling, theatre, books, volunteering, parties, shows, concerts, movies, internships and you feel like you owe it to yourself to explore every aspect of this new life a big city has to offer.

All these involve money, of course. The consumerist age we are living in has taught us that everything is for sale. Even though you've been sighing a long time for that gorgeous pair of stilettos or a fancy pair of football sneakers, remember this: they will only make you happy for a short period of time, all things fade eventually. Invest in yourself, in experience and beautiful memories and they will stick with you for your entire life and make you a better person for that. Be open to new experiences, absorb everything in.

It might sound as a paradox, but trust me: the more you do, the better you'll be able to manage your time. You need to push yourself and little by little you will find your own balance. This is really the time in which you will meet beautiful people, have wonderful experiences and absorb information so get out there and make the most of it!

Crina Constantin

Microexpressions

A micro expression is a brief, involuntary facial expression shown on the face of humans according to emotions experienced. They usually occur in high-stakes situations, where people have something to lose or gain. Micro expressions occur when a person is consciously trying to conceal all signs of how he or she is feeling, or when a person does not consciously know how he or she is feeling. Unlike regular facial expressions, it is difficult to hide micro expression reactions.

Seven emotions have universal signals: ANGER, FEAR, SADNESS, DISGUST, CONTEMPT, SURPRISE and HAPPINESS. Nevertheless, in the 1990s, Paul Ekman expanded his list of emotions, including a range of positive and negative emotions not all of which are encoded in facial muscles. These emotions are amusement, contempt, embarrassment, anxiety, guilt, pride, relief, contentment, pleasure, and shame.

Micro expressions occur when a person either deliberately or unconsciously conceals a feeling. You can learn to spot them.

Haggard and Isaacs were the first to describe micro expressions (calling them “micro momentary expressions”) in their study of psychotherapeutic interviews. They explained the appearance of “micros” as the result of repression; Micro expressions happen when people have hidden their feelings from themselves (repression) or when they deliberately try to conceal their feelings from others. Importantly, both instances look the same; you cannot tell from the expression itself whether it is the product of suppression (deliberate concealment) or repression (unconscious concealment).

TYPES

Macro: Normal expressions usually last between 1-second and 4 seconds. They often repeat, and fit with what is said and the sound of the person's voice. **Micro:** These are very brief, usually lasting between 1/15 and 1/25 of a second. They often display a concealed emotion and are the result of suppression or repression. **False:** A deliberately-made simulation of an emotion not being felt. **Masked:** A false expression made to cover a macro expression.

WHY ARE MICRO EXPRESSIONS IMPORTANT?

Learning to spot micro expressions can help you:

- **Improve your emotional intelligence** One of the keys to improving emotional intelligence is developing skills which help you understand the human face. Unlike language or gesture the face is a universal system of signals which reflect the moment-to-moment fluctuations in a person's emotional state. Learning how to read micro expressions will help you recognize feelings in others and, at the same time, you will likely become more aware of your own feelings.

- **Develop your capacity for empathy** Emotions play a key role in all of our interactions. Common expressions on the face — macro expressions — may not accurately portray how someone is feeling. When you can recognize the fleeting and more evasive expressions that arise, you become more sensitive to the range of emotions others wish you to know they are feeling. You also become more skilled at noticing when an emotion is just beginning, when an emotion is being concealed, and when a person is unaware of what they are actually feeling. These are skills that can help you become more sensitive to the real feelings of others, and to let others know, when appropriate, that they are truly “seen.” Recent research by Helen Reiss and others has shown that physicians' ability to recognize emotion from briefly presented facial expressions predicted patients' ratings of the physicians' empathy.

- **Spot Concealed Emotions** When someone tries to conceal his or her emotions, “leakage” of that emotion will often be evident in that person's face. The leakage may be limited to one region of the face (a mini or subtle expression), or may be a quick expression flashed across the whole face (a micro expression). Most people do not recognize these important clues, but, with training, you can learn to spot them as they occur. See Paul Ekman's book *Telling Lies* for a full analysis of these and other clues of concealment and deceit.

- **Improve your relationships** The face offers the best window we have on how other people are feeling. Improving your ability to recognize others' emotions will increase the intimate understanding that allows you to connect with other people. Research has also found that people who learned to spot micro expressions were better liked by co-workers.

- **Understand others** Dr. Ekman's research has shown that we often miss facial expressions when they contradict words being spoken. Yet facial micro expressions are a universal system — everybody has them, and they warrant our attention. Even people from vastly different cultures, people who don't speak your language, still have the same emotions and will show the same expressions. When you learn to recognize micro expressions, spotting the discrepancies between what you hear and what you see applies across the board — from friends and family to total strangers.

- **Recognize and better manage your own emotions** Learning to recognize facial expressions of emotion in others helps you learn to recognize your own emotions. Dr. Ekman's research reveals that simply mimicking an emotion by manipulating one's own facial expressions will initiate the physiological experience of that emotion — you'll feel it arise within yourself. When you purposefully train yourself to link facial expressions with internal experience, you improve your conscious awareness of your internal emotions. Thus, you improve your chances of recognizing when you are becoming emotionally triggered. This awareness can help you manage the expression of your emotions.

- **Develop Social Skills** Individuals on the autism spectrum have benefited greatly with micro expression training, most notably with the Subtle Expression Training Tool (eSETT). People with schizophrenia have also shown positive results. Research done by Tamara Russell and others has found that training with Ekman's Micro Expression Training Tool (eMETT) enabled people with schizophrenia to recognize emotion in others on par with normal persons. View our research page for further studies.

Bibliography:

<http://en.wikipedia.org/wiki/Microexpression>

<http://www.paulekman.com/micro-expressions/>

<http://www.emotionintell.co.uk/>

Anca Chiru, cls. a XII-a G

The Source-Code of Life

First, let us draw a parallel between humans and computers by taking into consideration people's conformation and computers' configuration.

A computer is made out of a unit, a monitor, speakers, microphone and other accessories, some are mandatory, some are not that mandatory... Inside the unit, there is the CORE of the computer: the processor. An operating system, with all the hardware, cannot run without the processor, as well as the processor cannot run without an operating system, even though it has all the hardware connected to it. So now, look at a human! I am made out of a unit, a monitor, so that you can see me, speakers, so that you can hear me, a microphone, so that I can hear you back! But also, what is most important, WE ARE THE PROCESSOR!! What does this have to do with our theme, "Life is the most difficult exam"? It is simple! Let's look at the way we process our data.

A processor processes data which is of three types: Good, Bad and Unknown! The Unknown data, once it has been processed, is categorized again in good and bad. If it is good, it uses it, if not the processor will try to change it, to manipulate it, to alter it, to mould it for further use. If this fails doing so, the data is thrown away. The conclusion is: any failure is discarded. We humans work the same way. We share the same operating system. We process EVENTS, also good, bad and unknown. But this is what makes humans SO SPECIAL! THIS IS WHAT SHOWS THE DIFFERENCE BETWEEN US AND ANY MACHINE! When we fail to change, alter, manipulate that bad unknown data, we WILL NOT throw it away, but put it aside and use it later on. I have two examples of this. The former is more recent than the latter.

A few weeks ago, my girl friend and I broke up! That was BAD data!! UNKNOWN DATA!! I was sad, depressed, and I tried to change that data into something good, but no success! So then, a few days later, my best friend came up to me and said: "You know what, I also broke up with my girlfriend"... So I was able to reach out to that data, view it from a different perspective, change it, manipulate it and HELP MY FRIEND!!

The second example.... My grandfather passed away last spring and it was really hard to cope with that situation. That was SAD UNKNOWN BAD data !! I tried to make the best of it but with all the mourning and crying.... I could not ! So I took that data, put it aside until my friend came this autumn and said that his grandfather passed away. Again, I was able to reach out to that data, view it from a different perspective, change it, manipulate it and HELP MY FRIEND!!

To provide a more genuine definition for life, I would aver that life is AN ASSEMBLY OF THE MOST DIFFICULT EXAMS or a multi-faceted exam we have to go through! Each modification, each alteration, each change in the unknown data, each process is THE MOST DIFFICULT EXAM we have to go through at the moment. Each machine, before it shuts down, keeps a log file with all the events it has done during its lifetime. Have you heard of "Life flashed before my eyes??" We humans have a log file that shows before we complete the final exam! And life flashing before our eyes only shows the most important events, the ones we know we failed or succeeded in!

I know that everybody has failed some exams, and succeeded in others, but I am certain that everyone here will succeed in our final exam!

by Murray Andrew David, a XII-a C

Recipe to cure my soul

Believe me, the growing up process is beautiful and yet is not a bed of roses. Though it is full of ups and downs it has many facets of blessings and successes. I've reached that moment when all the stories, lectures, witnessed events flow together into my mind, shaping a recipe about every single aspect of life. But, let me tell you straight. It is my own recipe. The one that resonates and fully functions when combined with my character traits and personal evolution.

I have been exploring different life perspectives. How can you ask those around you mirror themselves by filtering through their mind and souls certain principles? You can, as long as they stay around long enough to grasp meaningful aspects of their lives. For Georgiana, a young lady, and I do have permission to use her story:-), life is nothing but a string of hard, cruel and merciless events. every single step is perceived as punishment. We still need time together so we could both figure out the roots of such perception and possible ways to cure it.

But on the other hand, I see life as a challenge, a channel of discovery and innovation, a prospect for success and a gateway to wealth. Every event is perceived as sweet, colourful and kind. No matter the situation, I am able to find the real me, I keep pressing on, believing in a cause, a cause to succeed and get the most out of life. Sometimes I ask myself why Georgi and I are friends as long as we are completely different when it comes to perspectives of life, but no wonder a man once said, "Where there is life, there is hope." and this has become for me a value to follow.

As far as I am concerned, the will to succeed or fail lies within individual permission, and if I have learnt a lesson so far is that you can live life to the fullest with utmost satisfaction and fulfillment if you are determined to succeed and not take everything for granted or wait on fate to play itself out.

My recipe includes setting goals and strategic plans that will get through no matter the odds which may move against you, and is one of the basic ingredients to get the best out of life. These goals should be followed up consistently even if things seem blurred or unyielding at some point. In fact, every "perfect" life has its own recipe, but all of them have a similarity of utmost importance: setting goals, working to turn them into reality and finally achieving them.

For me, the growing up process is so easy, yet many people rush and miss what they want to achieve in life. Don't rush in life. Take one step at a time. Each step should be properly planned before being launched. Steady, balance, mark and shoot. And before you know it, the sky will become the beginning of your success.

In three words I can sum up everything I've learned about life so far and the ups and downs of the growing up process: they go on, no matter what happens around us or the obstacles encountered on our way to achieve our dreams and goals.

I take the growing up process to be very simple and do you know what? It is to be enjoyed.

Cristina Melente, cls. a XI-a D

Future utopias are rooted in present time

Happiness is a state of mind rather than a providential reward, offered in a singular moment. A multitude of experiences and events, most of them accumulated in the feverish pursuit of happiness. It is uniquely perceived, and sometimes even contradicting the exterior, because life is widely known for throwing curve balls. While the desire of achieving happiness is innate for humanity, the ways of achieving are not, unfortunately, encrypted in the DNA. But what better way to design a safe road than education?

School should represent the cultural headquarters for decoding each and everyone's path to happiness, health and success. Instead, school teaches students to make a living, because the pattern is much more global and simpler.

Thousands of different abstract notions, narrow perspectives, unrealistic expectations, frozen in a daily routine. $E=mc^2$ is shy of useless if you do not know basic CPR or how to survive in the wild. Education should be radically more practical and personalized. Besides basic knowledge in most domains, education ought to show that there are barely any wrong pathways in life and encourage individuality. Schools should provide access to practicing different sports weekly, trips to a variety of workplaces and into the wilderness, and offer constant guidance for students' future jobs.

Thus, education is multifaceted and it should try to provide answers for most psychological, social and moral dilemmas. Acknowledging people's differences is the only way to prevent school from remaining a place where words are flowing out like endless rain into a paper cup.

Raluca Dumitru

Can you make a difference?

One of the most important ways one can make a difference is by encouraging progress and setting higher standards with his own achievements. Nowadays, when we live in such a competitive society, it is important to strive to do better and better and the results will naturally lead to your own self-development. Furthermore, by raising the quality of your work, you will set the bar higher for yourself and consequently for the ones around you.

Moreover, a general improvement will be surely noticed in the near or distant future. Breaking records, showing everyone that something which seemed impossible can be achieved by working hard and putting one's soul in the task or even reaching a new level in an apparently commonplace activity will undoubtedly make a difference, as teaching the future generations by example is one of the most important aspects of human evolution.

The efforts of the ones before us have deep reverberations in the lives we lead now, their achievements motivate us and steer us to aim higher and a sum of acts that seemed of little importance at that time shaped the world we know today. After all, just as Mahatma Gandhi said: **“In a gentle way, you can shake the world.” Ivan Florentina**

We assuredly think that making a difference in the world requires a wide range of abilities of a superhero due to the fact that changing something in our community may give us the strong impression that although we struggle to overcome the difficulties that emerge, we may be overwhelmed by doubts. Personally, I will not allow these feelings of anxiety let me down and influence me, so I will struggle to make my voice heard in order to make a noteworthy change everyone has to set their hearts on making an improvement in society. Having that in view, I will attempt to make people happier as I have noticed we have forgotten how to enjoy life and seize the moment on one condition: they will have to do the same to others and so on. As happiness is for free, let`s share it unconditionally. **When was the last time you made somebody smile? Ana Silvestru**

Those who succeed in making a difference are generally regarded as leaders. They are the ones responsible for evolution and innovation is constantly expected from them. Every domain can always use improvement, from dusting to space travelling. You just need to think and as soon as you come up with an idea, write it down and then go further on and improve it. Due to the Internet, it has become incredibly easy to advertise an idea. You could even ask for funds to back your breakthrough. So, what are you waiting for? Go and revolutionise the world! **Vlad Stefanescu**

Sea and Sky

Sitting on a slab of rock above the melancholic waters, I feel once again the cold air of the breeze. From here a placid sea can be seen stretching far and wide with its peaceful waves and tranquil currents, yet if one would see it only as that he would be blind.

Into the distance a storm is raging; the surface of the sea is blackened with the sky's reflection. The salty, mesmerizing wind begins to sharpen; its keen edge now cuts through my clothes instilling icy chills. The waning sun fades away beyond the clouds, rendering the shore blind, covered in half-light. Seagulls flee on hearing the roar of the thundering vultures within the gray clouds. I should prepare my departure and take shelter from the storm, yet the scenery demands witnesses and the show is most enchanting. At the blink of an eye, the firmament is torn in half by a luminous sword of lightning; the waves begin to go wild, growing in height, intensity. In a few moments the beach is drowned and even the air feels like being liquid, heavy and tense.

I head fast towards my car. Take one more glance at the battlefield of sky and sea, the healing rain begins pouring down, mourning for their defeat. If one could see for himself this wild and primordial side of nature, we would still be blind yet truly acknowledge this is better than pretending to know everything.

Ionut Cristian Soare

Dreamers or doers?

The question 'dreamer or doer?' frequently generates a great deal of heated debate. Ideally, one could be both; nevertheless, whatever may happen, in order to succeed you must always act upon it. My point is that one must dream first to be able to apply a conclusive image projected in your own castle of mind. That's the secret: the vision and subsequently, make it real. When you analyse the reasons why many people never act, it is more than clear that in most cases, not the lack of skills is the cause, but rather an unfit psychology. One should pursue his own dreams, fight to reach them and become a genuinely unstoppable person in order to achieve the top of their expectations. In my opinion, the word 'do' aims to be a basic verb that triggers one's impulse.

Elena Ignat, cls a XII-a D

Why Teach Shakespeare's Tragedies to High School Students?

Every teacher knows the look on their high-school students' faces when they are told they are going to study Shakespeare. The more important educators may consider him to be not only to English but to world literature as well, the less significant they perceive him to be to their generation and interests. Therefore, having in view this attitude, it is not easy for teachers to make Shakespeare appeal to these teenagers since they cannot help asking us “Why?”

First and foremost, Shakespeare's tragedies play on major universal human ethics and morality which are supposed to convey an impact on these teenage readers. Serious consideration of any of his plays forces one to think in ethical terms. Shakespeare's universe is governed by a recognizably Christian moral order, yet threatened and often brought to grief by tragic flaws. Throughout his works he explored themes of revenge, suicide, mercy, guilt, temptation, forgiveness, and the afterlife.

The majority of Shakespeare's plays are at least indirectly concerned with some abiding moral issue that affects its characters and outcome. Moral judgments and dilemmas lie at the heart of his greatest plays. Most of his dramatic works depict a significant moral choice or disruption of the moral order that results in tragedy or must be set right by the end of the play.

Reading through the lines of Shakespeare's *King Lear* one can grasp a strong moral component as the playwright conveys the message that improper life-turning decisions may alter one's destiny irreparably. Lear's moral blindness that Kent emphasized in his piece of advice to the king: “See better, Lear” (*King Lear* 1.1.155–156) is the theme that lies at the heart of the play.

The play centres around the protagonist's exemplary journey from everything to nothing: “They told me I was everything” (4.5.102) since Lear makes the mistake of taking himself for everything. He is eventually tortured by that haunting word “nothing” until he becomes nothing. As the Fool points out, nothing is what Lear has left himself, in divesting himself of kingdom, power and banishing the only daughter who deeply loved him: 'Now thou art an O without a figure. I am better than thou art, now. I am a fool; thou art nothing' (1.4.158–159).

King Lear may be interpreted as a cautionary tale not only from the point of view of social status but also as far as family life is concerned. The unfolding of the plot reveals how in a short period of time Lear went from king to just a regular peasant and from strong and prideful to weak and unconfident. And it is his tragic flaw - pride, which triggers his downfall by preventing him from seeing the true faces of people. He is the one who initiates the tragedy by banishing Cordelia and Kent as well as by dividing the kingdom. Throughout the development of the plot, Lear endures the painful consequences of his error, which eventually lead to his death.

This tragedy is a metaphorical description of one man's journey through hell in order to expiate his sin. It depicts a detailed description of the consequences of one man's decisions which greatly alter his life and the lives of those around him. As Lear bears the status of King, he is a man of great power but he wrongly surrenders all of this power to his daughters as a reward for their demonstration of love towards him. This untimely abdication of his throne results in a chain reaction of events that send him through a journey of hell.

Students can benefit greatly from studying the wide variety of life-related themes tackled by Shakespeare since they provide a context for students to consider their own humanity. In addition to this, teenagers – who are experiencing a vulnerable age marked by countless questions regarding life – are prompted to think in ethical terms .

Comparison between Gloucester and Lear

The Earl of Gloucester's issues reflect the same abnormalities as King Lear's troubled family. In the first scene, Gloucester introduces his illegitimate son whose status prompts him later on towards jealousy and betrayal, Edmund trying to get rid of his bastard status by plotting against his brother and tricking his own father into believing Edgar is the guilty one. As a father, Gloucester displays the same blindness as Lear and ironically he 'stumbles' when he has eyes to see only to be able to see reality straight when his eyes are plucked out. However, it is not physical pain that overwhelms him but grief, since his heart fails when it is too much for him to bear, sharing Lear's fate.

Comparison between King Lear and The salt in your food

In William Shakespeare's "King Lear" the main theme is family relationships and the way errors of judgement in this respect can lead the members on a destructive path. Just like in the Romanian fairytale "The salt in your food" collected by Petre Ispirescu, the King of Britain decides that it is time to divide the kingdom, one of the reasons being that he could no longer rule due to the fact that old age affects his way of keeping up the pace with the amount of workload, therefore, the child who loved him best would receive the largest share.

While Goneril's and Regan's tongues were covered in honey, saying how their love is unconditionally powerful and true just to receive a larger portion of the land with their souls covered in thirst and selfishness, Cordelia, the youngest and favourite daughter, stays true to herself and says nothing but the truth which leads her to disinheritance but she proves to have a purer soul. Just like in Shakespeare's tragedy, the emperor in "The salt in your food" has three daughters as well, and while younger daughter says her harsh thoughts and gets mocked for it, her sisters obtain what they crave, but in the end, the lies are finally vanishing and the youngest gets appreciated and embraced by her father.

Iulia Muşat

"King Lear" – The missing mothers

Everyone meets in the first seconds of life a woman like this: sensitive, with gentle and piercing look, warm, delicate, complete from all points of view. She is the woman that each of us wants to discover every day enjoy the richness of her mind and soul. She is a super heroine of all times and, she is called "mother". A mother is the center of family and the source of harmony. As the mother is missing from the play "King Lear" by William Shakespeare, even though there's a lot of *talk* about moms in this play, the families are dysfunctional. The personal drama of *King Lear* revolves around the destruction of family relationships and the tragedy emerges from broken bonds between parents and children—and, at a secondary level, from the loss of ties between siblings.

King Lear and Earl Gloucester were both mother and father for their children and, as a matter of fact, Lear wanted to be rewarded by his daughters. How? By subjecting them to a love test. It seems as if Shakespeare is raising the question: Is love (especially family love) quantifiable? I think that if mothers were present in this play, many family problems would have been avoided by the simple presence of a creature full of divine inspiration.

King Lear – THE STORM

Since two of his own children turned against him and thus was betrayed by his own flesh and blood, Lear went mad and wandered around in a thunderstorm, shouting at the sky.

The raging storm symbolizes Lear's state of mind, the fury he experiences due to the fact that he has come to realize his errors and as a result is heart broken. Dispossessed of his wealth, title, and authority, Lear is not deprived of his humanity, dignity, or nobility as he endures the storm heroically and shows pity for the misery of others. Robbed of the pomp and circumstance of kingship and haunted by the hardheartedness of Goneril and Regan, Lear discovers the meaning between sentimentality and love, between insincere words and just deeds, between selfishness and selflessness. In his comment, "Take physic, pomp", Lear realizes that the true measure of love and justice was Cordelia's statement of truth, not the bombast of Regan and Goneril:

"You have begot me, bred me, loved me. I
Return those duties back as are right fit,
Obey you, love you, and most honor you."

ILIE MARIA COSMINA

Characterizing King Lear

King Lear is portrayed as a complex character whose fate is the consequence of the wrong decisions that he made out of pride and especially due to his tragic flaw—the inability to see beyond appearance. His main mistake is made when he decides to share his kingdom according to the love of his daughters. He wrongs Cordelia, though she was the only one of the three sisters who told the truth, without flattering her father. Lear suffers throughout the course of the story a strong psychological conflict. He believed that his daughters were bound to love, to adore and to serve him unconditionally. Yet, his views were ruined in the process and the disappointment brought by his two daughters, Regan and Goneril, bring him on the brink of madness. His only comfort is found in the arms of the youngest daughter before the unjust death of Cordelia which brings about his death. So, fate is decisive for this character since the errors made in the relationship with his offspring are severely punished in its end.

Characterizing Cordelia

Cordelia is the embodiment of honesty and truth, who didn't betray her own principles, regardless of the risks that this entails. Love for her father was sincere, typical for a daughter who respected and appreciated the being that gave her life. Despite her father's behavior, who unjustly disinherited her, she continues to cherish and love him just as before. Knowing that her father is in trouble, she returns to save him from the hands of her sisters and bring him closer to her. This act is in the end a huge sacrifice for Cordelia, as her life is brought to an end after she manages to see her father for a little while. So, in case of this character, fate is highly unjust because, despite the positive trajectory taken throughout the story, in the end she has the same outcome as the others.

The missing mothers

Reading between the lines of 'King Lear' the reader notices that the important absence of a mother, that might have had a strong impact on the development of the plot. A mother is the core of a family, is a system of balance and in particular a source of remedial in critical situations. Lear's three daughters are the most significant example of the absence of a mature female figure. They all felt the absence of a powerful example, essential in the growth and evolution of a girl into a young woman. If they had been shaped by a mother, the two older daughters wouldn't have ended up cheating the people around them, envying each other while guided by power-hunger. Yet, the dignified and harmonious growth of Cordelia is just the result of a special attention given by Lear. Being the youngest and closest to his soul, he substituted for her mother's absence. Furthermore, a mother would have tamed Lear's immature and irrational behavior in the beginning and of course she might have prevented the tragic outcome. So, a mother could have brightened the family relationships and therefore harmony would have governed them and blood wouldn't have been spilled. *Veronica Radu, clasa a XII-a D*

The missing mothers

The mother's absence intensively marks out the emotional evolution of characters in Shakespeare's play. Mothers ease the connection between children and fathers and also, strike a balance between the members of a family. Their presence maintains the family united and, their absence will cause severe damage in the long run. In both cases, that of King Lear and Gloucester, mothers are missing from familial circumstances, which has severe consequences on the relationship between parents and sons or daughters and also, between siblings. The centre of a family, mothers could never allow the envy of a child against their own brothers or sisters, and would attempt to redress the relationships in order to respect, love and help each other. The importance of a feminine presence that takes care of them and for their relationships with others is highly relevant for the siblings who can plot against each other to reach their goal. The lack of motherly affection made the siblings be deficient in honesty, kindness or mercy in relationship with sisters or brothers, so Edmund feels no remorse for plotting against his half-brother, Edgar, and Goneril shows no clemency in poisoning her sister, Regan. *Valentina-Roxana Serban*

Lear – Gloucester Parallel

There is a parallel between Lear and Gloucester, due to the fact that neither of them manages to distinguish essence from appearance and thus they have both disowned the very child who is actually truthful and loving to them. They both suffer the consequences of their tragic flaw: the inability to grasp reality, to see the cunningness of their evil children. King Lear's ordeal leads him to insanity while Gloucester is led to despair and attempts suicide. Before Gloucester's attempt at suicide, he realizes that he has wronged Edgar the same as Lear asks for Cordelia's forgiveness in the end. It is these painful experiences that make them acknowledge their mistakes and they eventually open their eyes widely and manage to see everything clearly. Unfortunately, the tragic downfall has already been triggered.

Jordan Sandra Bianca

Sherlock Holmes

Sherlock Holmes is a fictional detective created by Scottish author and physician Sir Arthur Conan Doyle, a graduate of the University of Edinburgh Medical School. A London-based "consulting detective" whose abilities border on the fantastic, Holmes is famous for his astute logical reasoning, his ability to adopt almost any disguise, and his use of forensic science skills to solve difficult cases.

Holmes, who first appeared in publication in 1887, was featured in four novels and 56 short stories. The first novel, *A Study in Scarlet*, appeared in Beeton's Christmas Annual in 1887 and the second, *The Sign of the Four*, in Lippincott's Monthly Magazine in 1890. The character grew tremendously in popularity with the first series of short stories in *The Strand Magazine*, beginning with "A Scandal in Bohemia" in 1891; further series of short stories and two novels published in serial form appeared between then and 1927. The stories cover a period from around 1880 up to 1914.

All but four stories are narrated by Holmes's friend and biographer, Dr. John H. Watson; two are narrated by Holmes himself ("The Blanched Soldier" and "The Lion's Mane") and two others are written in the third person ("The Mazarin Stone" and "His Last Bow"). In two stories ("The Musgrave Ritual" and "The Gloria Scott"), Holmes tells Watson the main story from his memories, while Watson becomes the narrator of the frame story. The first and fourth novels, *A Study in Scarlet* and *The Valley of Fear*, each include a long interval of omniscient narration recounting events unknown to either Holmes or Watson.

The question as to the reality of Sherlock Holmes has remained unresolved for decades. However, if the reality of his biographer, Dr. Watson can be established, the reality of Sherlock Holmes may follow as a natural consequence. This paper will therefore set out the case for the reality of Dr. Watson.

In the first place, it must be noted that the first Sherlock Holmes story was a full-length novel called *A Study in Scarlet* which was written in 1886 and published in 1887. The book begins with a Part 1 that is stated as "Being a Reprint from the Reminiscences of John H. Watson, M.D., Late of the Indian Army Medical Department". Two things seem a little odd here. First, as will be shown later, referring to the book as a "Reprint" of something by John H. Watson, M.D. may have more significance than was originally realized by the initial reading public. Most of the early readers considered Sherlock Holmes a work of pure fiction but others considered him to be a real person right from the beginning. It will shortly be seen that there is something to be said in the stories themselves for both points of view.

The second odd thing about *A Study in Scarlet* is that when Sir Arthur wrote it, he was only 26 years of age and yet both Sherlock Holmes and Dr. Watson emerge as full blown characters and the stories were recounted with a certain maturity of style and content that one would consider to be quite unusual in such a young person.

Creative genius is no doubt accountable to some extent. However, it must be remembered that Sir Arthur's other works did not capture the attention of the public to anything near the extent to which the Sherlock Holmes stories did. No, there was something special about the Sherlock Holmes stories and it is that "something" that can hopefully be identified as "reality".

It seems very probable that there did in fact exist a real "consulting detective" who may at first have been a patient, and later a very good friend and room-mate, of a very real Dr. *James Watson*. That detective and Dr. James Watson evidently had a close relationship even to the point of working together on the detective's cases, and the good doctor took to making notes about them. For some reason, Dr Watson never got his notes into story form and never published anything about the detective's cases himself.

Sir Arthur and Dr. James Watson were friends and both were writers and members of the Portsmouth Literary and Scientific Society. However, when Sir Arthur joined the Portsmouth Literary and Scientific Society in 1883, having already achieved the status of a published author in his own right, it would appear that an arrangement was made whereby Sir Arthur would put Dr. James Watson's notes into story form for publication. And so it came to be, three years later in 1886, that Sir Arthur wrote the novel *A Study in Scarlet*, the first of sixty Sherlock Holmes stories.

Many of the details of the Sherlock Holmes stories, including the factual and physical settings, the residence at 221 Baker Street and the various and numerous parties to the plots, are too convoluted to analyze in this paper for the purpose of confirming the reality of the stories themselves. It appears that some were based on carefully screened facts and that others were pure fiction. There is, however, one observation that should be made in regard to the reality versus fictional aspect of the stories. In some, the fictional nature is obvious while in others there are many references to actual places, events and even people, although the exact identities of the latter are masked behind fictional names.

Many times actual locations are referred to except with respect to places where the crimes or major action actually take place.

Those locations are fictionalized which leads one to believe that in such cases, the stories are based on real events and thus the need to screen the actual locations. There are many instances of this in the stories and one particular case comes to mind that is illustrative of the point. In “ The Adventure of the “Three Gables”, published in 1920, reference is made to a certain professional gossip named Langdale Pike to whom Sherlock Holmes often turned for helpful information. That story informs us that Langdale Pike, obviously a fictional name, “spent his waking hours in the bow window of a St. James Street club” In the excellent book *Sherlock Holmes in London* by Charles Viney, there is a photograph, taken in 1907, of a Hansom cab standing outside Boodle's Club in St. James's Street, London. The photo not only shows what the caption calls “.....its famous bow window ” but also, upon close examination, a man standing in it! There were, at the time, four clubs in St. James's Street but only one had a bow window. Clearly then, Sir Arthur in 1920, was in possession of notes relating to a very real professional gossip who took as his vantage point the real bow window of the real Boodle's Club and there is that photographic evidence of it taken 16 years before the story was published!

Based on the above, it may be concluded that Dr James Watson, for reasons we will never know, chose to collaborate with Sir Arthur in the publication of notes that he made concerning his association with a certain real “consulting detective”. The name of that detective has come down to us, as Sherlock Holmes and we are unable to confirm or deny the accuracy of it. It is probably accurate. There is one final observation to be made in support of the contention that Sherlock Holmes was a real person. In his Preface to *The Case Book of Sherlock Holmes*, Sir Arthur first explains that after the completion of the *Memoirs of Sherlock Holmes*, he had determined to end the stories because at the time, he felt that his literary energies should not be directed too much into one channel. In particular, he said: “Had Holmes never existed I could not have done more, though he may perhaps have stood a little in the way of the recognition of my more serious work.” It seems very clear then that we have Sir Arthur's own word for it that Sherlock Holmes did indeed exist!

In conclusion, fact or fiction, it has rightly been noted that Sherlock Holmes has been subsumed into the collective consciousness and someone else who wrestled with the question of his reality put it very succinctly: “Sherlock Holmes is a man who never lived and will never die”.

Ioana Silvia Herghelegiu,cls. a XII-a G

The White House – haunted?!

For forty years there have been reports that the White House is a hotbed of haunted activity. Visitors, staff and even White House residents have reported seeing the ghosts of Abraham Lincoln, Abigail Adams and Andrew Jackson, to name a few. The 16th President's apparition reportedly has been seen by a long list of people, including British Prime Minister Winston Churchill, Queen Wilhelmina of the Netherlands to President Reagan's daughter Maureen. More recently, the Obamas claim to have repeatedly heard strange sounds and felt a sensation of someone gnawing at their feet in the middle of the night.

The White House's most famous alleged apparition is that of Abraham Lincoln. Eleanor Roosevelt never admitted to having seen Lincoln's ghost, but did say that she felt his presence repeatedly throughout the White House. Mrs. Roosevelt also said that the family dog, Fala, would sometimes bark for no reason at what she felt was Lincoln's ghost. The former president's footsteps are also said to be heard in the hall outside the Lincoln Bedroom. Others have actually seen an apparition of the former president. The first person reported to have actually seen Lincoln's spirit was First Lady Grace Coolidge, who said she saw the ghost of Lincoln standing at a window in the Yellow Oval Room staring out at the Potomac. Winston Churchill, Theodore Roosevelt, and Maureen Reagan and her husband have all claimed to have seen a spectral Lincoln in the White House. One of the most recent sightings came in the early 1980s, when Tony Savoy, White House operations foreman, came into the White House and saw Lincoln sitting in a chair at the top of some stairs. Several unnamed eyewitnesses have claimed to have seen the shade of Abraham Lincoln actually lying down on the bed in the Lincoln Bedroom (which was used as a meeting room at the time of his administration), and while others have seen Lincoln sit on the edge of the bed and put his boots on.

Abraham Lincoln is not the only Lincoln ghost witnesses claim to have seen in the White House. Willie Lincoln, Abraham Lincoln's 11-year-old son, died in the White House of typhoid on February 20, 1862. Willie Lincoln's ghost was first seen in the White House by staff members of the Grant administration in the 1870s, but has appeared as recently as the 1960s (President Lyndon B. Johnson's college-age daughter, Lynda Bird Johnson Robb, saw the ghost and claims to have talked to him).

Other presidents, as well as First Ladies, are also said to haunt the White House. Witnesses in the past two centuries have reported that Thomas Jefferson can be heard playing his violin in the Yellow Oval Room. President Andrew Jackson is said to be seen lying on what is thought to be his old bed in the Queens' Bedroom (also known as the Rose Room), and his guttural laugh has been heard in the White House since the beginning of the 1860s. First Lady press secretary Liz Carpenter heard the laugh and swore it was Jackson's, and Mary Todd Lincoln claimed to have heard the stomping and swearing of an invisible presence which she claimed was the uncouth Jackson. White House seamstress Lillian Rogers Parks said she was sewing in the Queen's Bedroom and felt a presence, cold air, and then a hand on the back of her chair. She quickly left the room, and for the rest of her time in the White House she refused to enter the room again without at least one other person accompanying her. The spirit of William Henry Harrison, it is claimed, haunts the attic, and President John Tyler allegedly haunts the Blue Oval Room. First Lady Frances Folsom Cleveland, who was married to President Grover Cleveland in the White House's Blue Room in 1886 is widely claimed to haunt the room where she was married and was seen there after her death in 1947.

The White House is also said to be visited by three specters who did not live there. The first is that of David Burns, who owned the ground on which the White House stands before selling it to the federal government in May 1791, and whose spirit has been seen in Oval Office. The second spirit is allegedly that of a British soldier dressed in a uniform from the War of 1812 and carrying a torch. In August 1814, a combined British land and sea force captured Washington, D.C., and set fire to the White House, Treasury Building, Capitol, and other buildings in retaliation for the American looting of York, Upper Canada (now the city of Toronto) and the burning of the Parliament Buildings of Upper Canada after the Battle of York in 1813. The fires were put out only when a hurricane and tornado passed through Washington the following day, extinguishing the blazes. The soldier is claimed to be one of those who burned the White House, or who lost his life the following day in the storm. Another shade alleged to visit the White House is the ghost of Anna Surratt, daughter of convicted Lincoln assassination co-conspirator Mary Surratt, who forced her way into the White House the night before her mother's execution and unsuccessfully begged for her mother's life.

It is claimed by some White House staff that Anna's ghost returns to the White House every July 6, silently banging on the front door to seek entrance and continue her futile pleas for her mother's life.

This piece is purely speculation, as many human White House contacts are among the non-essential personnel affected by the government shutdown, and could not be reached for comment. We can only assume the 200 years of reported ghost activity will continue as usual during the shutdown, and the ghosts of the White House will continue working without the benefit of pay.

National College "Barbu Știrbei"

Are you wondering what high school you should choose? Well, this ends here because National College "Barbu Știrbei" is the perfect place for binding together study and recreational activities. I assume that you are thinking "Why are you saying this?". There is a wide variety of good answers.

Firstly, the teachers are the best because they know how to make us understand every little detail by using modern teaching methods. Not only that, they can also combine the teaching with random jokes in order to relieve stress. This way, usually, when the class is over, you know exactly what they wanted to say.

Also, this building looks wonderful from the outside, as if it were a little house, which is actually true since we live here for six or even seven hours a day, so we are like a family. There are times when we see our classmates more than we see our parents; therefore the atmosphere is really warm between us. Another good reason would be the modern furniture and the cameras which provide us more security and make me feel like I'm a movie star and some day, when I become famous, the school will be grateful that I made my first film here

Whatever your reason, "Barbu Știrbei" is the best choice as long as you are prepared to study hard enough to keep standards high.

Ștefania Ene

Black Eyed Kids

Imagine this. You and your better half are on your way home after a late night out in town. You pull into a convenience store, and you wait in the car while he runs in for something. You're sitting there in the dark waiting for him to return when suddenly you get an inexplicable, overwhelming feeling of terror. You sit up a little straighter and glance toward the driver's side window. There staring in at you are two children – but not just any children. These are “Black Eyed Children,” and they want to get into the car with you.

Sounds like something from a horror movie? Well, it's not. It's as real as it gets. According to David Weatherly, a paranormal investigator and author, who has written a book called “Black Eyed Children,” incidents or sightings by these strange children are occurring worldwide. They have one simple request, they want to come in. They appear on doorsteps, at car windows, hotel rooms and even boats.

Weatherly says there are thousands of reported sightings of these Black Eyed Children. Sometimes they travel in pairs, sometimes in groups and sometimes you'll see just one. They knock on doors and tap on windows all over the world, asking to be let in.

Witnesses report these weird children asking to come into the house to use the phone or for a ride home because they're lost or they forgot something. They speak in a demanding tone and regardless of what is said to them, they don't say much more than “Let us in. We won't hurt you. This won't take long.”

Their most outstanding feature is their solid black eyes, eyes completely void of color or light, showing no pupils, no irises. Witnesses say looking into these eyes evokes intense feelings of terror.

Could they be wearing black contact lenses? Weatherly agrees that this may be true in some cases; however, black lenses covering the entire surface of the eye would not only be expensive, but extremely uncomfortable.

These strange Black Eyed Children, who can appear or vanish at a moment's notice, seem to be between the ages of 8 and 16. Their skin is pale or pasty colored, described by some as looking plastic or artificial, and their mannerisms are odd. Witnesses describe their clothing as odd and drab – blue jeans and a hoodie or very old-fashioned, handmade clothing. Bizarre electrical phenomena occur when they are around, such as a garage door inexplicably opening.

- When a man in Dallas arrived home, he saw a boy at his door who repeated "I think it's food time. You should invite me inside." The man's protective pit bull came running toward the front door, but as it got closer to the boy, it whimpered and ran away, hiding under the bed for days afterward.

- A man named Paul was home alone when someone knocked on this door. He opened it and saw two kids about 10 years old standing on his steps with their heads down. They said, "Hey, we just thought we'd stop in for a bit." The kids insisted they be let into the house. Thinking they had the wrong house, Paul stepped forward to get a better look and made eye contact. Their eyes were solid black, including the sclera.

Jason Offutt, another researcher into the Black Eyed Children phenomenon, gives this account:

- Around 10:45 on a warm night, as 18-year-old Carris Holdsworth approached her apartment in Lisburn, Northern Ireland, she saw two teenagers in hoodies and jeans standing in her yard with their backs to her. As she attempted to slip away unseen, she fumbled in her purse for pepper spray. At that very moment, the boys turned to face her and, as if reading her mind, one said, “No need for that, we just want to borrow your phone, miss.” When she caught a glimpse of their pitch black eyes, not a trace of white or a pupil, she panicked and raced to her apartment, locking the door behind her. The boys following close behind, knocked on her door. She ignored it. After a second knock, fearing for her safety she phoned a friend to come over. When the friend arrived, the boys ran away.

What exactly is this growing phenomenon? Who are these sinister black-eyed children? Are they inter-dimensional beings who feed off the energy of fear they create? Are they alien-human hybrids? Are they demonic entities? Are they simply a modern urban legend born of the computer age?

Weatherly believes they may have some sort of demonic origin because in some reports these black-eyed children vanish into thin air, and some witnesses report a run of bad luck after an encounter with these children.

Filon Catalina-Oana
Bibliography:

- http://creepypasta.wikia.com/wiki/Black-Eyed_People
- <http://www.examiner.com/article/black-eyed-children-don-t-invite-them-into-your-home>
- <http://thoughtcatalog.com/christine-stockton/2013/11/16-peoples-terrifying-encounters-with-the-black-eyed-kids/>
- <http://beforeitsnews.com/paranormal/2013/06/black-eyed-kids-report-from-someone-who-let-them-in-2452680>

A Christmas Story or What Happens when Santa Gets Kidnapped by Businessmen

Just a week before Christmas, five of the strongest businessmen have met to discuss their problem: Santa Claus. They were angry because Santa was stealing their customers. Since he was bringing present to kids there weren't as many clients left, so they came up with a plan to kidnap the old man and somehow they succeeded.

At the North Pole everyone was worried to death. Nobody seemed to understand how this could have happened. But in the midst of all this madness an elf spoke:

"I'm going to bring Santa back!". The elf was Christopher, the bravest of them all.

"How are you going to do this?" Mrs. Claus asked.

"Don't worry, Mrs. Claus. I and my team are going to bring him back, but we need the sleigh with reindeers."

"Anything you need, but please, we need him back before Christmas Eve."

"We promise, Mrs. Claus. Everyone else can continue making toys. Let's go guys, we have a mission!" said Christopher to the other four elves: Kevin, Aaron, Jeffrey and Monty.

As soon as the reindeers were prepared, they left in search of Santa. It wasn't an easy mission because he could have been anywhere in the world, but they had an advantage: the reindeers could transport them straight to the place where Santa was. And this is how they ended up in the big New York.

When they found the building where Santa was being held, they sent Kevin to investigate the structure and he did a good job. He found out that Santa was held in the basement. Christopher and the others thought of a plan to get him out of there, but nothing seemed feasible. Until Aaron came up with an amazing plan: Monty was going to distract the attention of the guards, Jeffrey would do something to get rid of them, while he, Kevin and Christopher were going to untie Santa and bring him to the roof where the sleigh was. Said and done, but they forgot something. There were a lot of people in this building. They almost reached their destination when the businessmen saw them and tried to stop them. Well, at least they tried to... because it was right in that moment that Santa's favorite reindeer, Rudolf, appeared from nowhere. He took Santa and the five elves on his back and brought them to the roof where the sleigh was and they all flew back to the North Pole. Happy, Santa turned his face to the brave elves.

"Good job, guys! You saved the Christmas spirit and I'm going to reward you. From now on you are going to help me bring gifts to all the kids in the world!"

The team was very proud because they knew that thousands of people were going to wake up happy for Christmas.

Mirela Ciobanu, cls. a X-a F

My Animus

Animus is a special boy, who completes me and knows me as well as I know myself. Every moment of my life was spent with him and I got to love him little more than I can love myself. I met him almost eighteen years ago. Then he was just a little baby, living in my hermetic and newly created unconscious. He suffered a lot because of me and I feel I am so grateful, so proud of him. I have always wanted to hold him tight, but I immediately realized that he was already incorporated in me.

Even if a part of me knew from the start of my life what he looked like. I think that I will never be able to be aware of this thing. I have imagined several times that he is not really tall, has little hands and big eyes, has the same defects as I do, like inharmonious features of the face and hard-grown hair. I believe he is manly in the full effect of the word. Animus is brave, bold and determined; he knows very well what he wants to do and accepts any challenge or risk. He does not like to read or write (I have tried so hard to influence him and inspire him a little part of my passions, but there was no way to do that). Animus wants so much to know other people that he is almost in bliss when I suppress any memories about someone. He is also present in my life, making me behave sometimes like a boy. Because of him I feel weird needs, as dressing like a boy, walking like a boy, and, most frequently, protecting helpless and little people, as kind or short stature people. Sometimes he wants so much to be me that it happens to take control of my mind and make me think like a true male.

Animus likes me as much as I like him. Even if we do not often understand each other, he does a lot of beautiful things for me. In crisis situations, he activates my spontaneity, ignoring the fact that Animus does not have a good and developed sense of humor. He lets me be aggressive occasionally and even teach me to not be afraid of myself.

I constantly change myself, so I constantly reinvent Animus. He makes me say strongly that, if Animus had existed in the material world, I would surely have been married to him. I hate and love Animus so much that, paradoxically, I forget myself.

Crina Cristache, cls. a XII-a C

Youth In Action

Being involved in other projects, seminars, exchanges apart from the one at school is all the time marvelous. I have discovered by myself this kind of opportunities, because I can't name them in another way. No matter whether is a summer school, an international seminar, youth in action programme or Erasmus mobility, it is just great to participate in any of them. You must find your own path because no one is going to show you "the right one".

Opportunities are quite easy to be found, just have to think about them and they will come towards you.

I truly recommend YiA (Youth in Action exchanges). So far I have participated only in Romania, despite the fact most of them are taking part abroad (Europe, Turkey, Georgia etc). It is amazing to meet so many interesting and different people in one place and interact with all of them through various methods, games and debates.

What I specially like about these exchanges is the fact that you are given the opportunity to boost your confidence because nothing will be wrong, wherever you may say. If you have got an idea, no one would correct you; perhaps the others just can add something more. And of course there are no language barriers. It happened to meet people who don't speak a good English at all in these exchanges, but they were cooperative, they were really expressive, they have a rich imagination, and for sure there will be someone in the group, that will play the role of "translator" so don't worry if you think you won't manage to take part in such project because your English is not accurate.

On the other side, you can be surprised to discover that in one week you can notice so many characteristics about people, that, perhaps you'd never noticed while sharing the same classroom with your colleagues for so many years. These projects offer the proper environment to play and learn in the same time. To act fully, but be serious. The non-formal education and the energizers create such a nice atmosphere all the time. What's more if you go abroad, you'll have the change to discover a new place and generally these kinds of organisations/ NGO ask you to pay 30% of the flight /train/bus ticket, the rest of 70% being covered by them, and the accommodation is also provided. And in the end you'll receive a youth pass that certifies you have gained some skills. Then if you think about taking up foreign language classes, and you have a particular interest in learning a certain language, it is also likely to apply for a summer school in that country. I am particularly interested in Slavic languages, so I started with Polish. After one year I was offered a scholarship at University of Warsaw. They paid the accommodation, courses, materials, we were given pocket money and my family supported the cost of the flight ticket. It was a really intensive summer course. We had classes every day, and sometimes extra activities together, like cooking/singing/dancing workshops, visits at the museum, audio-visual programmes or excursions. The atmosphere was really colourful, really international: people from all over the world: Filipine, Tadjikistan, Venezuela, Australia. In total over 200 people, all them having the same passion and being there for the same reason: learning the language and getting to deeply know the culture.

I was really impressed to see how everything was organised. We had an exam on the first day, so that they could test our knowledge and place us in the right group (from beginners A1 to advanced C2). This year I have applied for a summer school in Bohemia, through the Ministry of Education and it proved to be quite complicated this time as a lot of documentation was required, but I was accepted.

All in all, I am very happy to tell you, the ones that haven't decided to study abroad, that there are plenty of chances to travel, to explore, to broaden your horizons, practice out English and so on. For me, being a student represented just the context and I urge you to do the same. Take advantage and do not cease searching!

Iulia Paraschiv

Tiny Friends

Since I was little, my parents have had certain expectations from me. I have never understood why. Usually, their opinions affected me and I thought that they, being strict, would eventually bring me to the route of success. I was wrong. The stress got unbearable soon after and I realized I could not keep up with all of it. Maybe it was because every person is different in their own way and not good at everything. My marks were perfectly normal for a teenager like me but they always searched for "more", which I could rarely give.

Things changed one day, while I was walking close to a plain outside the town. I lived with my family in the countryside. I was lost in my thoughts while I puffed air into my cheeks playfully. I was thinking about many things, about my school life, the relation with my parents and how many sacrifices they had done for me; yet, I could not fathom a way to get out of the pressure all of this was putting me under.

When I looked down, my head tilted to the side curiously while looking at three lumps made of tiny needles, a family of hedgehogs.

They were all three curled up in a ball, the mother was in front and the last two - her babies, I assumed - behind her. I hummed in thought, before taking small steps backwards. When I did so, I couldn't help but grin widely, a small giggle escaping from my lips. The mother was the first to peek out of her hide-out and she looked around cautiously, as if trying to make sure they were on safe ground now. The kids soon followed after and with their tiny paws they kept on walking since the danger was far away now.

I think I have realized, that the things a parent wants for their child the most, are protection and a secure future - even from an animal's point of view - That changed my own mindset, I suppose. Maybe the pressure added above me is just a form of love, or care which I have not been used to until now...but with communication things will get solved. I am truly thankful to those tiny friends for helping me so much.

Simoiu Anca, cls. a X-a G

21st Century Titanic

It was a hot day in Southampton, England. It was a day when even the most well-dressed man couldn't hide the massive sweat pits on his office shirt, and you just knew his neck tie was torturing him. A glance down the harbor and everything looked surreal; people were turning fluid as they entered a heat wave one could only discern from a distance. You knew, had they bothered to look at you, your body would have seemed the same to them - all wavy and such. The new passenger liner, Titanic, was ready to face the ocean. It even had its own Facebook page. As soon as all the passengers boarded, the chief updater posted a status update with "feeling full", only then could the Titanic start its journey. On board, Rose, a wealthy girl and Jack, a hipster, met by accident. Their chemistry wasn't really visible at first, not until Jack had liked all of her over 9000 photos and tagged her in the cheesiest love statuses. From there on, you could say things were starting to get serious.

They started joyfully playing and taking selfies until they ended up in an empty room. Hearing that Jack isn't only a hipster, but a painter too, she undressed and sat naked on the couch, passionately whispering: "Draw me like Miley Cyrus". Jack took some photos, added a paint effect and one of them and kept the rest for personal issues. The masterpiece was done.

Jack and Rose left the room and started dancing on the deck as the sun was setting. Rose suddenly stopped on the edge on the ship and raised her hands in the air. Jack, remembering seeing the same scene somewhere else tried to hug her but Rose angry refused him and said:

R: Get off me hipster! I'm trying to catch some wi-fi signal.

You could clearly see that it was that moment between them. The moment when the urge to check her instagram likes overcame her love for him.

Their fight was interrupted by the alarm issued by an observer. He rushed to the captain saying:

O: Captain, Captain, we're going to hit an iceberg, issue the evacuation procedures.

C: Shhh, can't you see I'm playing "Dumb ways to die" ?

O: But Captain, didn't you hear the alarm? Or at least see the iceberg on your new mobile detector?

C: Do you see this? he said while showing him his brand new smart phone. THIS is the new iPhone 25, I paid 10.000 \$ for it. Do you really think I'm going to use it for something useful?

The observer had no time to answer because the Titanic hit the iceberg. The force was devastating, a lot of selfies were ruined that night, oh yea, a lot of people too. Fortunately Jack and Rose were still drifting in the ocean.

Jack, as the mannered hipster he was, helped rose get on a floating wooden plank.

J:Are you ok?

R: OMG! Would you stop being so overly attached? I am fine...

J: Great, now make me some room, we can both fit.

R: Sorry Jack, but my battery is running low. I need to get to land fast.

That moment pretty much ended their relationship.

Rose still lives to this day, with 10 grandchildren and a loaded consciousness. She still posts on Facebook once a week a picture of the Titanic with the description „Like this if you cry every time #MissUJack”

Cosmin Voicu, cls. a X-a D

Just Another Monday

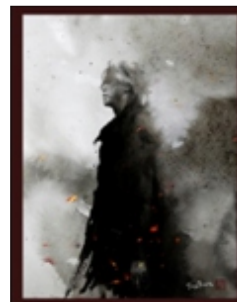
Ciobanu Mirela, cls. a X-a F

Kris is just another cop, but this case is going to change his life.

“You should listen.”

“They're just rumours, calm down.”

“I know, but....”

'Just another Monday,' I said, as I got up from the bed and started preparing for another case. 'I hope it is going to be a good one this time, I'm sick and tired of crimes committed out of jealousy'. As I entered the kitchen, I was greeted by the best friend I've ever had: Ace, my husky.

'Morning boy!' since I lost my parents in a car accident, Ace is my family. 'I have to go now! I have a feeling that tells me this is going to be a good day for me,' I said as I looked at my watch. 'Take care of you boy, I'm coming back as fast as I can.' I locked the door of my apartment and made my way to the car.

I entered the building and, just as always, I started greeting everyone. Today something was different however. Everyone seemed busy and worried. Since it was Monday morning I didn't ask anything and went straight to my office and, just as I anticipated, Chanyeol was there with a cup of coffee in his hand just like every morning.

'A-yo!! What's up Kris?' said Chanyeol smiling and greeting me from the elevator.

'Good morning to you, too, Yeol! Something new?'

'Well... I've got a new phone. See?' he said as he showed me his new phone.

'I was talking about some new cases but anyways... nice phone.'

'Thank you! And... oh, yeah, I almost forgot. Hyeyeon wants to see you now.'

'Really? Why?'

'I don't know. She was saying something about a new case or something like that.'

'Hyeyeon wants to see me? Okay, I'll go now. See you later Yeol!' I said as I headed to her office.

'See you around, Krissy!!'

'Aish, this kid...'

As I entered the office, Hyeyeon was carefully studying a file; I think it's connected to the case I will take care of.

'Good morning!' I said.

'Good morning! I was waiting for you, Kris. Have a seat.'

She's serious, this is a bad sign.

'I have a case for you. Two students disappeared. Last time the witnesses saw them entering the *White Raven* Hospital. Here they are:

They are students from Seoul Institute of the Arts. The one from left, Byun Baek Hyun, is 176 cm tall, blonde and he's 18 years old. The one from right, Oh Se Hun, is 185 cm tall, blonde and he is 17 years old. You must find them.'

'Okay. When can I start?'

'Right now,' she said, as she gave me the file. 'Tonight you're going to investigate the *White Raven* Hospital.'

'The what?'

'You heard me. Or... are you scared? Do you believe the rumors, Kris?'

'What? Of course not. I was just checking if I understood correctly.'

'I hope so. And also, you will take Zitao with you.'

'I can do it by myself. Why do you want me to take that kid there?'

'For experience. He's not yours. He's still young, needs some help and you're the perfect person and this is the perfect case.'

'Okay, but I hope he won't stay in my way,' I frowned and left the office. 'Now, where is that kid? We need to go.'

After a little while, having unsuccessfully searched for that panda, I heard somebody calling me. I recognised that annoying, but at the same time adorable voice, Chanyeol's.

'Yo, Kris!! What's with this rush? Is the world ending?'

'No, but I need to find the panda.'

'Find who?'

'Huang Zitao. You know...the newbie, as tall as you, black hair, assassin look, teddy bear soul...'

'Oh yeah, *that* panda. Why?'

'Hyeyeon wants that I take him with me to the *White Raven* Hospital.'

'Okay, I think I saw him... WAIT A MINUTE... WHERE? Are you crazy??! Are you really going there? Haven't you heard the stories? Old abandoned mental hospital? Haven't you seen horror movies?'

'Yes, I have, Chanyeol. They're just rumors, calm down, I've got a case. Two students disappeared there and Hyeyeon sent us to investigate.'

'See? Two kids disappeared and the cops are now investigating. Just like in a horror movie.'

'Chanyeol, as I said, these are only rumors. Everything is going to be okay, you'll see. Now, where's the kid?'

'Maybe... but I don't know...'

'You said you knew where Tao is.'

'Oh, yeah! He is on the 2nd floor, annoying Suho as always.'

'Thanks! See you later, Channie.'

'Yah, stop calling me that!!!'

With a dumb smile on my face I climbed to the floor where Tao was supposed to be and, just like Chanyeol had said, he was there... annoying Suho...

'Yah!! Huang Zitao, get your stuff, we've got a mission.'

'A mission? YAY, finally some action for me, too!' I watched him doing his stupid dance in front of us like he had won some kind of a prize, but he was really cute actually. This was going to be an interesting case...

We headed to the old hospital. The road was silent, I thought this kid was more talkative or maybe he didn't feel comfortable around me. Another couple of minutes passed and he broke the silence.

'So, what do you know about these kids?'

'These kids? You are a kid, too.'

'Well, yeah, but they are younger than me, so tell me... who are they?'

I raised my eyebrows and answered him:

'Two students, Byun Baekhyun and Oh Sehun, from the same high school, probably they were trying to impress someone. I don't know why else they would go there, you heard those stupid rumours, didn't you?'

'Yeah, I heard some stories about ghosts and spirits. Anyway, I don't believe it until I see it with my own eyes.'

'Good,' I said, 'I'm glad I'm not the only one who thinks the same.'

The rest of the road was filled with small chats about random things. I didn't know why, but I felt like I knew him for years. Slowly we arrived at our destination, the *White Raven* Hospital.

'Here we are,' I heard Zitao saying, but it was something different in his voice, maybe he was just nervous, I didn't think too much about it.

I parked the car in front of the hospital. Now we were looking at this big, old construction. It was night already, so it was a little bit scary. 'Now I understand why there are so many stories about this place.' It looked like one of those haunted houses from horror movies.

'So we need to get in?' asked the boy.

'Yes. Are you scared?'

'Well, of course I am. Just look at this thing! It looks worse than in scary movies. But what is the real story of this building?'

'It was a mental hospital. It is from the late '50s. During the cold war sick people and injured soldiers were brought in here. There are a lot of rumors about what was going on, but most say that experiments were being performed on patients, others say that war prisoners were brought and tortured here.'

'Why was it closed down?'

'Because the patients rebelled. That's what I know. The truth is somewhere buried in this place.'

'I have a feeling that we will find out. Let's go. Where is my flashlight?'

As we entered, everything was silent, dead silent. Of course it was silent. After all, it was an abandoned hospital, what was I thinking?

'Should we separate?' I asked.

'No way! We stay together no matter what, this place is creepy.'

'Okay, scary cat.'

'Better a scary cat than a dead panda,' I heard him murmur and I let out a small grin.

'Okay then. Let's go to the west wing.'

'Why there?'

'They says most experiments were performed there. If I was a teenager looking for some adventure, this is where I would go.'

'Smart theory, detective.'

I tried to ignore his cheeky laugh and headed to the doors in front of us. But, however, Tao was right – this place was damn creepy. Old equipment thrown on the floor, strange noises from everywhere, and the smell of death which was well known to me. As we headed to the west side, we went past a room where we could hear cries for help.

'I think we found them, Kris.'

'Yeah, maybe. Stay away!' I said, as I broke the door with the gun in my right hand. What we found, or rather what we didn't find, surprised us. The room was completely empty, no person screaming, no window, no anything, only the white walls which seemed covered with something red. Curious, I got closer.

'Kris, be careful, who knows, maybe there are traps.' I didn't listen to him and got even closer to the dirty wall in front of me. I touched the red liquid which was trickling on the cold, white wall.

'Is that thing blood?' Tao was standing next to me now.

'Honestly, I don't know. I work in this domain for so long, but I can't tell for sure what this is. I think we should go now, like you said, there could be traps in here.' The boy nodded and we both left the room. 'We need to find those kids and get out of here. This place could be a hiding place for some traffickers or maybe worse.'

'You're right. Let's go that way, I think I heard something coming from that direction,' he said as he pointed left.

This place was enormous – an endless labyrinth of rooms. And it seemed that the rumors were true, there had been tortured people in here. After a couple of hours of searching through other horrifying rooms, we found the boys in a small chamber. Here the red liquid was flowing from every corner and torture instruments were spread throughout the entire place. The boys were scared to death.

'Now we found them,' I said as we approached them.

'Are you guys okay?' Zitao tried to speak with them, but vain, it seems that they were having a panic attack. 'Let's get them out of here.'

'Can you guys walk?' They still couldn't talk, but they nodded a 'yes'. We headed slowly back to the exit, but as we went past that little white room again, we all felt this really weird vibe coming from nowhere. The dead silence we were accustomed to was suddenly disturbed by a horrific noise. We didn't know what it was.

'Zitao, get your gun! Boys, stay behind our back!' As we were carefully analyzing the sounds, blood started to drain on the walls, it was blood this time, I was 100% sure now. Somehow our flashlights stopped working and all we could see was red.

'What is going on?!' Tao started to panick.

'Stay calm, Tao! We need to go now!'

'We can't go. They won't let us go! They want to play with us just like scientists play with mice, and we are the mice,' one of the boys said, I think it was Baekhyun.

'Well, too bad, I'm not in the mood for any brain experiments. Let's go!' I said confidently.

'*Someone is too sure of himself,*' we heard somebody else say. No, it couldn't be, this isn't some kind of a movie, someone must be kidding us. That is what I was thinking before looking at Tao's face. He looked terrified, so that moment I swore that I would get everyone out of there, alive. With just as much confidence as before, I asked:

'Who are you? What do you want from these kids?'

'*Someone is in a bad mood today. If you have so much confidence let's play a game.*'

'I didn't came here to play games, I came to find these boys and bring them back to their homes.'

'*That's very nice, Mr. Wu.*' He knows my name, how is this possible? '*But you have to know that no one leaves this hospital until we let him.*' This guy is nuts, if he thinks he can scare me he's wrong, I've seen many horrifying things in my life, but this time I'm not alone, I have to take care of Tao, Baekhyun and Sehun, so I need to watch my mouth this time.

'*I know what you are thinking, Krissy boy. Very generous of you, thinking about others, it's a family thing I guess.*'

'What do you know about my family?'

'*A lot actually, but you know, it doesn't matter anymore, they're dead now.*'

In that moment I lost my patience. I ignored the terrified looks around me. 'Show up! I'm going to kill with my own hands!' I could hear him laughing.

'*But, Kris, I'm already dead. What are you going to do, huh?*'

'Kris? Kris?!!' That was the last thing I heard. I don't know what happened, but I suddenly woke up in that creepy room, against the wall which was covered in blood, I couldn't move and I was alone. At least, this is what I thought, because I immediately observed a thin silhouette appearing in front of me. He was very white, his face disfigured, I couldn't look him in the eyes, but he was very familiar.

'Who are you?' I asked, now more curious than ever.

He smirked and looked away for a moment, enough for me to observe that he had moles on his ear, this thing is specific for my family; he then turned around and forced me to look into his eyes. I could feel blood coming from my eyes, but I ignored it, I needed to find out the truth.

'*You really don't know, do you?*' I didn't respond, he took it as a no. '*I am your brother, the black sheep of the family.*'

My eyes widened in surprise. 'What happened to you?'

'*You know, Kris, not everyone is born lucky like you. I was born with schizophrenia and our parents were forced to hospitalize me here. Even after the Cold War ended, there were terrible things happening here, inhuman things. And I took part in these things. I went through unimaginable pain just to be cursed now, after I died. Why did you came here? Don't you know that nobody survives the White Raven Hospital?*'

'You are underestimating me. Where are the boys?'

'*Probably the others are having fun with them right now.*' The others? What is he talking about? If something happens to them, I swear I'm going to burn this house down.

'*And how are you supposed to do that?*' reading my mind again?

'Don't worry, I will find a way.' This conversation isn't going anywhere, I need to get out of here.

'*Don't worry, little brother, I'll go now. But I'm warning you, the others aren't as generous as I am, you're either going to take your friends out of here or die trying.*' That was the last thing he said before he disappeared. I was alone again, but I didn't have any time to lose, so I left the room and started searching again for the others. It didn't take me too much to find them. Well, Tao was screaming loud, so I could hear him from miles away. When I reached the room where the cries were heard, I suddenly froze.

Other black silhouettes were there and Sehun was dead. He was hanging on the wall, while the figures were trying to kill Baekhyun and Tao, too. I couldn't accept that, one loss was more than enough. I needed to draw their attention.

'Hey!! Over here, you hideous things!' I succeeded. When they turned their attention towards me, I did a quick sign to Tao to take Baek out of here, but now I needed to get myself out of here, too. The shadows were approaching me and I needed a plan, but, of course, how could one fight against ghosts or whatever they were. All I could do was run for my life, so I ran and ran until I reached a dead end. Behind me there was a wall with a window and the shadows were approaching. Tao was already outside, so I had two options: either to let those things catch me and kill me or to jump out of the window. In this situation the choice was simple, so I held my breath and took the leap. The last thing I saw was the spirit of my brother looking straight at me and before I hit the ground I heard a voice saying 'save me', and everything became black.

I woke up a couple of days later in a hospital and the first thing I saw was Baekhyun. He looked disturbed about what had happened but he was way better than me; then I saw Hyeyeon, Chanyeol and Tao coming closer.

'How are you feeling, Kris?' Hyeyeon asked, she was feeling slightly guilty.

'I'm well now, thanks.'

After all of this, I was hoping that everything had finally come to an end, but I was wrong. All I could think about was my brother and the *White Raven* Hospital, I still couldn't get that 'save me' out of my head. That was when I realized that my real mission was only now beginning. I needed to find out what had happened there and I would have no peace until I found out.

Kris was just a cop, now his life has completely changed.

THE END

PROIECTE INTERNAȚIONALE DE SUCCES

Colegiul Național “Barbu Știrbei” din Călărași derulează proiectul de Parteneriat Bilateral Comenius “Friends in Cultures” în perioada 2013 – 2015. Acest proiect de mobilitate oferă elevilor celor două școli posibilitatea de a-și îmbunătăți cunoștințele despre cultură și valorile din propria țară, să-și dezvolte cunoștințele privind diversitatea culturală din țara parteneră, să devină activi, responsabili și creativi.

Parteneri:

Colegiul Național “Barbu Știrbei” Călărași, România (coordonator)

Mareşal Fevzi Çakmak Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi, Samsun, Turcia

Mobilitățile planificate s-au realizat conform aplicației și la datele stabilite, iar selecția elevilor participanți în proiect și la mobilitate s-a realizat pe baza unei metodologii de selecție elaborate de către echipa Comenius de la C.N. “Barbu Știrbei” și care a fost publicată pe site-ul liceului și la avizier.

Mobilitatea elevilor din școala noastră a avut loc între 12-23 mai 2014, în Samsun, Turcia, și a implicat un grup de 22 de elevi din clasele IX-XI însoțiți de către 2 cadre didactice. În perioada 15-25 septembrie 2014, 23 de elevi și 6 cadre didactice din școala parteneră participă la cea de-a doua mobilitate a proiectului Bilateral Comenius, un proiect lingvistic centrat pe dezvoltarea abilităților de comunicare, atât în limba engleză, cât și în limba română și turcă, un proiect care promovează acceptarea și respectul pentru diversitatea culturilor, toleranța, dialogul și cooperarea.

Activitățile cuprinse în cadrul mobilităților au fost:

- *pregătirea lingvistică (învățare limba turcă, respectiv limba română), câte 20 de ore, planificată și realizată de către profesorii școlilor partenere pentru dobândirea cunoștințelor de bază, pentru a fi în măsură să comunice (oral și în scris) cu vorbitori nativi, într-un mod simplu. S-a folosit o abordare pedagogică mixtă, precum și diferite materiale didactice: cărți, dicționare, planșe și instrumente de învățare a limbilor străine on-line etc.

- *prezentări ale activităților desfășurate (prezentări PPT, grafice, videoclipuri, E-Book etc.) realizate de elevii de la ambele școli partenere.

- *cunoașterea culturii țării partenere – muzică și dans tradițional românesc și turcesc, precum și posibilitatea de a gusta preparate din bucătăria tradițională turcească și românească.

- *organizarea unei expoziții de artă populară românească și turcească.

- *participarea la ateliere de E-Jurnalism, folosind platforma .

[http://ejournal.eduprojects.net/romaniaturkey/index.php?output=FrontPage\(\)](http://ejournal.eduprojects.net/romaniaturkey/index.php?output=FrontPage())

- *participarea la activități culturale și sportive: vizite la muzee, obiective istorice și turistice de interes local și național, ateliere meșteșugărești, jocuri sportive etc.

- *participarea elevilor din România și Turcia la viața de zi cu zi a familiilor gazdă etc.

- *organizarea și desfășurarea unei excursii în Anatolia Centrală, respectiv în Transilvania pentru participanții la proiect.

Elevii români și turci, echipele Comenius, interacționează foarte bine, împărtășesc cunoștințe și experiențe, cooperează în timpul desfășurării sarcinilor comune, dezvoltând competențe sociale și lingvistice, pentru a ajunge la o cunoaștere mai profundă a țării partenere și a culturii acesteia.

**Coordonator de proiect,
Prof. Dincă Marinela
Colegiul Național “Barbu Știrbei”, Călărași**

LMT, un vis devenit realitate!

De când am primit propunerea de a fi trainer, am fost foarte emoționat și chiar am cântărit bine această decizie, fiindcă am vrut să fac ceva frumos și de calitate pentru acești tineri. De asemenea, m-am simțit privilegiat că o să pot lucra cu 19 persoane cu o dorință asemenea mie: de a afla cum se pot dezvolta pentru a deveni atât lideri, cât și manageri, oameni mai buni și de succes. Sentimentul de a fi timp de două ore alături de ei, timp pe care îl petrecem îmbinând teoria cu râsetele, jocurile, socializarea, este de neprețuit.

Alături de Iulia Mușat, îmi doresc să terminăm acest modul cu brio, să rămânem cu experiențe de neuitat, având ca rezultat final influențarea, într-un mod pozitiv, a celor 18 tineri. :)

Vlad Batală

Pentru mine, LMT-ul a fost întotdeauna un loc în care nu m-am simțit niciodată neajutorată sau nefolositoare, un loc în care știam că pot schimba ceva, nu doar la mine, ci și la cei din jur. Faptul că am primit șansa de a fi trainer m-a bucurat enorm, pentru că de această dată am oportunitatea de a mă depăși, de a influența oameni tineri timp de 11 ședințe și de a dovedi că fiecare dintre noi este în stare să își atingă scopurile, totul ținând de modul în care îți împarți timpul, de calitățile pe care le ai, cât și de modul în care ți le pui în valoare pentru a dovedi că ești un lider/manager. Îmi doresc ca la sfârșitul modului să reușesc să fac pentru cei 18 cursanți ce au făcut alți oameni din LMT pentru mine: să mă ajute să devin cea mai bună versiune a mea!

Iulia Mușat

VIS

Valoare. Implicare. Schimbare

Valoare, implicare, schimbare ... trei criterii care definesc întru totul clubul nostru, Clubul Liderii Mileniului Trei. Probabil că mulți dintre voi vă întrebați cine suntem noi, care este scopul nostru. La prima vedere părem doar niște tineri motivați care, deși ancorați în preocupările cotidiene ale fiecăruia, suntem totodată dominați de dorința de a ne afirma și de a ajuta tânără generație din orașul nostru, de a îi oferi o perspectivă inovatoare asupra societății, a viitorului și a succesului. În acest sens, am fost capabili să punem bazele unor proiecte dedicate, desigur, tinerei generații, principalul scop fiind întocmai clădirea unor noi viziuni asupra mediului cotidian. Recent, am fructificat o varietate de idei complementare în legătură cu succesul, pentru care am optat în proiectele precedente, într-o conferință numită "Biblioteca vie". Prin intermediul acesteia, am reușit să hrănim curajul tinerilor de a se afirma liber și fără constrângeri în societatea în care trăiesc, să-i ajutăm să depășească orice barieră de comunicare și, totodată, să-și contureze o imagine cât se poate de plauzibilă asupra viitoarei cariere. Astfel, am primit ajutor din partea domnului Octavian Bădescu, cel care se ocupă cu formarea tinerilor angajați, lucrând în consiliul de administrație al Poștei Române și a Ștefaniei Tănase, care conduce o renumită firmă de publicitate din București. Aceștia au fost invitații speciali care i-au inițiat pe tinerii participanți în tainele leadership-ului și i-au învățat modalități practice de a-și învinge barierele de comunicare cu care toți dintre ei se confruntă.

După cum am menționat anterior, în cadrul proiectelor noastre anterioare, în cele două ediții ale "Culiselor Succesului", am vrut să le dovedim tinerilor că succesul poate sta în mâinile lor și se pot bucura de el în orice moment, indiferent de circumstanțe sau de dogmele cotidiene cu care se confruntă. Și de data aceasta am profitat de ajutorul Cristinei Velișcu, responsabilă cu traininguri motivaționale, și al lui Tedy Necula, un regizor de succes care, în ciuda dizabilităților cu care se luptă, a reușit să se afirme pe micile și marile ecrane. Din punctul meu de vedere, LMT nu înseamnă doar muncă în echipă și dedicare absolută, LMT a devenit pentru mine o familie, un loc în care cresc, mă dezvolt, un loc în care încep, încetul cu încetul, să ofer o nouă conotație viitorului. Datorită acestuia am reușit să cunosc unele persoane ce m-au îndrumat spre perspective care până atunci erau sacre, erau de domeniul fantasticului, persoane care m-au ajutat să-mi înfrâng cele mai mari temeri, să învăț să am încredere în propriile mele forțe și să mă descurc în situații-limită, m-au îndrumat către o nouă cale de cunoaștere de sine, de explorare personală, o cale nedescoperită până atunci, care duce spre un singur sens: SUCCESUL.

Ana-Maria Alecu, clasa a XI-a G

O carieră de succes

Așa cum am precizat și în articolele anterioare, Colegiul Național “Barbu Știrbei” se poate mândri cu absolvenți de mare valoare, care au reușit să se impună în domeniile în cadrul cărora activează încă de timpuriu, chiar și la nivel internațional. De aceea, dorim să vă facem cunoscut faptul ca o fostă absolventă a liceului nostru, Andreea Creangă, stabilită de mai mulți ani în SUA, a fost premiată de Președintele Statelor Unite, Barack Obama, primind cea mai înaltă distincție a administrației americane pentru oamenii de știință aflați la început de drum. Tânăra lucrează la Centrul pentru Controlul și Prevenirea Bolilor din Atlanta, fiind absolventă a Universității de Medicină și Farmacie “Carol Davila” și a Facultății de Biologie, Universitatea București.

Dintre nominalizările venite din toate statele americane, Casa Albă a ales aproximativ 100 de tineri cercetători și i-a premiat într-o ceremonie la care a participat și președintele Barack Obama. Andreea a fost premiată pentru cercetările în legătură cu mortalitatea maternă făcute la Centrul pentru Controlul și Prevenirea Bolilor, unde lucrează din 2009. Primul studiu pe care l-a făcut la centru a fost, în aproape 30 de spitale din New York, despre efectele virusului gripal H1N1 asupra femeilor însărcinate. "Să fiu în Casa Albă a fost onorant, să-l întâlnesc pe președinte - la fel, să-mi întâlnesc colegii - cei care-au luat același premiu și să schimb câteva vorbe cu câțiva dintre ei. Am reușit să demonstrăm că folosirea de antivirale, de exemplu, rapid, după primele simptome de boală, în primele trei zile, duce la reducerea semnificativă a riscului de boală severă în rândul femeilor gravide", a spus cercetătoarea.

Andreea a adăugat că s-ar întoarce în România, dar că deocamdată îi este bine în Statele Unite. "Cred că s-au făcut anumite progrese de când am plecat eu din țară, dar se poate și mai bine. Și în ceea ce privește cercetarea și domeniul medical, cu cât mai multă finanțare, cu cât mai multe surse de finanțare și cu cât cercetătorii români sunt mai implicați, cu atât mai bine". Unul dintre lucrurile pe care Andreea Creangă ar vrea să le facă în România ar fi să predea.

Bineînțeles, cariera de succes a Andreei nu se rezumă doar la acest titlu, dobândit datorită eforturilor susținute, a implicării și dedicării. Sunt multe de spus în privința acestei minunate personalități, care a reușit să se impună într-un domeniu atât de vast încă de timpuriu. Probabil că acesta nu este apogeul unei frumoase și emoționante călătorii și cu siguranță vom auzi de cercetătoarea româncă, formată în cadrele colegiului călărășean și de acum înainte. Deocamdată, nu îi putem decât mulțumi pentru că ne reprezintă țara cu atâta mândrie și onoare și îi urăm multă baftă și pe viitor!

Informații preluate de Alexandra Tuță

DE LA ELEVII CĂTRE PROFESORI

La început de an școlar 2014-2015:

„Eu sunt elevul.

Tu ții în mâinile tale destinul meu,

Tu determini în cea mai mare măsură dacă voi reuși

Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire!

Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!”

- **Nu mă răsfăța!** Știu foarte bine că nu mi se cuvine tot ceea ce cer. Dar te încerc totuși.
- **Nu-ți fie teamă să fii ferm cu mine!** Eu prefer așa. Asta mă așază la locul meu.
- **Nu folosi forța cu mine!** Asta mă obișnuiește cu ideea că numai puterea contează. Voi răspunde mult mai bine dacă sunt convins cu binele.
- **Nu fi inconsecvent!** Asta mă pune în încurcătură și mă face să încerc să scap nepedepsit, indiferent ce fac.
- **Nu-mi face promisiuni!** S-ar putea să nu le poți ține. Asta mă va face să-mi pierd încrederea în tine.
- **Nu răspunde provocărilor mele atunci când spun sau fac lucruri care te supără!** Voi încerca să capăt atunci și mai multe „victorii”.
- **Nu te supăra prea tare când îți spun „te urăsc”!** Nu cred ce spun, dar vreau să te fac să-ți pară rău pentru ceea ce mi-ai făcut.
- **Nu mă face să mă simt mai mic decât sunt!** Voi încerca să-ți demonstrez contrariul, purtându-mă ca o „persoană importantă”.
- **Nu face în locul meu nimic din ceea ce aș putea face singur!** Asta mă face să mă simt ca un copil și voi continua să te folosesc în serviciul meu.
- **Nu-mi menaja „relele obiceiuri”, acordă-mi cât mai multă atenție!** Astfel, nu faci decât să mă încurajezi să le continui.
- **Nu mă corecta în public!** Voi fi mult mai sensibil dacă îmi vei vorbi blând între patru ochi.
- **Nu mă face să simt că greșelile mele sunt păcate!** Trebuie să învăț să fac greșeli fără a avea sentimentul că nu sunt bun de nimic.
- **Nu încerca să-mi ții predici!** Vei fi surprins cât de bine știu ce e bine și ce-i rău.
- **Nu mă cicăli!** Dacă o faci, va trebui să mă protejez prin a părea surd.

DE LA PROFESORI CĂTRE ELEVI

La început de an școlar 2014-2015

" *Noi știm! Nu e greu să iei decizii când știi care îți sunt valorile! De aceea, am ales tot Știrbei!*
Felicitări pentru reușita și pentru faptul că prețuiești timpul tău! Acești patru ani de liceu vor însemna: calitate, dezvoltare personală și profesionalism! Începe cu încredere un nou capitol al vieții tale și urmează-ți pasiunile! Vom fi lângă tine să te susținem!

Noi facem! Comunicăm deschis și dovedim întotdeauna că vorbele devin fapte, tocmai prin exemplul personal! Iar rezultatele acestui prestigios liceu stau mărturie! La Știrbei vei avea libertatea să-ți duci visurile mai departe, să îți creezi propriul drum și să descoperi noi laturi interesante ale personalității tale! Nu uita însă că libertatea nu se definește prin absența angajamentelor, ci prin abilitatea de a alege și de a te implica activ în ceea ce este mai bun pentru tine!

Sensul vieții este să dăm sens vieții! Tată deviza noastră!

Bine ai venit!

Echipa Colegiului Național "Barbu Știrbei", Călărași

Scrisoare adresată de Alexandru Vlahuță ficei sale, Margareta

"Să trăiești Mimilică dragă, și să fii bună, - să fii bună pentru ca să poți fi fericită. Cei răi nu pot fi fericiți. Ei pot avea satisfacții, plăceri, noroc chiar, dar fericire nu. Nu, pentru că, mai întâi cei răi nu pot fi iubiți, și-al doilea, ...al doilea... de! norocul și celelalte "pere mălăiețe", care se aseamănă cu el, vin de-afară, de la oameni, de la împrejurări, asupra cărora n-ai nici o stăpânire și nici o putere, pe când fericirea, adevărata fericire în tine răsare și-n tine-nflorește și leagă rod, când ți-ai pregătit sufletul pentru ea. Și pregătirea este o operă de fiecare clipă, - când pierzi răbdarea, împrăștii tot ce-ai înșirat și iar trebuie s-o iei de la început. De aceea și vezi așa de puțini oameni fericiți... Atâți câți merită...

A, dacă nu ne-am iubi pe noi așa fără de măsură, dacă n-am face atâta caz de persoana noastră și dacă ne-am dojeni de câte ori am mințit sau ne-am surprins asupra unei răutăți ori asupra unei fapte urâte, dacă, în sfârșit, ne-am examina mai des și mai cu nepărtinire (lesne-i de zis!), am ajunge să răzuim din noi partea aceea de prostie fudulă, de răutate și de necinste murdară, din care se îngrașă dobitocul ce se lăfăiește în nobila noastră făptură. Se știe că durerea e un minunat sfătuitoar. Cine-i mai deschis la minte trage învățatură și din durerile altora. Eu am mare încredere în voința ta. Rămâne să știi doar ce să vrei. Și văd c-ai început să știi asta. Doamne, ce bine-mi pare c-ai început să te observi, să-ți faci singura muștrări și să-ți cauți singură drumul cel adevărat!

Așa, Mimilică dragă, ceartă-te de câte ori te simți egoistă, de câte ori te mușcă de inimă șarpele răutății, al invidiei sau al minciunii. Fii aspră cu tine, dreaptă cu prietenii și suflet larg cu cei răi. Fă-te mică, fă-te neînsemnată de câte ori deșteptăciunea te îndeamnă să strigi: " Uitați-vă la mine! " Dar mai ales aș vrea să scriu de-a dreptul în sufletul tău aceasta: Să nu faci nici o faptă a cărei amintire te-ar putea face vreodată să roșești. Nu e triumf pe lume, nici sprijin mai puternic, nici mulțumire deplină, ca o conștiință curată.

Păstrează scrisoarea asta. Când vei fi de 50 de ani ai s-o înțelegi mai bine. Să dea Dumnezeu s-o citești și atunci cu sufletul senin de azi.

Te îmbrățișează cu drag,

Al. Vlahuță

Când ai împlinit șaptesprezece ani. "

